barbara cartland

KALBİMİ DİNLE

Yayın Hakkı (Copyright) :
Onk. Ajansı
Altın Kitaplar Yayınevi — 1981

altın kitaplar
yayınevi

KALBİMİ DİNLE, Pembe Seri'de ilk kez ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ tarafından Şubat — 1981'de yayınlanmıştır.

Barbara Cartland

Kalbimi Dinle

(A Serpent of Satan)

Dilimize Çeviren :

Ayten E. ORAY

BU KİTABI HAZIRLAYAN ALTIN KİTAPLAR
DİLİMİZE ÇEVİREN AYTEN E. ORAY
KAPAK RESMİ ASLAN
DİZGİ — BASKI ALTIN KİTAPLAR Basımevi

BÖLÜM : 1

1802

Rochester Lordu, seyisinin yüzünü güldüren usta bir hareketle faytonu kaldırıma yanaştırdı.

Yere inerken seslendi:

— Atlar senin! Biraz dolaştırsan iyi olacak, Jason!

Uşağı çoktan Langstone'ların Malikânesine gidip sütunlu kapının ziline asılmıştı.

Kapının mavi, sarı renkli bir üniforma giymiş uşak tarafından açılması uzun sürmedi.

Konuk Rochester Lordu atları yakından tanırdı. Yarış parkurlarında az mı didişmişti? Neyse ki, diğer spor dallarında olduğu gibi bundan da yüzünün akıyla çıkmayı başarabilmişti.

İngilizler sporcu kıymeti bilirler. Nitekim şimdi de, seyis gibi öteki hizmetkârlar da Genç Lordu saygın bakışlarla süzmekteydiler. Rochester Lordu'nun başarıları dillerden düşmüyordu.

Lord herzamanki sakin tutumuyla yanına yaklaşan uşağa sordu:

— Leydi Hazretleri evdeler mi?

— Evet, Lordum. Geldiğinizi haber vereyim!

Uşak öne düştü. Nice ünlünün çıktığı kavisli merdi-

vene tırmandılar. Lord Malikâneyi boydan boya kaplayan uzun bir salona buyur edildi.

Burası konuk ağırlamak, davetlileri oyalamak için yapılmış gibiydi. Langstone Lordu'nun taşra çiftliklerinden getirtilen sera çiçekleri salona güzel kokular yayarken kristal avizeler pencerelerden sızan güneş ışıklarını yansıtmaktaydılar.

Lord yorgun adımlarla halıyı arşınladı. Ancak uşak kapıyı çektikten sonra salonda yalnız olmadığını anladı.

Salonun öteki ucunda vazolara çiçek yerleştiren bir kız göze çarpıyordu.

Genç adam odanın ortasına varana kadar farketmemişti. Ayak sesi duyarak başını çeviren kızın bakışlarında korku parıltıları vardı.

Rochester Lordu bu tepkiyi şaşkınlıkla karşıladı. Her yaştan kadının her türlü bakışına alışık sayılırdı. Özellikle göz süzüşlerinin yabancısı değildi ama, ilk olarak bir dişinin korkulu bakışlarıyla karşı karşıyaydı... Salona girişi genç kızı tedirgin etmişti. Lordu görür görmez masadaki çiçekleri topladığı gibi kapının yolunu tuttu.

Biran önce uzaklaşma çabasıyla ilerlerken Lordun yakınından geçti. İşte o zaman eşine ender rastlanan bir güzellik gözler önüne serildi.

Ne kadar da gençti! Tecrübeli gözlerle bakınca kızın on yedi, on sekiz yaşlarında olduğunu gördü. Sırtında modası geçmiş, sade bir elbise vardı.

— Herhalde kendimi tanıtmam gerek!

Genç kız tedirgin bir tutumla cevap verdi:

— Kim olduğunuzu biliyorum, Lordum. Şey... burada bulunmamalıydım ben... Hata ettim... Vakti kestiremedim.

Konuk Lord durumu açıkladı:

— Asıl suç bende. Biraz erken geldim.

Parkın çevresini dönerken atları öyle hızlı sürmüştü

ki, Langstone Leydi'sine söylediği saatten tam yirmi dakika önce gelmişti.

— Ben... gideyim.

Fısıltıyla söylendiği halde kızı duymuştu. Hemen öne iki adım atarak yolunu kesti.

— Ayrılmadan önce kimliğinizi açıklayabilir misiniz? Benim kim olduğumu bildiğinize göre soru sırası bende sanırım.

Kızcağız başını kaldırıp baktığında gözlerinde yine aynı korkulu bakış vardı. Bununla birlikte cevap vermek gereğini duydu:

— Adım... 'Ophelia Langstone'dur, Lordum.

— Yoksa Lord Langstone'un kızı mısınız?

— Evet, Lordum.

— İlk evliliğinden olma kızı, öyle mi?

— Evet, efendim.

O halde üvey anneniz bu kış sizi sosyeteye tanıtır. Yoksa hâlâ okulda okuyor musunuz?

Ophelia belirgin bir duraksayıştan sonra titrek sesle cevapladı:

— Sanmıyorum, Lordum. Sosyeteye tanıtılacağımı sanmıyorum...

Lordun kaşları hayretle kalktı. Ancak Leydinin böylesine güzel bir kızı peşine takıp salonlarda dolaşmayacağını düşündü.

Ophelia bir kapıya, bir Lorda baktı.

Oval yüzü, biçimli kızlarda görülmeyen zarif bir havası vardı.

Genç Lord yalnız atlarla, şaraplardan anlamakla kalmaz, kadınları da tanırdı. Hele iyisini ilk bakışta farkederdi!

Bu kadar güzel bir kız görüp görmediğini düşünmekten kendini alamadı. Genç kız daha ilk andan ilgisini çekmiş, başını döndürmüştü.

Ophelia ürkek bakışlarını kapıya çevirerek ağzını açıp kapadı. Birşey söylemek istiyor ama, çekiniyordu. Neden sonra konuşabildi:

— Jem Bullet'i hatırlıyor musunuz?

Lordun kaşları çatıldı.

İsim yabancı gelmemişti ama, bir türlü çıkaramıyordu.

— Jem Bullet! diye tekrarladı.

— Yanınızda çalışmış... cokeylik yapmıştı.

— O, elbette! Jem Bullet! İyi bir biniciydi. Bana birkaç yarış kazandırmıştı.

— O halde ricamı kırmazsınız sanırım?

Lordun kaşları iyice çatıldı.

— Ne ricasıymış? Hatırladığıma göre hizmetimden çıkmıştı.

— Kaza geçirmişti de ondan!

— Evet, hatırladım. Kaza geçirdiği için kendisini emekliye sevk etmiş, maaş bağlamıştım.

— Emekliye sevk ettiniz ama, maaş bağlanmadı.

— Nasıl olur?

Lordun sesi sertti.

— Size birşey söyleyeyim mi, küçük hanım? Yanımda çalışıp iyi hizmet etmiş tek kişiyi bile maaş bağlamadan emekliye sevk etmedim ben. Bunu böyle bilesiniz!

— Jem Bullet hariç!

Kızın ses tonunda eleştiri vardı, fikrini açıktan açığa belli ediyordu.

Karşılık vermek üzere ağzını açtığı sırada kapının dışından sesler geldi. Gürültüyü duyan genç kız korkuyla irkildi.

Zor işitilir bir sesle fısıldadı:

— Çok rica ederim. Üvey annem sizinle konuştuğumu duymasın. Söylemeyin, lütfen.

Sonra ceylan, çabukluğuyla kanada sokuldu. Kapı açıldığında eşikteydi.

Gelen korktuğu kişi değil, uşaktı. Ophelia tek kelime etmeksizin dışarı çıkıp koridorda gözden kayboldu.

— Leydi Hazretleri sizi bekliyorlar, Lordum. Kendileri buduarlarındalar, efendim.

Lordun istediği de buydu zaten. Uşağın ardına takılarak koridora geçti.

Çevreye bakındıysa da Ophelia'yı göremedi. Yalnızca koca Malikânenin sessizliğiyle önünde ilerleyen uşağın tok adımları vardı.

— Jem Bullet! diye mırıldanırken yaşlılıktan kurumuş o ufak tefek adamı hatırladı. Atlara öylesine hâkimdi ki, ne yapar eder onları finişe birinci getirirdi.

Kaza dün gibi aklındaydı. İhtiyarın artık ata binemeyeceğini öğrenince büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Bununla birlikte yaşlı cokeyin geçimini sağlamaları için hemen emir vermekten geri kalmamıştı.

Ophelia Langstone'un nasıl olup da bu tür yanlış bilgiler edinebildiğine şaştı. Ne demeye başkalarının hizmetkârları ile ilgileniyordu?

Genç kızı düşünürken aile hakkında fazla bilgisi olmadığını farketti. Bütün bildiği Leydi Langstone'un bir süredir peşinde koştuğuydu!

Bu yeni birşey değildi. Lord öteden beri o tür kadınlarca kovalanırdı. Oysa evlenecek yaşta kızları olan kadınlar ne olursa olsun Genç Lorddan uzak durmaya bakarlardı...

Ancak bir iki yakın arkadaşı Lordun gerçek kişiliğini bilir, onunla dostluk kurmaktan çekinmezdi.

Genç adam devrin en büyük çapkınlarından birinin adını iş olsun diye almamıştı. Bu tarihi ünlünün karakteriyle yeteneklerine de sahip çıkmıştı.

Doğduğu zaman adı Wilmot'tu. Ne tuhaftır ki, adını aldığı İkinci Charles devrinin ünlü kişisi de bu adla dünyaya gelmişti. Ancak iki aile arasında akrabalık yoktu.

Üçüncü George kendisine Lordluk önerisinde bulunnunca Rochester ünvanını alıp alamayacağını sormuştu. On bir yaşında ölen erkek çocukla sona eren ünvanı yeniden yaşatmak istemişti.

Genç Wilmot'un bu arzusu yerine gelmişti ama, akrabalarınca hoş karşılanmamıştı. Tutucu bir aileden olan delikanlı baskıya baş kaldırmıştı. Oysa kendi babası uysal, halim selim bir adamdı.

Eski Rochester Lorduyla yenisi arasında bir takım benzerlikler vardı. İkisi de yirmi birinde Lordlar Kamara'sı'na girmişti. İkisi de denizciliğe ve spora karşı ilgi duymuştu.

Genç Lord 1802 Amiens Anlaşmasından sonra Hükümetin donanmayı dağıtmasına, denizcilerin yarı aç, yarı tok terhis edilmelerine karşı çıkmıştı.

Rochester Lordu bu olaydan önce de cesurca atılımlarda bulunmuştu. İhtilâl sırasında giyotinden kafasını kurtarmak için kaçan Fransız göçmenlerine yardımdan geri kalmamıştı.

Bu hizmetlerini duyan Üçüncü George ona Lordluk vererek bir ünvan seçmesini istemişti. Gerald Wilmot annesini kızdıracağını bile bile:

— Majesteleri uygun görürlerse... Rochester Lordu olmayı dilerim! demişti hemen.

Birinci Rochester kadın şeytanı olduğuna göre ikincisi de aynı yolu izlemeliydi.

Son derece yakışıklı, uzun boylu ve atletik yapılı bir erkek olduğundan bu rol kendisine çok yakıştı. Küstahlıkla küçük görme karışımı tutumu alaycı gülüşü sivri diliyle birleşince tam bir bıçkın olup çıkıyordu.

Adaşı Lord gibi hicviyeler değilse bile kalem kuvvetiyle birşeyler karalıyordu. Ancak şiir yerine düz yazıyı seçiyor, ezgiler yerine güzel konuşmalar hazırlıyordu.

Yalnız iki lord bir bakımdan ayrıcalık göstermekteydi.

John Rochester bütün kalbiyle sevmiş, şiirleri kaba ve müstehcenken Elizabeth Barry'ye yazdıkları güzel ve içten olmuştu.

Genç Lordun hayatı henüz boştu. O güne kadar gerçek aşk mektupları yolladığı biri olmamıştı.

Hiçbir dişinin pençesine düşmemişti. Ne de düşmeye niyetliydi!

Kadınlarla gönül eğlendiriyor, gününü gün ediyor, ancak ilişkilerinin sonunu getirmiyordu.

Genç Lord yaşı ilerleyip tecrübesi arttıkça dilediği kadını elde edebileceğini düşünür olmuştu. O naza çektiktikçe kadınlar peşinden koşuyorlardı. Leydi Langstone'a da aynı taktiği uygulamıştı. Görünüşe bakılırsa Lordun dişi kapyasıydı. Elbise değiştirir gibi sevgili değiştiriyor, birinden bıkınca bir başkasını arıyordu.

Lord onun güzelliğine hayrandı ama, Leydininki şeytani bir çekicilikti. Keskin bakışlı, çekik gözleri, koyu kızıl saçları ve binbir yakıcı vaatle kıvrılan dolgun dudaklarıyla kolayca insanın aklını başından alabilirdi. Kedi görünümlü bu şehvet dolu yaratıkta garip bir yan vardı. Kendisini kucaklayan erkekler nedense yılanları hatırlarlardı. Adem Babayı cennetten kovduran yılanı!

Yüzlerce kadın ona aynı gözle bakmaktaydı: ya kocaları kandırılmış, ya da oğulları mahvolmuştu. Circe Langstone denen kadınsa daima zafer kazanmış bir kumandan gibi maceralardan sıyrılıp çıkmasını bilmiş, en ufak bir yara bile almamıştı.

Rochester Lordu da gönül fethinde Circe'den aşağı kalmıyordu. Dilediği kadını elde etmede üstüne yoktu nedense!

Geçen akşam Circe tarafından davet edilince bu basit çağrının nedenini anlamakta güçlük çekmemişti.

Genç kadın:

— Öğleden sonra birkaç arkadaşım gelecek, demişti. «Başka bir işiniz yoksa onlara katılırsanız memnun olurum.»

Genç kadının boynundaki, hain ışıltılı zümrütlere bakarken oyunu eğlenceli bulmuştu. Kadının ismi kadar kötü olup olmadığını merak ediyordu.

Bir kadın yoktan bir nedenle kötü şöhret kazanabilirdi pekâlâ!

— Birkaç yeni at almak istiyorum, demişti. «Bu yüzden Park Lane'e kadar uzanabilirim. Böylece davetinize uyabilirim. Sizi ziyaret bana onur verecektir, Leydi Hazretleri.»

Şimdi Malikânedeydi. Durum önceden kestirdiği gibiydi ama, tek bir yenilik vardı: o da Ophelia ile karşılaşmasıydı.

Buduar kapısına vardığında hâlâ onu düşünüyordu. Kızla karşılaşmaktan hoşlanmıştı ama, dedikleri kafasını kurcalar olmuştu. Jem Bullet'in durumu nasıldı? Genç kız ne demeye yaşlı cokeyin para almadığını iddia etmişti?

*
**

Opella üst katın arka kısmındaki küçük odasında neden böyle aptalca davrandığını düşünmekteydi. Neden oyalanmış, Lordla burun buruna gelmişti sanki?

Üvey annesinin kulağına giderse işi bitikti. Uşak Beteson akıllı davranır durumu açıklamazsa iyi olurdu. Bilemiyordu?

Lordun ziyaretine önem verildiği için daha çok çiçek koymak gerekmiş, iş uzun sürmüştü...

Ophelia çiftlikten gelen çiçeklere parayla eklenenlerin miktarına bakarak üvey annesinin hayatına karışan

erkeklerin ne kadar önemsendiklerini kolayca kestirebiliyordu.

Ancak saati de kollamalı, Lord yukarıya alınmadan önce salondan çıkıp gitmeliydi. Bu bakımdan suçluydu.

— Nasıl oldu da bu budalalığı yapabildim? diye mırıldandı.

Korkuyla aynaya bakınca kendi hayalini değil, üvey annesinin çoğu zamanki öfkeden morarmış yüzünü gördü!

Genç kız annesinin yerini alan bu kadının korkunç yüzü karşısında dehşete kapılıyor, tir tir titriyordu.

Neyse ki, durumun geçici olduğunu biliyordu. Çok güzel bir üvey kızın, ölü anneyi böylesine hatırlatan bir evlâdın acı çekmesi gerektiğini kavrıyordu.

Okulu bitirmeden önce bile evdeki hayatı kestirebiliyordu. Yalnız ne var ki, gerçek umduğundan kat kat tatsız çıkmıştı:

Kendisini görmeye bile katlanamayan bu kadınla üç ay aynı çatı altında yaşadıktan sonra genç kız bu duruma daha ne kadar dayanabileceğini merak etmeye başlamıştı.

Ne yapsa kabahat oluyordu. Üvey anne genç kızı görür görmez tuhaflaşıyor; dudakları geriliyor, kaşları çatılıyordu.

Babasına başvursa bir sonuç alamazdı. Ne derse desin kulak vermezdi. Yaşlı adam yalnızca karısına inanırdı.

İki yıllık evlilikten sonra bile karısına tutkunluğu devam etmekteydi. Birinci eşinin ölüsü henüz soğumadan evlendiği bu dişi şeytan Lordu pençesine almış, istediği gibi oynatıyordu.

Ophelia'nin haberi yoktu ama, George Langstone'un Circi Drayton'a uygun bir sırada dul kalışı çok kişi tarafından bilinmekteydi.

Ciğeri iki para etmeyen sarhoş kocası tam zamanında düello kurbanı olmuş, kendisini öldüren erkekse Circa ile evlenmeye yanaşmadığından ortadan kaybolmuştu.

Kocası yokken ziyaretine gelip kadına iltifat yağdıranlar, güzel elbiselerle, mücevher verenler onun en çok özlemini çektiği şeyi yapmaktan çekiniyor, Circe'nin parmağına ikinci altın halkayı takmaya yanaşmıyorlardı.

Parasız, dostsuz kalan genç kadının sosyetedeki yeri iyice sarsılmıştı. Bir kurtarıcı ararken Langstone Lordu'nu bulunca, ona dört elle sarıldı.

İnsanlara güven besleyen dost canlısı bu iyiyürekli zengin adamı ağa düşürmek pek zor olmadı.

Circe bütün çekiciliğini kullanarak Lordu elde etmekte gecikmedi. Hatta bazılarının dediğine göre büyü bile yapmıştı. Genç kadın bu konuda Şeytandan yardım almıştı.

Söylentiler büsbütün asılsız değildi. Hangi erkek, yüzüne baksa, yılan pençesine düşmüş tavşana benziyor, bir daha elinden kurtulamıyordu. Genç kadın bıkana kadar onun kulu kölesi oluyorlardı.

Bütün bu söylentileri duyan Lord Rochester kadını iyiden iyiye merak etmeye başlamıştı. Circe'nin bakışlarındaki daveti sezmekte gecikmemişti. Bazen kendisini görmemezliğe gelerek diğer erkekler gibi deli etmeye niyetlenişini de farketmişti.

Bütün bu oyunları yarı kısık gözler ve alaycı bir gülüşle seyrederken tuzağa düşmediğini Circe'ye açıktan açığa belli etmişti.

Artık şimdi kadının büyüsüne kapılmak üzereydi ama... bu oyunu tadında bırakmak niyetindeydi...

Ophelia Genç Lorda üvey annesinin yeni sevgililerinden biri gözüyle bakmış, babasını aldatan bu erkeğe tiksinti duymuştu.

Genç kız kutsal saydığı şeylerin kirletilmesine dayanamıyordu. Bu kötü kadın annesinin mücevherlerini takıyor, yatağında yatıyor, her bakımdan yerini almaya çalışıyordu.

Circe üvey kızından nefret ederken Ophelia da böylesine aşağılık bir kadının yalan dolanlarından iğrenmekteydi.

Ancak Circe'den gizli gizli korkuyor, onun verebileceği fiziksel acılardan uzak kalmaya dikkat ediyordu. Oysa eskiden hiç kimseden, hiçbir şeyden çekinmezdi.

Şimdi de yüreğine korku düşmüştü. Rochester Lordu seyisle ilgili sözlerini üvey annesine aktarırsa başı derde girecekti. Açık sözlülükle hata mı işlemişti acaba?

Açlıktan ölmek üzere olan bir ihtiyara yardım etmeye kalkışmakla aptallık mı yapmıştı?

Haberi oda hizmetçiliği yapan kızından almıştı. Kızcağız:

— Onun gibi zengin bir Lord nasıl oluyor da babamın üç kuruşuna tenezzül ediyor anlamıyorum, demişti. «Bunca yıl kendisine hizmet etmiş birini göz göre göre açlığa terkediyor, küçük hanım!»

Genç kız:

— Emekliye ayrılınca babana maaş bağlamıştır sanırım, karşılığını vermişti.

— Tek kuruş bile bağlanmadı, efendim.

— Baban Lorda gidip durumu anlatmadı mı?

— Kazadan sonra uzun bir süre ayağa kalkamadı. Yürümeye başlayınca ilk kişi Lordun işlerine bakan adamla konuşmak oldu.

— Adam elinden geleni yapacağını, ancak efendisinin eli sıkı olduğunu söylemiş.

— Feci birşey! Benim babam asla böyle yapmaz!

Yalnız bu sözleri söylerken babasının değil, dizginleri elinde tutan üvey annesinin de böyle hareket edebileceğini düşünmüştü.

Hizmetçi kızla daha sonra kiralık bir arabaya binerek gizlice seyisi ziyaret etmişlerdi. İnsan değil, domuz bile barınamayacak kulübeye varınca Ophelia'nın yüreği parçalandı.

Jem Bullet yerleri temizlemişti ama, duvarlar nemli, kapı menteşeleri paslı, camlar kırıktı.

Ophelia 'nın pek az parası vardı. Verilen harçlık günlük gereksinmelerine zor yetişmekteydi.

Üvey annesi bu harçlığı bile çok görüyordu. Yediği iki lokmaya, giydiği iki pırtıya bile göz dikiyordu.

Çok saçmaydı bu! Babası hali vakti yerinde bir kişiydi. Üvey annesinin dediği gibi elleri sıkışık değildi. Birinci karısı sağken bol para verir, kızıyla eşinin dileklerini almalarını sağlardı.

Ophelia yanında bulunan bütün parayı yaşlı adamın karşı çıkmasına aldırmayarak kulübede bırakmıştı. Bir sonraki harçlığını da kızı Emily ile yollayacağını söylemişti.

Babasından giysi parası alıp seyise yardım etmeyi düşünmüşse de sonra vazgeçmişti. Daha önce de para istemiş, eskiyen elbiselerini neden olarak ileri sürmüştü. Fakat üvey anne durumu öğrenince kıyameti koparmıştı.

Jem Bullet'i ziyaret edeli beri en nefret ettiği insan Rochester Lordu'ydu.

Lordun kötü ününü elbette ki duymuştu!

Okuldaki kızlar bile annelerinden duyduklarını naklediyor, Genç Lordun yanına yaklaşmaktan, onunla birlikte görülmekten çekiniyorlardı.

Ophelia anlatılanlara inanıyor, kendince bir takım şeyler düşünmekten geri kalmıyordu. Ancak atlarına onca para harcayan bir adam nasıl olur da hiç suçsuz yere işi-

ni bırakmak zorunda kalan hizmetkârına yardımdan çekinirdi?

Jem olanları kıza anlatmıştı.

Sinirli bir ata Lordun kendi parkındaki maniada atlama yaptırırken olmuştu.

'Ben onu yine atlatırdım, küçük hanım ama, kuşun yüzünden oldu. Biz tam atlarken çalılıktan fırlayan kuş hayvanı ürküttü.

'Yazık olmuş, üzüldüm.

'İyi bir attı. Seve seve binerdim. Bilerek yapmadı elbet. Kötü şans işte!

Genç kız seyisin atı korumasından duygulanmıştı. Ancak eve dönerken Lordu hainlikle suçlamadan edemedi.

Genç adamla hiç karşı karşıya gelmemişti. Onu göreceği aklının köşesinden bile geçmezdi. Üvey annesinin bir sürü erkek arkadaşı vardı. Yalnız hiçbiriyle, onun gibi çiçek yığınıyla karşılaşmamıştı.

O sabah üvey annesinin odasına çağrılınca ne kusur işledim diye düşünerek korka korka gitmişti.

Oysa Circe'yi yatağında keyif yapar bulmuştu. Hoşlansa da, hoşlanmasa da genç kadının güzelliğini kabul etmek zorundaydı.

Beline kadar sarkan uzun kızıl saçları omuzlarına yayılmıştı.

Tuvalet mamasında duran bir dizi kavanoz ve şişeye henüz el atmamıştı. Cildi duru beyazdı. Kirpikleri boyasız olduğu halde yeşil gözlerinin esrarlı bir görünümü vardı.

Leydi:

— Çiçek istettim, Ophelia, dedi, «Onları vazolara yerleştireceksin. Yalnız geçen haftadan daha güzel durmalarına dikkat et!

Ophelia karşılık vermedi.

Çiçeklerin iyi düzenlediğini biliyordu. Onları üvey annesinin arzusuna göre dizmişti gerçi ama, genç kadın ku-

sur bulmadan, azarlamadan edemezdi...

— Buduarımda zambak, frezya ve sümbül istiyorum. Hava sıcak; ancak yanmasa bile şömineyi doldur. Her masada vazo olmasına dikkat et, özellikle divan çevresini çiçeklerle bezenmiş görmeliyim.

Ophelia:

— Olur, cici anne! dedi.

Circe Langstone terslendi:

— Umarım sözünü yerine getirirsin. Çok az iş görüyorsun. Senin gibi sevimsiz tembeli niye evde barındırıyoruz anlamam?

Genç kız cevaplamayınca Circe devam etti.

— Çiçeklerin kalanını salona yerleştir ama, hayal gücünden yararlanmayı unutmayasın! Geçen sefer şömineyi örterken geri planda ızgara görünüyordu.

Ophelia kekeledi:

— Şey... yeterince çiçek... yoktu ki!

Langstone Leydi'si öfkeye kapılarak haykırdı:

— Hep bahane... bahane! Mazaret uydurmaktan başka şey bilmez misin sen? Yıkıl karşımdan, çekil git! Gözüm görmesin seni! Suratın insana bıkkınlık veriyor!

Ophelia dışarı çıkarken bıkkınlık değil, kıskançlık verdiğini düşünau.

Babası Circe ile evlenir evlenmez durum belli olmuştu. Circe, Lordu pencesine düşürüp kendini aldırttıktan sonra bile Lorda on sekiz yıl boyunca mutluluk tattıran kadını kıskanmaya başlamıştı.

Birinci Leydiye ait ne varsa kaldırıp atmış, her fırsatta ölmüş kadını küçük düşürmeye çalışmıştı. Yalnız bütün bunları Lordun evde bulunmadığı sıralarda yapmaya dikkat etmişti. Kafası çalışan kurnaz bir kadındı, açık vermekten çekinirdi.

Yerini aldığı kadınla ilgili yerici sözleri, alaylı kahkahaları, bitip tükenmeyen küstahlıkları Ophelia'yı üzüp bi-

tiriyordu. evap vermemek için yumruklarını sıkıyor, dişlerini kenetliyor, insan üstü çaba gösteriyordu.

İlk önceleri aptallık etmiş, karşılık vermeye kalkmıştı. Ancak birkaç kere tokat ve hatta kamçı yedikten sonra akıllanmıştı.

Genç kadın bununla kalmamış kocasına Ophelia'nın kabalıklarından söz edip yakınmıştı.

Yaşlı Lord :

— Evet, sevgilim, anlıyorum, demişti. «Her küçük kız babasını kıskanır. Kızımın düşmanca tutumuna üzülüyorum, tabii. Böyle birşeyi arzulamadığını çok iyi anlıyorum, Circe.»

Bunun üzerine yaşlı Lord kızını kenara çekip uzun uzun öğüt vermişti. Aynı çatı altında yaşayan kadınla kızın iyi geçinmelerini arzuluyordu. Kızından dikbaşlılık değil, incelik bekliyordu.

Zavallı Ophelia her ikisinin de sevip özlemini çektiği bir kadının anısını korumaya çabaladığını bir türlü ağzı varıp açıklayamamıştı.

Genç kız kısa zamanda duygularını kendine saklamayı ve dilinin ucuna gelen acı sözleri sarfetmemeyi öğrendi.

Bazan üvey annesinin homurtusunu duyuyordu:

— Perdelerin bu gülünç rengini kim seçmiş acaba? Ne zevksizlik! Seçen kişide zevkin binde biri bile yokmuş!

Eski Leydinin portresini tavan arasına değil — orası Ophelia'ya daha uygun görünmüştü — hizmetkârlar kısmına kaldırtmıştı.

Ophelia olaylardan sonra geceleyin yastığına kapanır, hıçkıra hıçkıra ağlar; ilk fırsatta kaçıp annesinin akrabalarına sığınmayı tasarlardı.

Oysa Malikaneden kaçmakla babasını nasıl yaralayabileceğinin farkındaydı. Hem üvey onnesi de boş dur-

maz, ceza olsun diye kızı saçından sürkletip geri getirtirdi.

Genç kız evde yapılacak işler aramış, sonunda kendine bir takım uğraşlar bulmuştu. Vazolara çiçek yerleştiriyor, giysileri onarıyor, kütüphaneden kitap alıp getiriyor, okunanları götürüyordu.

Üvey annesi okumaya düşkün bir kadın değildi. Yalnızca moda olan eserlerle ilgilenirdi. Lord Byron'ün şiirleri, Sir Walter Scott'un son romanı gibi şeylerle...

Ophelia taşıdığı kitapları şöyle bir karıştırır... kendisi de okumadan yerlerine teslim etmezdi.

Bazan çok işi olduğu halde, bazan da okumaktan başka uğraşla geçmeyen uzun saatleri vardı.

Üvey annesi kızın eve gelen konukların yanına çıkmasını, hatta evde bir yabancı varken varlığını hissettirmesini bile yasaklamıştı.

Kırk yılın bir başı babasıyla üvey annesi Malikânede birlikte yemek yiyecek olsalar Ophelia da bu aile toplantısına katılırdı. Ancak konuk olduğu zaman kızın sofraya gelmeyişi Lordun gözüne batmamaktaydı.

Genç kız ev sessiz, sakinken ortalıkta hayalet gibi dolaşıyor, salondan kahkaha ve konuşma sesleri gelecek olsa hemen yatak odasına kapanıyordu.

Yine odasındaydı şimdi. Pencereye yaklaşıp dışarı baktı. Kendi kendine mırıldandı:

— Nasıl oldu da boş bulundum, salonda Lorda yakalandım?

Olay üvey annesi tarafından duyulursa hali berbattı. İliklerine kadar ürpererek titredi. Pencere pervazına dayalı parmaklarının titrediğini gördü.

BÖLÜM : 2

Genç Lord akıllıydı ama, Circe de kurnazlıktan yana ondan aşağı kalmazdı.

Yaşlı Lordun klüpte oyun oynadığı saatlerde davet edilişinin anlamını çok iyi kavramaktaydı.

Buduara girince burnuna tanıdık şeyler, zambak ve sümbül kokuları geldi. Evsahibesini umduğu gibi divana uzanmış değil, yazımasası başında birşeyler karalarken buldu.

Sırtı dönük oturan genç kadın başını geriye çevirerek özür diledi:

— Kusura bakmayın, Lordum. Acele yollanması gereken bir mektubu bitirmeye çalışıyorum. Şöminenin önüne giderseniz oyalanacak birşeyler bulabilirsiniz sanıyorum.

Lordun cevap vermesine fırsat bırakmadan uşağa döndü:

— Dur gitme, Bateson. Bu mektubun Devonshire Düşesi'ne götürülmesini istiyorum. Hem de derhal! Seyislerden birini yollarsın.

Kapı eşiğinde bekleyen uşak:

— Başüstüne, Leydi Hazretleri, dedi.

Genç Lord gözlerinde alaycı pırıltılarla emre uyarak şömineye yaklaştı. Orası da çiçek içindeydi. Zevkli düzene bakılırsa Ophelia sanatkâr bir kızdı.

Langstone Leydisi yazmaya devam ederken genç konuk çevreye bir göz attı. Şömine bitişiğindeki etajerde ilgisini çeken kitaplar gördü. Öndeki taburede bulunan cilde bakınca Restoration Devri'nin açık şiirleriyle karşılaştı. Yazarı kendi adını taşıyan Rochester Lordu'ydu. Satırlar

aile kadınlarının yüzünü kızartacak türdendi. Ancak böyle bir buduarda daha ciddisini beklemek yersizdi, tabii.

Evsahibesi Leydi mektubu bitirince ayağa kalkıp pusulayı uşağa verdi.

Genç kadının üzerindeki kapalı elbiseye bakılacak olursa durum biraz ayrıcalık gösteriyor demekti. Odadaki kitaba rağmen Leydi ilk buluşmada teslim bayrağını çekmek niyetinde değildi.

Kadının kapalı giysisi vücuduna öylesine oturmuştu ki, Genç Lord ister istemez zaman zaman deri değiştiren yılanları hatırladı.

Uşak kapıyı çekerek çıkar çıkmaz Langstone Leydisi konuğuna döndü:

— Bess Devonshire de bugün buraya gelip sizinle konuşacaktı ama, olmadı. Üşütmüş zavallı. Bütün gün yataktan çıkamayacakmış.

Genç Lord söylenenlere inanmadı. Bununla birlikte sergilenen oyunun ustaca hazırlandığını düşündü. Koltuğa yerleşirken bu zeki kadını hayranlıkla incelemekten kendini alamadı.

Koltuk şüminenin öteki tarafında bulunduğundan niyetlense bile genç kadına sokulamazdı.

— Şömine önündeki taburede sizin için ayırdığım kitabı gördünüz mü, Lordum?

— Zahmete girmişsiniz; teşekkür ederim.

— Pek zahmet sayılmaz. Birkaç ay önce George Kütüphanesinde görmüştüm. Ziyaretinizi hatırlayınca alıp bakayım dedim.

Genç Lord yerinden kalkarak kadının tam karşısındaki iskemleye geçti.

Kitabı yerine bırakırken sordu:

— Bu tür yazılarla ilgilenir miydiniz?

Circe Langstone konuğun beklediği ses tonuyla cevapladı:

— Kitabın kiminle okunduğu önemlidir bence!

⁂

Ophelia üvey annesinin yanından ayrıldıktan sonra Circe dantel yastıklara yaslanarak planını tasarlamaya koyulmuştu.

Uzun süredir Rochester Lordu 'nu pençesine almak niyetindeydi. Yalnız genç adam durumu sezdiğinden bu iş sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Bütün doymak bilmeyen kadınlar gibi Circe de kendisine ait olmayan şeylerin özlemini çekmekteydi...

Lordla evleneli beri peşinde dolaşan erkeklerin haddi hesabı yoktu ama, Circe kolay kazanılan başarılardan hoşlanmıyor, daima yeni yüzler arıyordu.

Gerçi gözündeki çekici parıltıya dudaklarındaki davetkâr anlama karşı durabilen, genç kadının çağrısına ilgisiz kalan pek az erkek vardı ama, Circe'nin burnu havadaydı. Onları değersiz buluyor, hevesi geçer geçmez yeni avların peşine düşüyordu.

Rochester Lordu sosyetenin, en seçkin, en yakışıklı, en ele avuca sığmaz bekârıydı.

Circe Langstone kötü şehreti yüzünden genç Lordu büsbütün çekici bulmaktaydı. Kadının arzusu karşılık görürse dünyalar Leydinin olacak, birleşen iki gönül heyecan içinde çırpınıp duracaktı.

Genç kadın Lordu ele geçirmek için büyük bir caba sarfetti ve onunla ilgili herşeyi öğrenmeye çalıştı. Ancak bu iş sanıldığı kadar kolay olmadı...

Lordun ilişki kurduğu bütün kadınlar er geç ona aşık oluyor ve nedense ondan söz etmekten kaçınıyor, hayatlarındaki değişikliğe hiç mi hiç değinmiyorlardı.

Genç adamın yüzüstü bıraktıkları bile ağız açmıyor, yakışıklı bekârı neden ellerinden kaçırdıklarını açıklama-

ya yanaşmıyorlardı. Bununla birlikte Circe Langstone'un hemcinslerine sırdaşlık edecek tipte olmadığını gözönünde bulundurmak gerekiyordu.

Genç kadın giderek Lordun söylenildiği kadar kötü olmadığını düşünmeye başlamıştı. Oysa Rochester'in küstahlığı ve Lordlar Kamarasındaki alaylı konuşmaları ve ortalığı karıştırması elbette bir anlam taşıyordu.

Genç Lord sivri dilini sakınmadan kullanıyor, eleştirilerinden kurtulabilen pek az bakan kalıyordu. Circe sorumlu kişilerin alı al, moru mor kesildiklerini ve en ateşli taraftarlarının bile acı sözler üzerine Lord'dan yüz çevirdiklerini duyuyordu.

Eski Rochester Lordu zamanında da durum böyleydi. Kralın metresleri bile tedirgin oluyor, güçlerine rağmen Lord'dan çekinirlerdi.

Zaman aşınımı o devir sosyete kadınları için en canalıcı düşmandı. Rochester'in acımasızca yazılan şiirlerinde seyrelen saçlar, artan kırışıklar ve çürüyen dişlerden sık sık söz edilmekteydi...

Circe şimdiki Lordun ulu orta yaptığı konuşmalarla pek ilgilenmiyordu. Bütün arzusu özel hayatının gizli ayrıntılarını öğrenmekti. Denildiği kadar çapkın bir erkek miydi? Kendisine takılan adların asıl karakteriyle bir bağlantısı var mıydı?

Bir gün önce yaptığı davet kabul edilince genç kadın çoktandır duymadığı bir coşkuya kapılmış, sevinçten havalara uçmuştu.

Altı aydır ustaca sallanan olta sonunda yerini bulmuş, Genç Lord zokayı yutmuştu.

Genç kadın bir mücevheri veya bir erkeği elde etmek isteyince deliye döner, arzuladığı şeyden başkasını düşünmez olurdu.

Amacına ulaşmak için yapmayacağı şey yoktu. Bu-

nun için her tür çareye başvurmaktan asla geri kalmazdı.

Şimdi girdiği zahmetleri düşününce boşuna ter dökmediğini anlıyordu. Genç Lord çok yakışıklıydı...

Circe öne eğilerek sözü geçen kitaba uzanırken mırıldandı:

— Burada ilginizi çekecek bir resim var sanıyorum.

Uzun parmaklarıyla sayfaları çevirirken Rochester Lordu genç kadını inceledi. Circe sanılanın aksine bir görünüm içindeydi. Takıp takıştırmamıştı. Biricik ziynet sol elindeki iri zümrüt taşlı yüzüktü.

Başını kaldırıp baktığında koyu renkli kirpiklerinin altındaki gözleri parmağındaki değerli taş gibi yemyeşildi.

— Durumu hafife alabilirseniz resmi görünce kahkahayı basarsınız sanırım.

Lord kalkıp kadının yanıbaşına sokulmak, koltuğunun kenarına ilişmek gerektiğini biliyordu. Böyle yaparsa genç kadının sümbül kokuları kadar bayıltıcı parfümünü duyacaktı.

Pek etkilenmemiş görünerek cevapladı:

— Şu anda kitaptan çok sizi düşünüyor, Leydimizi yakından tanımaya hazırlanıyorum. Biraz kendinizden söz eder misiniz? Ben de ününüzü duymuş bulunuyorum. Bunda gerçek payı var dersem yalan söylememiş olurum!

Circe sordu:

— Ne bakımdan gerçek payı var diyorsunuz, Lordum?

— Genç ve güzel bir kadın daima hemcinslerinin hasetini üzerine çeker.

— Demek ki beni güzel buluyorsunuz, öyle mi?

— Başka türlü düşünseydim bunu açıklamak kabalığını göstermezdim sanırım.

— O zaman komplimanınızı karşılıksız bırakmayayım.

— Buyrun, dinliyorum.

— Kötü ün bakımından siz beni kat kat bastırıyorsunuz.

— Bu bence değer yargılarına bağlıdır. Şöhret denen şey her duyduğuna inanan kişiler için aldatmaca olabilir.

Circe Langstone koltuğa yerleşerek arkaya yaslandı.

— Ben de sizi uzun süredir yakından tanımayı arzu etmekteydim, Lordum. Doğrusu meraka kapılmıştım. Çoğu kişi tarafından yerilirken suçlamalarda nedense ayrıntılara inilmiyordu.

Lord hemen girişti:

— Bu durum ilginizi çekti demek?

— Evet, hem de nasıl! Kozlarımızı teker teker ortaya koyarsak saldırgan dostlarımızdan daha çok bilgi edinebiliriz sanırım.

Genç kadının sözleri Lordu güldürdü.

Kadınların genellikle kendisine karşı takındıkları tutum bundan farklıydı.

Lord Roshester yoluna kurulan tuzağı sezinliyor, kapana sıkıştırılmak üzere olduğunu anlıyordu.

Bu tuzağa düşecek olursa ne gibi bir sonuçla karşılaşacaktı? Bunu düşünürken birden Ophelia'nın yüzünü hatırladı. Salona girdiği zaman kızın nasıl dehşete kapıldığını ister istemez hatırladı.

Bunca yıldır kadınlarla ilişkisi olmuş, yakınma, yalvarma, gözyaşı dökme, yalvarma sahnelerine tanıklık etmişti ama, hiçbir zaman Ophelia'nın gözlerindeki korkulu bakışlara raslamamıştı!

Genç kız nasıl da yalvarmıştı:

— Çok rica ederim... Üvey annem sizinle konuştuğumu duymasın... Jem Bullet'ten söz ettiğim kulağına gitmesin...

O fısıltının gerisindeki katıksız korkuyu duyar gibi olmuştu.

Karşısında oturan kadının odaya ilk girişinden beri hissettiği dişisel çekiciliğinin birden uçuverdiğini farketti.

Circe kadın değil, her uygar erkeğin nefret ettiği sürüngen türünün, yani yılanın ta kendisiydi!

Hindistan'da bulunduğu sırada yılan oynatıcılarından nasıl nefret ettiğini ve her gece yatmadan hizmetkârlarına odayı köşe bucak nasıl aradığını hatırladı.

Şimdi karşısında yeşil giysiler içinde oturan Circe yerine kafasını kaldırıp çatallı dilini uzatmış, saldırıya hazırlanırken ileri geri sallanmaya koyulmuş kobra yılanını görür gibi oluyordu.

İsteksiz bir tutumla doğrularak ayağa kalktı.

— Bu konuşma beni çok mutlu kıldı, Leydi Langstone. Ancak atlarım hazır durumda, onları kapı önünde bekletmemeliyim. Bir başka gün ziyaretinize gelebilir miyim acaba?

Sakin bir tutumla cevap veren genç kadının gözleri parlayıp söndü.

— Elbette Lordum, sizi anlıyorum. Nasıl arzu ederseniz! Atlar kadınlara benzemez, erkeklerin indinde ön planda gelirler.

Circe de ayağa kalktı. Önden giderek kapıya yaklaştı.

Tokmağa uzanırken durdu ve zümrüt yüzüklü elini Lorda uzattı.

Genç adam yüzüklü eli ağzına yaklaştırdığı halde bir türlü dudaklarını değdiremedi.

Circe'nin parmakları biran eline sarıldı. Sonra kapı açıldı ve birlikte hole çıkıp merdiven başına kadar yürüdüler.

Genç kadın konuğunun holde ilerleyişini bir süre seyretti. Rochester Lordu'na gelince, uşaktan şapkasını alırken geriye baktığında evsahibesini ortalıkta göremedi...

Leydi, buduarına dönerken suratından düşen bin parçaydı. O anda üvey kızıyla karşılaşsaydı Ophelia'nın korkudan dudağı uçuklardı.

Ne olmuştu? Genç Lord niçin öyle apar topar çıkıp gitmişti?

Oysa ne kadar emindi! İkindi sonlarına doğru Lordu baştan çıkarmayı başaracağına inanıyordu. Dudaklarını davetkâr anlamda yakalayıp uzun kirpiklerini kırpıştırınca konuğunu heyecanlandıracağını sanıyordu...

Genç kadın oyunun nasıl izleneceğini adım adım bildiğini sanıyordu. Şimdiye kadar her erkeği anlamlı bir bakış veya sözle büyülemiş, peşinden koşturmuştu.

Oysa şu anda Lordu ağına düşürdüğünü sandığı halde yanılgıya uğramış, yakışıklı erkek parmakları arasından sıyrılıp kaçmıştı...

Böyle birşey olabilir miydi? Gerçek miydi bu? Uzun süredir arzuladığına kesinlikle kavuştuğu anda nasıl oluyor da elleri böğründe kala kalıyordu?

Düşüncelerine dalarken odada bir aşağı, bir yukarı gidip gelmeye başladı. Dilediği olmadı diye öfkeden köprüyordu.

— Onu elbet elime geçireceğim! diye homurdandı.

Kendini çok güçlü hissetmekteydi. Gözüne kestirdiği erkeği can evinden vurup tutsak edebileceğine inanıyordu. Daha önceki tecrübelerinden de biliyordu.

Ellerini kavuşturup gözlerini yumarak yerinde hareketsiz kaldı.

Sonra Lordun Malikâneden ayrılışını düşündü ve kaçan erkeği acımasızca geri çağırdı:

— Dön bana! Sana söylüyorum, dön bana!

Vücudundan yayılan, Lordu izleyip duygularına işleyen ateş dalgası sinir hücrelerini tek tek harekete geçirmiş gibiydi. Sıcak bir bulut genç adamın beynine kadar işliyordu...

Leydi yorulana kadar düşüncelerini tek noktada toplamaya özen gösterdi. Bitap düşünce kendini saten yastıklı şezlonga attı. Elini dudaklarına götürerek zümrüt yüzüğü yalamaya koyuldu.

Oturma odasının kapısı açıldı. Circe'nin hizmetçisi içeri girdi.

Marie, genç kadının sırdaşıydı. Leydi yalnız onun karşısında gerçek kimliğine bürünür, rol yapmazdı.

— Duyduğuma göre Milor çıkıp gitmiş.

Londra'da yirmi yıl kalmak bile hizmetçinin Fransız aksanını silmeye yetmemişti.

Circe Langstone asık suratla cevap verdi:

— Evet, öyle oldu. Ne kusur işledim bilemiyorum? Niye birdenbire çıkıp gitti anlamadım.

Marie hanımını yatıştırmaya çalıştı.

— Üzülmeyin, dedi. «Zenobie'nin dediklerini yaparsanız döner gelir, merak etmeyin.»

— İyi ama, dediklerinin çoğu çıkmıyor. Papaza gelince, o da yalan söylüyor.

— Hayır hayır, Mileydi. Yanılıyorsunuz. Bazan dileğiniz yerine gelmiyor ama, beklemeli, sabırlı olmalısınız.

Lady Langstone sinirli bir sesle homurdandı:

— Sabır ha! Daha ne kadar bekleyeceğim? Sabırlı olmadığımı bilmiyor musun? Onu istiyorum ben onu! Eninde sonunda göreceksin elde edeceğim.

Marie canlı renklerle işlenmiş Çin şalını alıp hanımının dizlerine sardı.

— Milor gitti ama, kaçamadı. Yakında geri dönecektir!

Circe kendi kendine mırıldandı:

— Ne hata işlediğimi Zenobie'ye sorup öğreneyim.

— Belki de şeydir... Yok olamaz!

— Olamaz dediğin ne?

— Belki de Bayan Ophelia kulağına birşeyler fısıldamıştır.

— Ophelia mı?

Leydinin sesi tabanca gibi gürlemişti.

— Şey iste...

— Ne demek istiyorsun, açık söyle?

— Milor geldiğinde salondaydı...

Genç kadın boğuk sesle tekrarladı:

— Salonda mı?

Marie'nin dizlerine örttüğü şalı yana fırlatarak ayağa kalktı.

Hizmetçi alttan aldı:

— Sinirlenmeyin, ne olur! Keşki söylemeseydim. Ancak ne yazık ki, salonda karşılaştılar.

Circe hışımla haykırdı:

— Ona ortada görünmemesini söylememiş miydim? Dostlarımdan hiçbiriyle görüşmeyeceğini biliyor... Hele Rochester Lordu'yla!

Karşı tarafa yürüdü; ince kakmalı Fransız yapısı, güzel komodinin çekmecesini açtı.

İnce bir kayış aldı. Sonra rüzgâr gibi odadan çıkarken kapıyı çarparak kapattı.

Marie şalı yerden alıp katlarken bir şeyler düşünüp kafa sallıyordu ama, ince dudaklarına hafif bir gülüş yayılmıştı.

***

Genç Lord ertesi günü Rochester Şatosu'na vardı. Geleceğini önceden haber vermemişti, fakat, malikânelerinin hepsinde hizmetkârlar kendisini hazır bir halde beklerlerdi.

Londra yakınında bulunan şato ahırlarında cins atlar vardı. Uşaklar arkadaş grubuyla gelmese bile Lordun belli belirsiz saatlerde malikâneye ayak basmasına alışıktılar.

Kaç kişinin geleceğini bilmeyen uysal ahçıbaşı bile çileden çıkıverir, bir iki saat gibi kısa bir süre içinde yirmi otuz kişilik grubu nasıl doyuracağını düşünür deliye dönerdi.

Genç Lord patikada ilerlerken o sıralarda Şatonun en güzel mevsimini yaşadığını hatırladı.

Leylaklar mor beyaz çiçeklerini ortaya dökmüş, sarı salkımlar altın renkli zincirlerine bürünmüş, düğün çiçekleri elli yıldır kuğulara yuva olan göl sularının kıyısını çevirmişlerdi.

Şatonun kulesi gerçi şimdi bayraksızdı ama, Genç Lord ana kapıdan girer girmez rüzgârda dalgalanan o kumaş parçasının hizmetkârlarca hemen direğe çekileceğini biliyordu.

Kırsal bölge bu kadar güzelken, tanıdığı kadınlardan çok daha çekiciyken nasıl olup da vaktinin çoğunu Londra'da geçirebildiğini merak etmekten kendini alamadı...

İzinden gittiği adaşı da her yıl kırlara çekilerek sağlığını kazanmaya, düşünceye dalıp yazılar yazmaya çalışırdı.

Yalnız arada ufak bir fark vardı. Genç Rochester ötekisi gibi içkiye düşkün değildi, kadın ve şarap konusunu daima tadında bırakmayı bilirdi.

İkindi sırasında yer alan sahneyi düşününce keyfi kaçtı. Hafta başında Tattersalls satışından aldığı bir çift cins atı hatırladı. Hayvanların şimdi kendisini ahırda beklediğini aklına getirince hevese kapıldı. Bir an önce onları denemek arzusundaydı.

Ancak ilk işi Jem Bullet olayının işyüzünü öğrenmek olacaktı.

Kızın onu eski bir adamını parasız pulsuz işten atmakla suçlaması nedense ağrına gitmişti. Bu sözler sürekli olarak kafasını kurcalamaktaydı.

Dün gece özel dostları ağırladıktan sonra erken saatlerde odasına çekilince kafası yine Ophelia'nın anlattıklarına takılmıştı. Sofradaki Londra güzellerini de unutuvermişti.

«Allahın cezası kız! Ne demeye gerçekleri çarpıtıyor? Hem hangi hakla?»

Öylesine sinirlenmişti ki, ertesi sabah ilk işi Şatoya gidip olayla ilgili bilgi edinecek, Ophelia'nın yanıldığını gösteren kayıtları alacaktı.

Genç Lord yalnızca gönül eğlendirdiği kadınlara değil, hizmetinde bulunanlara da cömertçe davranırdı.

Gerçi parasını harvurup harman savurmazdı ama, parasal yönden ne kendini, ne de emrinde çalışanları sıkardı.

Üstelik değer verip işe aldığı kişileri çatısı altında barındırırdı. Yanındakileri hoşnut kılarsa daha az itaatsizlik ve ikiyüzlülükle karşılaşacağına inanırdı.

Jason efendisine sordu:

— Lord Hazretleri bu akşam tekrar Londra'ya dönecekler mi?

— Hayır, geceyi Şatoda geçireceğim.

Cevaplarken atları geniş basamaklı, şahane giriş kapısına yanaştırdı. Bu güzel giriş bölümü Lordun büyükbabası devrindeki değişikliklerden kalmalıydı.

Şato o zamanlar Wilmot Şatosu adını taşımaktaydı. Genç Lord hem annesini, hem de kendisini eleştiren akrabalarını kızdırmak için Malikanenin adını değiştirmişti.

Üçyüz yıldır Wilmot'ların barınağı olduğunu söyleyen kuzenlerin birine:

— Şimdi burada bir Rochester oturmakta! demişti.

Annesinin sert tutumu yüzündeki Şatoda geçirdiği çocukluk dönemi pek tatlı olmamıştı.

Kendisine miras kalan bu Şatoyu yalnız dostlarına değil, içinde çalışanlara da sevdirmek istiyordu. Malikaneye mutlu bir hava verebilmek için elinden geleni yapıyordu.

Eskiden delice partiler verirken şimdi durulmuş, yakın dostlarıyla onların arkadaşlarını çağırır olmuştu. Eğlenme ve eğlendirme dışındaki vaktiniyse sevgili atlarına ayırmaktaydı.

Merdivene tırmanmaya başladığı sırada kapı açıldı, faytonun gelişini gören hizmetkârlar yaldızlı mor üniformalarıyla kapının iki yanına sıralandılar. Başuşak bir baş selamıyla efendisini karşıladı.

— Lord Hazretlerinin konukları daha sonra mı gelecekler? diye sordu.

— Bugün konuğum yok, Poulson. Önce bir şeyler içecek, sonra da ahırları dolaşacağım.

— Başüstüne, efendim.

Genellikle dinlendiği kütüphaneye geçişinden birkaç dakika sonra sevdiği soğutulmuş şampanya masasına getirilirdi.

Başuşak Poulson sordu:

— Lord Hazretleri bir şeyler yemeyi arzu ederler mi acaba?

— Hayır, teşekkür ederim. Gelirken yedim.

Genç Lord şampanyasını zevkle yudumlarken bunun, iki akşam önce Galler Prensi'nin Carlton Sarayı'nda verdiği yemektekinden daha güzel olduğunu düşündü.

Poulson tam kapıdan çıkarken seslendi:

— Aslett büroda mı?

— Sanmıyorum, Lord Hazretleri. Sizi beklemediğimiz için yerinde yoktur. Ancak pek uzaklarda değildir. Yarım saat önce at sırtında ahırlardan çıkarken görmüştüm.

— Döner dönmez kendisini çağırttığımı söyleyin!

— Başüstüne, efendim. Seyisi peşinden yollayıp çağırtayım mı?

Lord biran duraksadıktan sonra:

— Yok, istemez, dedi. «Acelesi yok!»

Şampanya kadehini bıraktı; Şatonun batı kanadına doğru ilerledi. Uzun koridorları geçerek yakın tarihlerde inşa edilen büro kesimine yaklaştı.

Babasının zamanında büro, çiftlikler müdürünün lojmanıyla aynı Şato altında bulunuyordu.

Bunun sakıncalı bir yanı vardı. Lord atların seceresini incelemek, haritaya bakmak, ya da ilgisini çeken bir şeyi sormak istediğinde hayli yol aşmak zorunda kalıyordu.

Bu yüzden Şatonun zemin katındaki salonlardan birini kitap ve dosya dolapları, haritalarla doldurarak her şeyin eli altında hazır olmasını sağlamıştı.

Lord Rochester kapıyı açıp büroya girerken yazışma işlerine yardım eden orta yaşlı kadınla karşılaşacağını sanıyordu.

Oda boştu ama, derli topluydu. Bu görünüme sevindi.

Etrafa bakınarak büyük hesap defterini aradı. Babasının zamanından kalma bu deftere emekliye ayrılanların adları ve aldıkları paralar işlenmekteydi.

Birkaç çekmece açıp kapadıktan sonra aradığını buldu. Yazı masasının başındaki koltuğa oturdu.

Ophelia Langstone'un yanıldığını kanıtlamanın sırası gelmişti. Genç kız böyle büyük bir hata işlediği için özür dilemeliydi.

Defteri açtı.

İsimler alfebetik sıraylaydı. 'A' ile başlayanlar oldukça fazlaydı.

İlk emeklilerden bir ikisi aralanmış, yanlarına 'ölü' sözcüğü yazılmıştı.

Bununla birlikte liste oldukça kabarıktı. Sayfayı çevirerek 'B'lere geçti.

Yanılmamıştı.

Jem Bullet'in adı listedeydi. Üstelik emekliye ayrılalı beri maaşına iki kere zam yapılmıştı. Şu anda eline geçen

para gereksinimlerini sağlayacak ve adama oldukça rahat bir yaşam sağlayacak miktardaydı.

Kendi kendine mırıldandı:

— Bu kuyruklu yalanı Bayan Langstone'a kim söyledi acaba?

Sonra Jem'inkinin altında 'Walter Bullingham' adını gördü.

Walter Bullingham!

Onu çok iyi hatırlıyordu. Şato ile çiftlikler kendisine miras kaldığı sırada yaşı hayli ilerlemiş bir adamdı.

İsmi tekrar tekrar okudu.

Ne tuhaf! Walter Bullingham'ın öldüğünden öylesine emindi ki! Yanlış hatırlamıyorsa zavallıcığın cenazesine çiçek yollaması için emir vermişti. Oysa Bullingham her ay maaşını almaya devam ettiğine göre yanılmıştı. Bullet gibi o da iki kere zam almıştı.

Defter sayfalarını teker teker çevirmeye başladı.

Emeklilerin sağ salim hayatta olduklarını gördü. Güzel bir şeydi bu! 'C, D, E ve F'lerde on yıldır ölen olmamıştı.

Sonra iyi tanıdığı bir ismi gördü: Graham — Graham Dadı!

Yaşlı kadını çok iyi hatırlıyordu. Beklediği çıktı. O da halen emekli maaşı alanların arasındaydı.

Emekliye ayrılış tarihini biliyordu. Şatodan ayrılınca bir zamanlar Malikanede vekilharçlık yapmış olan yaşlı annesinin yanına gitmişti. Nasıl unuturdu? Ne müthiş kadındı o!

Çocukken siyah elbisesinin kemerinde sallanan anahtarlarla Şatoda dolaşan bu kadının karşısında az mı titremişti?

Şato içinde bir yaramazlık yapsa yaşlı vekilharç hemen annesine yetiştirdiğinden bu kadını pek sevmezdi.

Yaşıyorsa hayli yaşlı olmalıydı. Ne tuhaf, o da sağdı şimdi!

Genç Lord defteri şaşkın bakışlarla gözden geçirip ayağa kalktı. Cildi koltuğuna sıkıştırıp bürodan ayrıldı.

Hole varınca uşağını çağırdı.

— Ahırlara gidip arabamı hazırlamalarını söyle. Yeni aldığım iki doru atı koşsunlar.

— Başüstüne, Lordum.

Tekrar kütüphaneye geçerek beklemeye koyuldu. Sabırsızlığı son haddini bulmuştu.

Tam o sırada aklına başka şey geldi. Büyük yazı masasının çekmecelerinden birini açıp defteri içine kilitledi.

Uşağın araba hazır diye haber vermesini beklerken dakikalar saat gibi geldi.

Arabaya atlayıp dizginlere sarıldığında çatık kaşları hafifçe gevşedi. Doru atlar satış salonundan daha güzel görünmekteydiler.

Yanında Jason değil, Şatonun otuz yıllık emektar seyisi Winchbold tarafından yetiştirilen genç çocuk Bert vardı.

Patikanın yarısını aştıktan sonra Lord ağzını açtı:

— İyi cins atlar bunlar. Ne dersin, Bert?

— Evet, Lordum. Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi olanlar diyebilirim. Bir elmanın yarısı gibi birbirine benzeyen iki hayvan.

Genç Lord çocuğun atlara karşı duyduğu ilgiyi beğenmişti. Köye varana kadar ahırlardaki diğer atların özelliklerinden söz ettiler.

Köyle Şato arası beş kilometre kadardı ama burası da Lordun toprakları üzerindeydi. Ölümünden önce babası tarafından yaptırılan ufak bahçeli, karalı beyaz damlı tek kat evler sırası uzayıp gidiyordu.

Evlere yaklaşınca Lord arabayı durdurdu.

— Graham Dadı'nın hangi evde oturduğunu unuttum, Bert? dedi.

— Sondan ikinci ev, Lordum. Sizi görünce kimbilir nasıl sevinecek?

Genç Lord dört beş yıldır görmediği Dadıyı bu ziyaretiyle memnun kılacağını biliyordu.

Hesaplara bakan muhasebeci Aslett'e Noel'de hediye gönderileceklerin daima bir listesini verirdi. Graham Dadı da bu hatırlı kişiler arasında olmalıydı.

Arabadan inip tahtadan yapılma küçük bahçe kapısını açtı.

Bahçe tıpkı eskisi gibi çiçeklerle kaplıydı. Dört bir yanda zerrinler, çuha çiçekleri, laleler ve kapının iki yanında da nergis kümeleri vardı.

Hatırladığına göre Dadı öteden beri çiçeklere düşkündü. Şatonun çocuk dairesini de çiçekle doldurup annesini sinirlendirirdi.

Annesi karşı çıkınca:

— Burası çiçeklerle canlanıyor, Leydi, derdi.

Evin kapısını vurunca içerden bir ses yükseldi:

— Buyrun, girin!

Genç Lord kapıyı açınca Graham Dadı'yı anılarındaki haliyle, beyaz önlüğünü takmış, masa başındaki kasede bir şeyler çalkalarken buldu.

— Küçük Bey Gerald! diye haykırdı. «Ne güzel sürpriz! Sizi beklemiyordum doğrusu!»

Rochester uzun süredir bu adı duymadığını düşündü.

— Şatoya geleli bir saat kadar oluyor, Dadıcığım. Her şeyden önce seni bir yoklamak istedim.

— Beni mi? Nedenmiş o, Lordum?

— Merak ettiğim bazı şeyler var.

— Öyleyse ön odaya geçelim.

Genç Lord muzip bir gülüşle cevapladı:

— Ben burada kalmayı tercih ederim. Hele kek hazırlıyorsan, tadına bakmak isterim doğrusu!

Dadı bir çığlık attı:

— Kek mi dedin?

— Evet, kek Dadıcığım.

— Bir birbuçuk yıldır mutfağıma kek girmedi ki! Karıştırdığım hamur ekmeklikti...

Birşey eklemek isterken fikrini değiştirdi ve sustu.

— Ne diyecektin, Dadıcığım?

— Şey... önodaya geçsek daha iyi olacak. Burası size layık bir yer değil Lordum.

Rochester tartışmanın işe yaramayacağını düşünerek Dadının önerisine uydu. Alçak kapıdan başını eğerek geçti, koridorun karşı tarafındaki odaya gitti.

Burası oldukça küçük bir odaydı. Atkılı battaniye örtülü bir divan, ufak bir koltuk ve yuvarlak bir masa vardı. Masanın üzerindeki İncille sarı çiçekli vazoyu görünce hiç şaşmadı.

İncile bakınca annesinin alaylarını hatırladı. Yaşlı kadının bu huyuna çok sinirlenirdi.

Dadı da ondan aşağı kalmazdı. Küçük Gerald bir kabahat yapınca uzunluğu suçun ağırlığına göre değişen parçaları çocuğa yazdırırdı.

Genç Lord kendisinden beklenileni yaparak divana oturdu. Önlüğünü çıkaran Dadı karşısına geçerek ellerini kavuşturdu.

— Geç otur, Dadıcığım; ayakta kalma. Seninle biraz konuşmak istiyorum. Nasıl gelişime sevindin mi?

— Elbette, Lordum. İyi görünüyorsunuz ama, o uykusuz gecelerin sağlam bünyenizi etkilememiş olduğunu da söyleyemem!

— Uykusuz geceler mi? Nereden duydun sen?

Dadı çıkışırcasına cevapladı:

— İnsan bazı duymak istemediklerini de işitiyor, Küçük Bey Gerald!

Genç Lord güldü.

— Seninle sağlığımı tartışmaya gelmedim, Dadıcığım. Anneni soracaktım,

— Annemi mi, Lordum?

— Evet, hayatta mı?

Dadı gülümsedi.

— Yaşasaydı bu temmuz yüzikisine basacaktı. O yaşa varan pek az kişi vardır sanırım.

— Ne zaman öldü?

— Dokuz yıl önce. Eylül Yortusu sıralarında. Söylememem gerek ama, onun kurtuluşu oldu diyebilirim. Çok çekti zavallı!

— Ben de öldü biliyordum. Peki sen, Dadıcığım? Emekli aylığını düzenli bir şekilde alıyor musun?

Yaşlı kadın cevap vermeden önce yutkundu.

— Şey... evet, Lordum.

Kadının söyleyiş biçiminden kuşkulanan Rochester keskin bakışlarını üzerine dikti.

— Ne var, bir şey mi oldu? diye sordu.

— Bir şey oldu diyemem, Küçük Bey Gerald!

Dadının ses tonu yıllar önce kendi annesiyle konuşurken ki gibiydi; sanki savunmaya geçmişti. Ve gerçeği açıklamıyordu.

— Bir hata varsa, yanlışlık yapılıyor demektir, Dadı. Bana doğruyu söyle. Bunca yıllık yakınlığımızdan sonra gerçeği açıklamayacak mısın?

— Haklısın, Lordum ama, yakınmaktan hoşlanmıyorum.

— Oysa benim beklediğim bu! İşlerin iyi gitmediğini ve senden bu hususta yardım görebileceğimi sanıyorum.

Graham Dadı ciddi olup olmadığını anlamak için Lordun yüzüne baktıktan sonra cevapladı:

— Madem sordunuz söyliyeyim, Lordum. Harpten sonra her şey pahalandı. Paranın eski değeri kalmadı.

— Emekli maaşının ne kadar olduğunu söyleyebilir misin, Dadıcığım?

— Her zamankini alıyorum. Köydekiler de öyle. Rahibin karısına birkaç parça dikiş diktiğimden geçinip gidiyorum. Oysa bazılarının iki yakası biraraya gelmiyor.

Lordun dudakları gerildi.

— Bir yanlışlık var sanırım. Bu düzeltilecek. Dadıcığım; merak etme. Hem senin, hem de ötekilerin maaşlarını üç katına çıkaracağım. Bir yıllık fark da toptan ödenecek.

Yaşlı kadın bir süre hareketsiz kaldı. Çaba harcayarak duygularına hâkim olabileceğini hatırladı.

Graham Dadı bir süre sonra titrek sesle konuştu:

— Dediklerinizi gerçekten yapacak mısınız? Doğru mu, Küçük Bey Gerald?

— Elbette, doğru. Dadıcığım. İlgisizliğim için özür dilerim. Bundan sonra kimse üçkağıtçılık yapıp sırtınızdan geçinemeyecek!

Dadı Lordu uzun uzun süzdükten sonra karşılık verdi:

— Evet, tam anlamıyla üçkâğıtçılık. Ancak bu işte en çok zarar gören siz oluyorsunuz, Lordum. Kuşkularınızın aslı var mı? Bir araştırın. Sizin yerinizde olsam toprakları kiralayan çiftçilerle de konuşurdum. Duyduğuma göre pek memnun değillermiş. Durumu bir de kendi ağızlarından dinleyin.

— Teşekkürler, Dadıcığım.

Lord kalkarken Dadı da doğruldu.

— Biraz sağlığınıza dikkat etseniz iyi olacak, Küçük Bey Gerald, dedi. «Bana kalırsa evlenme çağınız geldi gibi. Ölmeden önce oğlunuzu kucağıma almak isterim.»

— O takdirde biraz beklemen gerekecek, Dadıcığım. En azından yüziki yaşına basmalısın.

Dadının yüzündeki ifadeyi görünce elini yaşlı kadının omzuna koydu.

— Ben halimden memnunum, Dadıcığım. Köyde evlenenler için söylendiği gibi durup dururken başını yakmak niyetinde değilim.

Brinci Lord Rochester'in evlilik hakkındaki dizelerini hatırladıysa da Dadıyı şaşırtmamak için sustu.

— Bugünlerde hanım hanımcık birini bulacağınızı umarım, Lordum.

Genç Lord beylik sözü işitince güldü.

Yanından geçerken İncile dokunarak mırıldandı:

— Sen yine dua etmeye devam et... Bakarsın ya bacadan iner, ya da gökten düşer; hiç belli olmaz. Bir bakışta aklımı çeliverir!

— Bu dünyada beklenmedik şeyler oluyor, unutmayın.

— Acaba?

Graham Dadı değişik ses tonuyla ekledi:

— Hemen komşuya koşup müjde vereceğim, Küçük Bey Gerald! Bu emeklilik artışı iyi oldu. Sakın sözünüzü unutmayın!

Yaşlı kadının kuruntusunu hisseden Lord güvence vermeye çalıştı:

— Merak etme, unutmam! Bundan sonra defterleri kendim kontrol edeceğim zaten! Başkalarına yetki vermek büyük bir hata.

Dadı sokak kapısını açıp Lordu uğurlarken Rochester eğilip kadını yanağından öptü. Kırçıl saçları, beyaz önlüğüyle güçlükleri cesaretle göğüsleyenlere özgü bir görünümü vardı.

— Hoşça kal, Dadıcığım! Her zamanki gibi yardımcı oldun. Teşekkürler.

Yaşlı kadının buğulanan gözlerini görmemek için hemen arkasını dönüp uzaklaştı. Ancak arabaya binip ayrıl-

dığı sırada Graham Dadı'nın el salladığını farketti. Lorda gülümseyerek bakarken genç kız gibi şendi.

Genç Lord Dadının öğüdünü dinleyerek çiftçi kiracılarından birine uğradı.

Öğrendiği şeyler onu öyle öfkelendirdi ki, Şatoya döndüğünde holdeki hizmetkârlar Lordu korkulu bakışlarla izlediler.

Başuşağa emir verdi:

— Bay Aslett'i çağırın bana hemen!

Yıllardır duymadığı bir öfkeyle için için köpürürken soğuk bir tutumla malikane ve çiftlik işlerine bakan adamını bekledi.

Kendisine güvenen kişileri aldatan bu ikiyüzlü müdürü kamçı şaklamasına benzer acı sözlerle azarladıktan sonra kovdu.

Yanından ayrıldıktan sonra adam, titrek adımlarla zar zor ilerledi. Bir daha dönmemek üzere Şatodan çıkarken beti benzi kireç gibiydi.

Rochester Lordu düzenbaz bu adamdan kurtulur kurtulmaz rahat bir nefes almış, eski neşesini bulmaya başlamıştı.

Aslett'e duyduğu öfkenin etkisi geçmeye başlamıştı. Haksızlıkları önleyebilme zevkini tadıyordu. Beklenmedik bir anda kontrola gelip düzenbaz adamın maskesini düşürmeyi başarmıştı.

Ancak yalnız kaldığında başarının kendine değil, Ophelia'ya ait olduğunu anladı. Ansızın karşısında çıkıveren bu ince, narin, güzel yaratığa çok şey borçluydu.

Genç kız Jem Bullett'ın durumunu anlatmamış olsaydı yıllar boyu Aslett'e güvenip duracak, diğer hizmetlilerine olduğu gibi ona da toz kondurmayacaktı. Emektar hizmetkârlarını, çiftçi kiracıları gibi Şatonun gölgesinde mutlu bir yaşam sürüyor sanacaktı.

Annesi tutucu ve sert bir kadındı ama, babası eliaçık ve iyi kalpli bir taşra efendisiydi.

Daha önce kendi babasının çizdiği yoldan gider, Şatoda ve topraklarında yaşayan kişilere babaca davranırdı.

Genç Lord kendisi dışında bütün Wilmot'lara dürüst, fakat saf ve bön kişiler gözüyle bakmıştı, bunu düşünürken hafifçe dudak büktü.

Birinci Baron Sir Wilmot, Marlborough emrinde yurduna hizmet etmişti. Adamları tarafından çok sevilen bu Baron orduda «Neşeli Çocuk» takma adıyla anılırdı.

Rochester Lordu Gerald kendi kendine and içti:

«Özel hayatımda ne tür delilik yaparsam yapayım, görevimi unutmamalıyım. Bugüne kadar bana bel bağlamış olan hizmetlerimi asla yüzüstü bırakmamalıyım.»

Babasından ders alması gerekirdi. Yaşlı adam ona böylesine büyük bir Şatonun topraklarında yaşayanların duyarlı olduklarını, efendilerinin kusur ve kaprislerinden fena halde etkilendiklerini söylememiş miydi?

Wilmot Lordu oğluna:

— Bu iş İskoçyalılardaki gibidir, demişti. «Klan başı nereye çekerse, oraya giderler. Onun için yaşarlar, öl derse ölürler.»

Çocuk nedenini sorunca cevabı:

— Klan başı kendi adını taşıyan halkın babasıdır, Gerald, olmuştu.

— İyi ama, bizim emrimizde çalışanların soyadı Wilmot değil ki?

— Olsun... yine de önderlik, güvence ve de mutluluk konularında bize bakıyorlar, oğlum.

Babasının sözleri şu anda bile kulağına çınlamaktaydı. Zavallıcık karısının huysuzlukları olmasa mutlu bir yaşam geçirebilirdi.

— Aynı hatayı işlemeyeceğim ben! diye mırıldandı.

Olayların akışı ne tuhaftı!

George Langstone'un Park Lane'deki malikanesine, karısını kandırıp kandıramayacağını merak ederken ayak basmıştı. Oysa Lordun kızı ürkekçe sarfedilen üç beş sözle birçok kişinin hayatını değiştirmişti...

BÖLÜM : 3

Londra'ya dönerken nedense tedirgindi.

Muhasebecisine çiftlikler müdürüne söylenmek üzere verdiği emirleri hatırlıyordu. Lordun evlerine, topraklarına bakan Aslett verilen emirlerin yerine getirilmesiyle yükümlüydü.

Yaşlı emeklilerin durumu gün gibi aşikârdı. Görünüşe bakılırsa dağıtılmasını istediği Noel hediyeleri de sahiplerine verilmemişti.

Muhasebecisinden kuşkulanmayı aklının köşesinden bile geçirmezdi ama, adamcağız son yıllarda hayli yaşlanmıştı. Altmışını çoktan geçmiş birinin bürolara uğrayıp defterleri kontrol etmesi beklenemezdi. İnsan o yaşta pek koşturamazdı.

Gerçi kendisi de çok şey isteyen bir işverendi, emrinin derhal yerine getirilmesini arzulardı ama, artık o kadar olacaktı! Yaşlı muhasebeci ne Lordun emirlerini yerine getirebiliyor, ne de diğer görevlerini layıkıyla yapabiliyordu anlaşılan!

Yeni bir muhasebeciyi işe başlatmanın ne kadar zor olduğunu düşünen Lordun kaşları çatıldı, dudakları gerildi.

Aynı zamanda da şaşkındı. Rochester Şatosu ile topraklarında olanlar sinirlerini bozmuştu. Sahipliğinde bulunan bütün kesimlerde yönetimi denetleyip işleri yoluna sokana kadar rahat huzur yüzü görmeyeceğe benziyordu!

Ancak durup dururken muhasebeciyi işten almak pek kolay olmayacaktı!

Araba Londra'ya varmadan aklına başka şey geldi ve anayoldan ayrılarak Wimbledon'a saptı.

Orduda askerliği birlikte yaptığı subaylardan birinin kuzey yöresindeki küçük evlerde oturduğunu biliyordu.

Lorddan birkaç yaş büyük olan Binbaşı Musgrove kendisine yaverlik etmişti. Çok becerikli bir adamdı.

Bir adamın işe alınması konusu yüzünden yakın tarihlerde yazıp çizme ilişkileri olmuştu.

Lordun sorularına Musgrove tarafından verilen cevaplar kısa, fakat özlüydü. Binbaşının mektuplarını görünce yetenekli bir kişinin kendi emrinde çalışmasına o zaman epey üzülmüştü.

Belki de Binbaşı Musgrove sakin bir hayat sürüp emekliliğinin keyfini çıkarmak istiyordu. Ancak 'Amiens Antlaşması'ndan sonra birçok subayın ordudan ayrılmak zorunda bırakıldığını biliyordu.

Bu subaylar çok erken yaşlarda emekliliklerini istemekten başka çıkar yol bulamamışlardı.

Lordlar Kamarası'nda yaptığı konuşmada bu nokta üzerinde durmuş, Hükümeti vurdum duymazlıkla suçlamıştı. Napolyon anlaşmadan yararlanarak asker topluyor, gemilerine yenilerini ekliyordu.

İngiltere'nin ergeç Fransa'yla savaşa gireceğini biliyordu. İnsan ve silah gücünü dağıtmış bir İngiltere ile hazırlıklı bir Fransa'nın karşılaşması hoş değildi elbet!

Bu düşüncelerin ardından yine Binbaşıyı hatırladı. Küçük, gösterişsiz bir evin önünde dizginleri çekerken Musgrove'in kendi günlük yaşantısında ortaya çıkan krizde yardımcı olabilmesi için dua etmekteydi...

İş çözümlenirse sırtından büyük bir yük kalkmış olacaktı!

**
*

Beş gün içinde her şey düzelmişti. Genç Lord bu küçük karışıklığı bertaraf eden kişiye hâlâ teşekkür edemediğini düşününce utandı.

Korkuları boşuna çıkmış, Binbaşı Musgrove vaktini değerlendirme fırsatına dört elle sarılmıştı. İşin içinde organizasyon sorunu da olunca sevinmişti.

Kendinden beklenen işi iyice kavramış, kimseyi incitmeden, kırmadan gerekli ayarlamaları yapmıştı. Zaten kapıdan adımını atar atmaz Berkeley Meydanı'ndaki malikanede günlük yaşantı hemen düzene girmişti.

En çok sevindiği Bay Gladwin'in emekliliği hoşnutlukla karşılayışı olmuştu. Yaşlı adam uzun bir süredir bunu düşünmekteydi. Bir türlü karar veremiyordu. Lordun sunduğu büyük ikramiye karşısında ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez hale geldi.

Ödeme ve maaş işleri yoluna konmuştu ama, bir pürüz kalmıştı: Ophelia!

Genç kıza teşekkür borçluydu. Ancak bunu nasıl yerine getirebilecekti?

İlk karşılaşmalarında kızın telaşını görmüştü. Langstone'ların Park Lane Malikanelerine gidip kapıyı çalamazdı ya!

Üvey anneye görünmese bile öfke şimşeklerini üstüne çekeceğini çok iyi biliyordu.

Hem koca evde gizli saklı olur muydu? Hizmetkârlar gelişini hemen Circe'ye haber vereceklerdi. Sonra bunun hesabı Ophelia'dan sorulacaktı.

Londra'ya döndükten sonra gittiği partilerde üvey anneye rastlamamıştı. Başka türlüsü de olamazdı zaten. Genç adam ya erkek arkadaşlarıyla buluşmuş ve yalnızca erkeklerin çağrıldığı partilere gitmiş, ya da sevgili dostu Leydi Harriet ile çıkıp başbaşa bir iki yemek yemişti.

Circe'yi hatırlatan da Leydi Harriet'di. Erkek kardeşi

öylesine büyülenmişti ki, genç kadının yüz vermemesinden eriyip gidiyordu. Nerdeyse canına bile kıyacaktı!

Genç Lord Circe'yi öfkelendirerek bu duruma yol açtığını düşününce suçluluk duygusuna kapılıyordu.

Ancak fikrin gülünç olduğunu düşündü. Leydi Langstone'la bir kere başbaşa kalabildiğine... hem de çok kısa bir süre için... kadının etkilenmesi ve hıncını aşıklarından çıkaracak kadar ileriye gitmesi söz konusu olamazdı.

Bununla birlikte kadınlara güven olmazdı; üstelik Circe yalnızca kendi görüşlerine değer veren acayip bir yaratıktı.

Yine de Ophelia'yı görmekte kararlıydı. Ancak genç kızın aracılığıyla Langstone Malikanesinin içyüzünü öğrenebilirdi.

Arka arkaya iki gün özellikle Park Lane'den geçmeye dikkat etti. Kızı görürüm ümidiyle bakındı ama, sonunda davranışının saçmalığını anladı. Çıkar yol ya kızı unutmak, ya da görüşmek için daha sağlam adımlar atmaktı.

O kadar düşündüğü halde soruna bir türlü çözüm bulamıyordu. Ertesi gün erkenden Parka çıkınca kafasına yine aynı soru işareti saplandı.

Genç Lord erken saatlerde atıyla dolaşmayı severdi. Bunu bilen bazı sosyete kadınları da ata binmeyi o saate yapar, dikkat çekmeye çalışır, ya da Lorda rakip ahırları olan erkek arkadaşlarıyla gezintiye çıkarlardı.

Rochester Lordu o sabah nedense başını dinlemek istiyordu. Çene çalacak hali yoktu. Geceleri ne kadar geç yatarsa yatsın sabahları genellikle yediden önce Parka çıkıp dolaşmakla formunu koruyabiliyordu.

Otlar henüz ıslak, çiğler erimemişti. Parktaki kişiler yalnızca çiçek tarhlarında çalışan bahçıvanlardı.

Atını dörtnala sürerek bir gece öncesinin fazlalıkları-

nı atacak, bir saat sonra malikaneye dönüp okkalı kahvaltının başına çökecekti.

Saat altıda park kapılarını açan bekçinin sütunlu küçük evini hızla geride bıraktı. Park Lane'i aşmaya hazırlanırken demir kapıların gerisindeki ince silüet dikkatini çekti.

Biran hayal gördüğünü sandı. İki ağır aksak at tarafından çekilen yük arabasının geçişini bekledikten sonra karşıdaki beyaz elbiseli kızın görüşmek istediği kişi olduğunu anladı.

Genç kızın yanında kahverengili, beyazlı Ispanyol türünden bir köpek vardı. O sırada kızın yanına yaklaşmak için uygun bir bahane buldu.

Altı ay önce Bayan Fitzherbert yeni yapılan hastaneye para toplamak konusunda Prensin yardımını istemişti.

Prens Hazretleri herzamanki gibi borçlu ve parasız olduğundan katkıda bulunacak hali yoktu. Ancak Bayan Fitzherbert'in ısrarlarına dayanamayarak yardıma söz vermiş, eşten dosttan para toplamaya girişmişti.

Cheltenham yarışları sırasında verilen baloda piyango çekilecekti. Tahtın varisine yaranmak isteyen bir iki kişi at vermeyi önermişti. Yalnız böylesine değerli bir armağanın piyangoya sokulmayıp açık arttırmayla satılmasını istemişlerdi.

Prens kendisini yardıma çağırdığında Rochester Lordu at sunmak niyetinde değildi. Hele değerli yaratıklarını... Ancak sevdiği Spanyel cinsi köpeklerden birinin Şatoda altı yavru dünyaya getirdiğini öğrenmişti.

Buysa köpeklerin gereğinden çok arttığını görmekteydi.

Sevdiği üç köpekten başka geçen yılın altı yavrusu da vardı. Ya eski, ya da yeni yavrulardan birkaçını dağıtmak gerektiğini biliyordu.

Bir yaşındaki köpek pek değerli bir armağan olmamakla birlikte Bayan Fitzherbert'i çok sevindirdi.

Köpek olayını unutup gitmişti. Şimdi Ophelia'yı görünce köpeğin piyangodan Lord Langstone'a çıkmış olduğunu hatırladı!

Park Lane'i geçip Parka girdiğinde hayal kırıklığına uğradı. Yoldaki vasıta ayrılana kadar Ophelia kayıplara karışmıştı.

Bununla birlikte kızın hangi yöne gidebileceğini kestirmekte zorluk çekmediği ve Ophelia'yı bulması güç olmadı. Birkaç dakika içinde onu ağaç altında dinlenirken buldu.

Büzülmüş oturuyordu. Görünüşe bakılırsa köpeği kadar neşesizdi. Hayvancık tasmasının açık oluşuna aldırmayıp yerinden kıpırdamıyordu.

Genç Lord atı yedeğine alarak ağaca yaklaştı.

Düşüncelerine dalmış olan genç kız yaklaşan kişi yanına gelip dikilene kadar başını kaldırmadı. Sonra hangi yabancı diye gözucuyla baktı.

Ziyaretçinin kimliğini farkedince çığlık attı. Bakışlarında yine aynı korku ifadesi belirmişti.

— Günaydın, Bayan Langstone... diye söze başlamışken lafı ağzında kaldı.

— Çabuk... uzaklaşın! Gidin lütfen! diye bağırdı. «Sakın konuşmaya kalkmayın! Ne olur beni rahat bırakın!»

Sözcükler otomatik bir söyleyişle sıralanmıştı. Rochester Lordu şaşkın bakışlarla sordu:

— Ne var, ne oluyor? Niye heyecanlandınız? Amacım yalnızca bir iki dakika konuşmaktı.

Genç adamın sözleriyle kendine gelen Ophelia toparlanmaya çalıştı. Garip tutumunu bırakırken bütün vücudu titriyordu.

— Lütfen, acele edin. Ne söyleyeceksiniz söyleyip... gidin!

Cümlesini tamamlar tamamlamaz geldiği tarafa baktı. Malikanede üvey annesini kapının dışında sandığı zaman da gözlerinde aynı dehşet ifadesi vardı.

— Benimle birlikte görülmekten korkuyorsanız Parkın içine doğru yürüyelim biraz!

İlerleyecek olurlarsa Park Lane'deki Malikaneden uzaklaşacaklardı. Gerçi sabahın bu saatinde Circe'nin pencereden bakması beklenemezdi, oda başka!

Ophelia isteksiz bir tutumla doğruldu. Konuşmaksızın ağaçların, yeni yetişen fidanların arasında yürümeye başladı.

Genç Lord atıyla birlikte kızın arkasına takıldı. Yoldan uzakta deve tabanlarıyla çevrili banka geldiklerinde yavaşladılar. Birisi yanlarına gelip dikilmedikçe güvencedeydiler. Orada Park ziyaretçileri tarafından görülmeleri olanaksızdı.

Ophelia durunca Lord:

— Burası uygun sanırım, diye mırıldandı. «Şimdi oturup söyleyeceklerimi can kulağıyla dinleyin!»

Genç kız tartışmaya gücü kuvveti kalmamışcasına sıraya çöktü. Atın dizginini hayvanın boynuna attı onu başıboş bıraktıktan sonra oturdu.

Ahırlardaki gözde aygırlardan birini almıştı. Uzun süredir sahip olduğu bu atı çok severdi. Şimşeği tayken almış ve eğitmişti. Başkalarına huysuzluk ederken de Lordun bir ışığıyla koşardı.

Köpek genç kızın ayakucuna kıvrılmıştı. Konuşurken başını okşamayı denedi.

— Benim yavrulardan biri... Adını ne koydunuz?

Hayvan uzanan eli görünce acıklı bir inilti koparark bankın altına sığındı.

Lord şaşırarak sordu:

— Köpek niye böyle sinirli anlamadım? Bizim yavruların korkak olduğunu bilmiyordum doğrusu!

Ophelia boğuk bir sesle cevap verdi:

— Şey... sizin... şimdi elinizde... kamçı var da...

— Kamçı mı?

— Evet.

Genç adam kamçıyı sıranın üzerine bırakırken sordu:

— Bu köpeğin kamçıdan korkana kadar dövüldüğünü mü söylemek istiyorsunuz? Peki ama, neden?

Sesi kararlıydı. Hoşlanmadığı bir şey varsa o da hainlikti.

Atına işkence eden bir arabacıyı bir keresinde nerdeyse öldürüyordu. Bu olayla Lordun cesareti aylarca sosyetede konuşulmuş durmuştu.

Adamla sokak ortasında yumruk yumruğa gelince halk çevreye toplanmıştı. Adamı yere yıkınca ata vurduğu kamçıyı alıp onu bir güzel dövmeye başlamıştı.

Çoğu kişi bu hareketi onaylarken bazı arkadaşları bir centilmenin böyle alçalmaması gerektiğini düşünmüştü. Sonuç olarak Lordun zaten bütün İngiltere'yi tutan ünü kötü yönde iyice dallanıp budaklanmıştı.

Şimdi köpeğe acıyordu. Kamçıyı geriye ittikten sonra uzandı, kızın ayaklarına sokulmuş hayvanı kaldırdı, kucağına aldı.

Köpeği dizine yatırıp başını okşamaya koyuldu. Hayvan sevildiğini anlayınca Lorda iyice sokuldu.

Okşama sırasında hayvanı ürkütmemek için konuşmadı. Köpeğin artık korkmadığını anlayınca Ophelia'ya döndü.

— Bu hayvan çok zayıf. Kemikleri elime geliyor. Görünüşe bakılırsa gerektiği kadar gıda almıyor mu?

Ophelia bir süre cevap veremedi; neden sonra kısık sesle:

— Şey... diye kekeledi. «Benim elimden... birşey gelmiyor...»

Genç adam öfkeli bir sesle karşılık verdi:

— Babanızın hatası olamaz... Böyle bir davranışta bulunacağını... kızdaki değişikliği görünce sözünü tamamladı.

Üç beş gün önceki karşılaşmalarında büyüleyici bir güzelliği vardı. Hayali günlerce gözünün önünden gitmemişti. Oysa şimdi zayıflamış, avurtları çökmüştü, tazıya dönmüştü!

Gözleri adamakıllı ortaya çıkmış, altlarında mor halkalar belirmişti. Oysa daha önce bunlar yoktu.

Tatlı bir sesle sordu:

— Ne oldu size? Hasta mıydınız?

Kızın titrediğini görünce ekledi:

— Köpeğe çok az yemek veriliyorsa, aynı kural size de uygulanıyor demektir!

Sonra Ophelia'nın modaya uyup zayıflama rejimi yapıp yapmadığını düşündü. Paris modası dar elbiseler Londra'da giyilmeye başlanalı beri birçok kadın perhizi iş edinmişti.

Bu dar müslin giysilerin içi görülüyordu. Bazı kadınlarsa kumaşı ıslatıp vücuduna oturmasını ve ince hatların ortaya çıkmasını sağlıyorlardı. Ancak Ophelia'nın böyle bir şey yapacak karakterde olmadığını hatırladı.

Genç kızın ince vücudu, zarif hareketleri gençliğinden kaynaklanıyordu.

Bir süre suskun kalan kız sonunda ağzını açtı:

— Lord Hazretlerinin... Bu tür sorular sorması biraz... yersizdir sanırım. Bana ne söylemek istiyordunuz? Bekliyorum, lütfen. Sözünüzü söyleyip biran önce uzaklaşın. Artık... dayanamayacağım!

Son cümle düşünülmeden sarfedilmişti. Genç Lord yatıştırıcı bir tutumla konuştu:

— Dayanamadığınız nedir, anlamadım? Bakın, Ophelia; köpekle size yapılanları öğrenmek istiyorum. Bana gerçeği söyleyin!

Genç kız bu ısrar karşısında ağlamamak, ya da kaçıp gitmemek için kendini zor tutar gibi ellerini kenetlemişti.

Öylesine korkmuştu ki, bütün vücudu sinir içinde gerilmişti.

— Önce köpekten söz edelim. Neydi adı?

— Rover... Babam onu piyangodan kazanınca adını Rover koydu.

Ophelia'nın kısık sesle söylediklerini duyan Lord hafifçe gülümsedi.

— İyi olmuş. Benim köpeklerimin adı da «R» ile başlıyor. Bu yüzden isim darlığı çekiyorum diyebilirim.

Genç kızın güleceğini düşünürken yanıldığını farketti. Ophelia korkulu bakışlarını ileriye dikmiş, put gibi duruyordu. Gözleri iyice koyulaşmıştı. Yalnız korkmakla kalmamış, sıkı sıkı sorguya çekildiği için suratı da asılmıştı.

Genç Lord konuştuğu kadınlardan ilgi görmeye alışıktı. Oysa şimdi biran önce kızın yanından ayrılıp gitmesi isteniyordu. Nedense heyecanlandı.

Bu tuhaf tutumun nedenini öğrenmeden ayrılmamakta kararlıydı. Hem köpeği döveni bulmak niyetindeydi.

İkinci bir soruyu sormaya hazırlanırken Ophelia'nın değişik ses tonuyla konuştuğunu farketti:

— Size teşekkür borçluyum, Lordum. Jem Bullet için yaptıklarınız unutulur gibi değil. Nasıl oldu da konuşmamın başında hatırlamadım. Kabalığımı bağışlayın, lütfen.

Rochester Lordu alaycı bir tutumla karşılık verdi:

— Memnun olmanıza sevindim doğrusu!

— Memnuniyetten de öte birşey bu... Çok üzülüyordum. O evde ihtiyarın aç susuz yaşaması beni kahrediyordu...

— Jem Bullet'ın durumunu kimden öğrenmiştiniz?

— Kızı bizde hizmetçilik yapıyor. Bir keresinde birlikte babasına gittik... Durumu görünce maaş almadığına iyice inandım.

— Anlattığınızda bir türlü inanamamıştım. Sizi görmek isteyişinin nedeni zaten bu, Ophelia. Büyük bir haksızlığın düzeltilmesine aracı olduğunuz için teşekkür etmeliyim.

— Yani... şey... onun parasızlık çekmesini... gerçekten istemiyor muydunuz? Soruyu sorarken yalan söyleyip söylemediğini anlamak istercesine Lordun yüzüne bakıyordu.

— Anlattıklarınızdan sonra şehirden ayrılıp Şatoya gittim. Müdürün hilesini meydana çıkardım. Yaşlı emeklileri sömürüyor, hakları olan maaşları cebine indiriyordu.

Bunları aktarırken Ophelia'nın gözlerinin birden parladığını ve solgun yanaklarının hafifçe pembeleştiğini gördü.

Genç kız sevinçle haykırdı:

— Ah, ne güzel! Öyle sevindim ki, dünyalar benim oldu sanki! Demek sizin suçunuz yoktu! Zavallı ihtiyarcığa bile bile acı çektirmediniz! Ne iyi!

Rochester Lordu öfkeleniverdi.

— Hakkımda çeşitli dedikodular duymuş olabilirsiniz, Bayan Langstone. Ancak şunu kafanıza sokun: Bana yıllarca hizmet vermiş kişileri yaşlılık veya malûllük nedeniyle ayrıldıklarında asla açlıktan ölmeye terketmem, anlaşıldı mı?

Ophelia kekeledi:

— Şey... Bağışlayın. Sizi kızdırmak istememiştim... Ancak tutumunuz şaşırttı... Hiç beklemiyordum...

Özür dileyen yumuşak bir sesle devam etti:

— Jem Bullet kazadan sonra... kendinde ayağa kal-

kacak gücü bulunca müdürünüze gitmiş. Bir işe yaramayan kişilere hasis davrandığınızı öğrenmiş...

— Bunun kuyruklu bir yalan olduğunu söylersem acaba bana inanır mısınız?

Ophelia:

— Evet, dedi. «Artık inanırım. Beni çileden çıkaran Jim Bullet'in durumuydu. Ayrıca bazı insanların çok... hem de pek çok acımasız olabileceklerini biliyordum.

Ses tonundan kendi yaşantısıyla ilgili bir şeyler düşündüğünü anladı. Dizindeki köpeğin başını okşarken cevap verdi:

— Sizin eski seyise üzüldüğünüz gibi ben de bu hayvan için endişe ediyorum. Ne de olsa benim sayılır.

Ophelia dalgın bir tutumla mırıldandı:

— Yapacağınız bir şey yok... Olsa olsa babamla konuşup köpeği geri isteyebilirsiniz...

— Neden göstermeksizin söylemek biraz güç olacak. Köpeğe iyi bakılmadığını açıklasam nasıl olur?

Genç kız birden korkuya kapılarak çığlığı bastı.

— Sakın ha! Olmaz! Bunu yapamazsınız... Çok rica edeceğim... Babama bundan söz etmeyin. Kulağına gidecek...

Birden susuverdi.

— Kimin kulağına gidecek? Üvey annenizin mi?

Genç Lord suskunluk anının sonunu sabırla bekledi.

Ophelia artık yüzüne bakmıyordu. Kızın profilini seyrederken kendisine güvenip güvenemeyeceğini ve nasıl bir konuşma yapmak gerektiğini düşünüyor olmalı, dedi.

Ophelia birden kararını verdi.

— Gidip üvey annemi ziyaret eder misiniz, lütfen? Geçerken uğrayabilir misiniz? Yalnız nazik davranın, ne olur!

Kızın «nazik» derken takındığı tutumu farkeden genç adam yüzünü daha dikkatle incelemeye başladı.

Bir süre sonra sordu:

— Dediğinizi yaparsam Rover'i pataklamaktan vazgeçer mi dersiniz?

Biraz cesurca girişim olmakla birlikte gerçeğe yaklaştığını kızın göz kırpıştırmasından ve yanaklarının pembeleşmesinden anladı.

Hem durumdan, hem de içgüdüsel bir histen yararlanınca kızın halini sezinledi.

— Sizi de dövüyor, öyle mi? Onun için mi böyle avurtlarınız çöktü, zayıfladınız?

Koyu bir kırmızılık yüzünü dalga dalga kapladı; kırmızılık sonra yerini beyazlığa bıraktığında genç kız eskisinden de soluktu.

— Şimdi bana cevap vermelisiniz. Ophelia! Gerçeği öğrenmek istiyorum. Sizin evde ne olup bitiyor, söyler misiniz?

Biran kızın ağız açmayacağını sandı. Daha, sonra zor duyulur bir sesle cevap geldi:

— O gün... apar topar ayrılmanızın nedenini... bana yükledi. Ziyaretinizi bu yüzden kısa kestiğinizi sandı...

Rochester şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle sordu:

— Sonra sizi bu yüzden dövdü, öyle mi?

Ophelia:

— Evet... hergün... diye fısıldadı.

— Ya Rover'ı? Onu da mı?

— Beni üzdüğü için... köpeği hırpalıyor... ikimiz de cezalıyız. Kuru ekmekle sudan başka şey verilmiyor bize...

Genç adam elini alnına götürdü.

— Gerçeği anlattığınıza bir türlü inanamıyorum!

Bununla birlikte Ophelia'nın bakışlarından yalan söylemediği gün gibi aşikârdı.

Genç kızın bakışları yine Lorddan yana çevrilmişti. Gözlerinde belli belirsiz bir umut ışığı belirmiş gibiydi.

— Ne olur! diye yalvardı. Üvey annemin arzusunu yerine getirin!

Rochester Lordu hayatında ilk olarak böylesine tatsız bir durumla karşılaşmış olduğunu düşündü.

Circe Langstone hakkında işittiklerini hatırlayınca ilk aklına gelen, teklifi geri çevirmekti ama, o zaman bu zavallı çocukla, minik köpekciği cehennem hayatına atmış olacaktı.

Hergün dayak yiyip kuru ekmekle suya yatan biri çok dayanamazdı. İkisinin de sonu yakındı. Leydi Langstone'un amacı da buydu belki!

Leydi Harriet'ten hayli şey dinlemişti. Deli saçmasına benzer sözler kadınların abartma huyunu belirtmekle birlikte gerçek payı vardı herhalde. Ona göre Circe Langtone kadar hain ve kötü bir kadın yeryüzünde mevcut değildi. Ancak şimdi anlatılanları düşününce üvey annenin sanıldığından da kötü olduğuna inanıyordu.

Birden silkindi; Ophelia cevap bekliyordu.

— Ne yapılacaksa yapılmalı... Şu andaki feci durumdan kurtulmalısınız!

Genç kız sakin bir tutumla mırıldandı:

— Bunu... ancak siz... başarabilirsiniz, Lordum.

— Babanızla konuşayım mı?

Ophelia çaresizliğini belirtmek için ellerini iki yana açtı. Genç adam o harekette bile incelik buldu. Havaya kalkan elleri deve tabanı bitkisinin üzerinde uçuşan kelebekleri andırıyordu.

— Babam... size inanmaz, dedi. «O yalnızca üvey annemin anlattıklarına kulak verir.»

Genç adam diretti:

— Sizin ne kadar zayıflayıp bitkin düştüğünüzü görmüyor mu?

— Üveyannem kusurun bende olduğunu söylemekte.

Verilen yemekleri yemiyor, odama çekilerek uyuyacak yerde kitap okuyarak gecelerimi geçiriyor muşum!

Rochester Lordu babasının öteden beri aptal olduğunu düşündü. Ancak bu gerçek soruna bir çözüm getirmemekteydi.

Ophelia rica etti:

— Şey... bir şey söyleyip... Rover'i alabilir misiniz? Zavallıcık tatlı bir köpek... insana yakın, sadık bir hayvan... Neden dayak yediğine bir türlü akıl erdiremiyor!

Genç kız bunları söylerken sesi boğuktu; ağlamamak için kendini zor tutar gibiydi.

— Peki, ya siz ne olacaksınız?

— Ben... ben mi... şey... ben idare ederim.

Lord çıkıştı:

— Yüzünüze bakan bunun doğru olmadığını anlamaktan geri kalmaz. Yanına sığınabileceğiniz akrabalar vardır sanırım?

— Bunu düşünmedim değil ama, duyar duymaz... üvey annem beni geri getirecektir!

— Neden?

— Çünkü akrabalar tarafından... Eşe dosta takdim edilmemi istemez... Evlerine gelenlere çıkmamdan çekinir. Varlığımın bilinmesini bile... Çekemez!

— Çok saçma! Elbette bir varlıksınız. Büyüdüğünüzü ve sosyeteye katılacak yaşa geldiğinizi bilen akrabalar olmalı!

— Belki sormuşlardır ama, haber bana ulaşmadı.

Rochester Lordu karmaşık bir çıkmaza girdiklerini düşündü. Bu işin içinden nasıl çıkacakları belli değildi!

Ophelia ile konuşurken aklı başka yerdeydi. Zavallı çocukla sevgili köpeğini kurtarma yollarını aramaktaydı. Ne yapabilirdi acaba?

Aklına ilk gelen George Langtone'dan yardım istemekti. Ancak Circe'nin yeşil gözlerini, insanı baştan çıka-

ran gülüşünü hatırlayınca hemen vazgeçti.

Lord Langstone ikinci karısına deli gibi aşıktı; sözünden çıktığı görülmemişti. Karısının aleyhinde söylenecek sözlere kulak vermesi beklenemezdi elbet!

Arzuladığı kadınla kızı arasında seçim yapmaya gelince hangi tarafın ağır basacağını kestirmek pek zor değildi!

Kendi kendine mırıldandı:

— Bir şeyler yapmam gerekiyor.

Hem de biran önce harekete geçmeliydi! Zavallı kızın dayanacak gücü kalmamışa benziyordu.

Yüksek sesle sordu:

— Ciddi mi söylüyorsunuz? Bugün öğleden sonra üvey annenizi ziyarete gidersem, yani arzusunu yerine getirirsem akşamleyin Rover da, siz de dayaktan kurtulur musunuz?

Ophelia kekeledi:

— Mutlu kılarsınız... Dayak atmayabilir... Belki bizi unutur! Lord kızın «Mutlu» sözcüğüyle ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Yine eskileri düşündü. Şimdiye kadar kadınlardan bir sürü olağanüstü teklif almıştı ama, hiçbiri şimdikine benzemiyordu. Ophelia kadar genç güzel bir kız başka bir kadının gönlünü hoş etmesi için ona asla yalvarmamıştı...

Oysa bütün öğrendiklerinden sonra genç kadınla gönül eğlendirmek şöyle dursun, ona parmağının ucuyla dokunmaya kalksa bile iğreneceğini biliyordu.

Önce Ophelia gibi ince, narin bir kıza, sonra da bir hayvana eziyet eden kadın karşısında tiksintiden başka ne duyabilirdi ki?

Ophelia:

— Lütfen, dedi.

Genç adam kollarındaki köpeğin de yalvardığını hissetti. Hemen kararını verdi.

— Bugün ikindi sıralarında üvey annenizin ziyaretine geleceğim. Yalnız bir şartım var!

— Şartınız mı? Nedir o?

— Yarın sabah burada, parkta, aynı saatte beni bekleyeceksiniz!

Ophelia irileşmiş gözlerle yüzüne bakarken kekeledi:

— Nasıl olur? Tekrar görüşmemiz doğru değil sanırım... Zaten bütün bunlar sizinle yaptığım ilk konuşma yüzünden oldu... Şimdi de...

Rochester Lordunun kaşı çatılınca cümlesini tamamlayamadı.

— İşte bu yüzden yarın sabah sizi görmek istiyorum ya! Şartımı öğrenmiş bulunuyorsunuz, Ophelia. Kabul etmezseniz gelmem. Bugün öğleden sonra başka işlerim de var.

Bulaşmaları için direnmekle acımasız davrandığını biliyordu ama, gerekliydi.

Aynı zamanda da kızla bir daha karşılaşamayacağını düşününce nasıl bir korkuya kapıldığı henüz aklından çıkmamıştı. Hem ziyaretinden sonra olanları ancak bu yolla öğrenebilirdi.

Üstelik kendini Ophelia ile Rover'a karşı sorumlu hissetmekteydi.

Onların başını derde sokan kimdi? Lordun yüzünden acı çekmemişler miydi? Emekli hizmetkârlarına yapılanları duyduğundaki gibi öfkeye kapıldığını hissetti. Circe'nin korkunç davranışı karşısında çileden çıkarak intikam almak için plan kurmaya karar verdi.

Kızın yoluna baş koyacak, eninde sonunda başarıya ulaşacaktı.

Ophelia'nın kendisinden istediği şeyi tam anlamıyla yerine getirebileceğini sanmıyordu. Bununla birlikte Circe'yi yatıştıracak nedenler bulmalıydı!

Genç kız yavaşça içini çekerek cevapladı:

— Peki, kabul. Yarın söylediğiniz saatte buraya gelirim.

— Söz mü?

— Evet, söz!

— Gelişinizi garantiye almak için bir teklifim var.

— Teklif mi?

— Evet. Gelirken biraz yiyecek getireceğim.

— Rover'a da var mı?

— Tabii, var!

Genç kız ertesi güne çıkamayacak kadar halsiz görünüyordu.

— Bugün evde size yemek veren biri çıkar herhalde, değil mi? diye sordu.

Ophelia başını olumsuz anlamda salladı.

— Hizmetkârların bana yemek getirmeleri yasaklandı. Ancak Rover arada bir fırsat bulursa sofradan bir şeyler çalıyor.

— Şimdi bizim eve gidip yiyecek getireyim mi?

Genç kız yine başını salladı.

— Hayır teşekkür ederim. Artık dönsem iyi olacak. Üvey annemin oda hizmetçisi uzun süre dışarıda kaldığımı farkedebilir. Beni devamlı gözetliyor, hareketlerimi izliyor... Salonda sizinle konuştuğumu üvey anneme yetiştiren de o!

Durum büsbütün tatsızlaşıyor, çekilmez hale geliyordu. Circe gibi sırdaş hizmetçi kadınlara jurnalcilik yaptıran daha nice dişi yaratık vardı. Genç Lord düşündükçe daha da öfkelendi.

Ophelia doğruldu.

— Size engel olmayayım... dedi. «Atla dolaşıyorsunuz sanırım. Gezintinize devam edin.»

Başını çevirerek Şimşek'in otladığı yana baktı. Sonra hafifçe fısıldadı:

— Çok nefis bir at!

Genç Lord sordu:

— Atları seviyorsunuz, öyle mi?

— Sağlığında annemle birlikte at gezintilerine çıkardık. Ah, ne mutluyduk o zaman!

Mutluluğun sözünü ederken güzel günlerin geride kaldığını hatırlar gibiydi. Geleceği karamsar bakışlarla görmesi insanın yüreğini parçalıyordu.

Genç Lordun içinden kızı atın terkisine atıp kaçırmak geliyordu. Bir koşuda Parkı aşıp şatoya gidebilirdi.

Ancak Ophelia'yı hain bir üvey annenin elinden kurtarayım derken genç kızın adını çıkarmamalıydı. Kendi hakkında yapılan dedikodular zaten bütün İngiltere'yi tutmuştu!

Ophelia Lordun ayrılması, kendisinin de eve dönmesi gerektiğini söylerken haklıydı. Vakit hayli ilerlemişti.

Çok geçmeden Park diğer binicilerle dolacak, Lordu tanımakta güçlük çekmeyecekler, ahbaplık ettiği kızın kim olduğunu öğrenmek için soru soracaklardı.

— Yarın görüşürüz! dedi.

Atına binerken kıza korkan bir çocuğa cesaret vermek istercesine gülümsedi.

Koca aygırın sırtına yerleştikten sonra başını geriye çevirdi. Ufak tefek bir kız olan Ophelia büsbütün küçülüp silikleşmişti...

«Bu acımasız dünyada yaşamayı nasıl başaracak?» diye düşündü.

Ophelia başını kaldırıp Lorda bakarken... Bakışlarıyla daha başka şeyler anlatmak ister gibiydi.

— Dikkatli olacaksınız... Değil mi? Gereksiz konuşmalar yapmayacaksınız!

— Bana güvenebilirsiniz, Ophelia. Sizi ele vermeyeceğim!

Genç kızın cevabı:

— Evet, size güveniyorum, oldu.

Kelimeler fısıltı gibi çıkmıştı. Sözünü bitirir bitirmez arkasını döndü; Rover'ı alıp geldiği yoldan geri döndü.

Rochester Lordu bir süre onu izledikten sonra haşin bir hareketle «Şimşek»i mahmuzlayıp toprak yolda dörtnala kalktı.

Kafasında yine aynı soru vardı:

— Bu kıza nasıl yardım edebilirim?

— Onun için ne yapabilirim acaba?

***

Circe Langstone arabadan indi ve peşinde Marie ile ile birlikte eve girdi.

Yeşil devekuşu tüylü bonesi ve yeşil elbisesini saran yeşil tafta peleriniyle pek göz alıcıydı.

Ancak yüzünden düşen bin parçaydı. Yerlere kadar eğilen hizmetkârlarla bir şey söylemek için ilerleyen uşağı görmemezlikten geldi.

Bateson ağzını açtığında merdivenden çıkmaya başlamıştı.

— Rochester Lordu geldiler, Leydi Hazretleri.

Leydi Langstone yanlış duymuş gibi eğilerek baktı.

— Kim? diye sordu.

— Lord Hazretleri, Leydilerini salonda beklemekteler, efendim.

Circe biran yerinde mıhlanmış gibi kalakaldı. Sonra konuşmaksızın Marie ile üst kata çıktı.

Neden sonra içeri girip yatak odası kapısı arkasından kapanınca konuşmaya başladı:

— Bak, geldi! Zenobie yanılmamış demek!

— Ben size dememiş miydim, Leydiciğim? Onun sözüne güvenebilirsiniz. Büyüsün üstüne yoktur! Hiç şaşmaz! Daha önce de dediğim gibi ...daima etkilidir!

Marie hanımıyla konuşurken sözlerinin duyulmasından korktuğu zaman Fransızcasına başvururdu. Ancak Circe'nin cevabı İngilizce oldu:

— Gelmiş işte! Şimdi iş bana düşüyor, Marie. Onu elimden kaçırmamalıyım artık!

— Siz Zenobie'ye güvenin, hanımefendi!

Circe:

— Aksini söyleyen kim? diye haykırdı. «Elbette güveniyorum!»

Konuşurken bonesiyle pelerinini çıkarıp atmıştı. Üstünü değiştirmek gerekip gerekmediğini anlamak için aynada görüntüsünü gözden geçirdi. Hem vakti yoktu, hem de bu yeşil elbise yeni aldıklarından biriydi.

Modaya uygun bir biçimde vücudunu sarıyor altında bir şey yokmuş izlenimini veriyordu. Aslında da öyleydi! O gün çamaşır giymemişti.

Doğrusu aranırsa, Circe diğer kadınlardan zekiydi. Onlar gibi vücudunu teşhir etmiyordu. Giysi çıplaklığını belirtecek yerde örtüyor ve kedi inceliğindeki güzel silüet anlatılmayanları ortaya çıkarıyordu.

Gücüne hiçbir erkeğin karşı koyamayacağından emin adımlarla ağır ağır ilerleyerek salon kapısına yaklaştı.

Uşak ona kanadı açarken derin bir nefes aldı. Rochester Lordu, Park Lane üzerinden Parka bakan pencerenin önünde sırtı dönük, ayaktaydı.

O sabah Ophelia ile yaptığı garip konuşmayı düşünmekteydi. Söylenilenlerin gerçek olduğunu bildiği halde inanmakta güçlük çekiyordu.

Kızın yüzünden ister istemez düştüğü bu zor durumdan kendini kurtarmanın yollarını arıyordu. Ophelia bilmeden Lordu da bu tatsızlığa ortak etmişti. Ancak tek çare

Circe Langstone'un ziyaretine gelmek olmuştu!

Yine de kurnazlıktan geri kalmamış, Langstone Malikanesinin kapısına ulaşana kadar bir şeyler tasarlamıştı. Kapı açılıp Circe içeri girdiğinde geriye döndü ve genç kadına karşı izleyeceği tutumun işe yarayıp yaramayacağını merak etti.

— Çok güzel bir sürpriz oldu, Lord Hazretleri!

Circe Langstone hareketlerine uyan, kadife gibi yumuşak bir sesle konuşmaktaydı.

Kendisine doğru yaklaşan kadını bu sefer yılana daha çok benzetti.

Uzanan ele eğildi ama, Circe'nin beklediği gibi dudaklarını değdirmedi.

Genç kadın gülümseyerek yer gösterdi:

— Buyrun, oturun, Lordum. Bugün geçen seferki gibi sabırsızlıkla bekleyen atlarınız yoktur sanırım.

— Bense sizi arabayla Parkta gezdirmek şerefini belki bana bahşedersiniz diye düşünüyordum.

Genç Lord, önerisini yaparken reddedilmeyeceğini ummaktaydı. Circe fırsatı kaçırmayacak, Parkta rastladığı eşe dosta gösteriş yapacak, Rochester Lordu'nun sonunda pençesine düştüğünü herkese açıkça ilân edecekti.

Yalnız rakibinin zekasını hesaba katmamıştı!

Circe, Lordun kaçamağını ve teklifin arkasında yatan asıl nedeni sezinlemişcesine gülümsedi.

— Gezintiden yeni döndüm, dedi. «Açık konuşayım, evde kalıp sizinle tatlı tatlı sohbet etmeyi tercih ederim!

— O halde başka bir teklifim var.

— Neymiş bakalım?

— Yarın akşam yemeğini birlikte yiyelim mi?

Circe'nin kaşları havaya kalktı. Besbelli hiç beklemediği bir davetle karşı karşıya kalmıştı.

— Parti mi veriyorsunuz, yoksa başbaşa mıyız?

Lordun cevabı:

— Bu Leydi Hazretlerinin arzusuna bağlıdır, oldu. «Dileğim size evimi göstermektir!»

Son cümleyi anlamlı bir biçimde, sanki söylemediği şeyler de varmışcasına noktaladı.

Circe ilk olarak durumu şimdi kavradığını sandı. Genç Lordun geçen ikindi ziyaretindeki çekingenliğinin nedeni farklıydı. Başka bir erkeğin evinde karısına kur yapamayacak kadar duyguluydu.

Daha önce aşıklarından hiçbiri bu duyarlılığı göstermediğinden gerçek aklına gelmemişti. Lordun bu tutumunu centilmenlik ve aşırı titizlikle bağdaştıramamıştı.

Çapkınlıklarıyla ün salmasına rağmen aslında çok duyarlı bir centilmen olduğunu nasıl da şimdiye kadar anlayamamıştı?

Lordun garip davranışına bulduğu neden genç kadını çok sevindirmişti. Ancak daveti hemen kabul ettiği için daha sonra pişmanlık duymaktan geri kalmadı.

— Birlikte yemek yemekten büyük bir zevk duyacağım, Lordum, dedi. Ve bu sözleri düşünmeden sarfetmiş olduğunu farketti.

— Bunu duyduğuma memnun oldum. Ancak kendisini davet etmediğim için kocanız bana darılmaz umarım.

Circe yine gülümsedi. Tatlı bir sesle mırıldandı:

— Böyle durumlarda George'a daima bir arkadaşla konser öncesi yemek yediğimi söylerim. Sevmediği varsa müziktir.

Genç Lord zoraki güldü.

— O halde biz de aldatmaca yapmayalım! Müzik emrinizde olsun. Ancak aletleri görülmeden işitilen türden...

— Ah, ne romantik... Ne güzel!

Circe bunu duraksayarak söylemişti. Rochester Lordu gülümseyerek doğruldu.

— O halde sizi yarın akşam yedi buçukta bekliyo-

rum, Leydi Hazretleri. Prens Hazretleriyle aynı saatte yeriz.

Pek çok kişi yarım veya bir saat öncesinden sofraya otururken sosyetede moda başkaydı. Akşam yemeği daha geç saatte yenirdi.

Circe elini uzattı. Bu sefer sağ elinde koca bir zümrüt ışıldamaktaydı.

Genç Lord kıymetli taşa bakarken derinliklerinde kadının yeşil gözlerinde parlayan hain ışığı gördü.

Circe farkederek sordu:

— Yüzüğümü beğendiniz galiba?

Erkeğin iltifatı cevap oldu:

— Onu takan eli de, Leydiciğim!

Rolünü doğru dürüst oynamayı diliyorsa uzatılan eli öpmesi gerektiğini biliyordu ama, bir türlü beceremedi.

Circe'ye dokunmak bile Lorda, bir zamanlar kadını benzettiği kobrayı okşamak gibi geliyordu.

Saray usulü eğilerek selam verince Circe'nin elinden kurtuldu. Neyse ki, anlamlı biçimde veda edebilmeyi başardı.

— Yarın gece bekleyeceğim!

Salondan ayrılırken arkasına dönüp bakmadı. Herzamanki gururlu adımlarıyla basamakları ağır ağır indi.

Kapıda bekleyen faytonuna binerken Circe'yi düşünüyordu... Şeytan bütün gücünü bu kadına vermişti sanki!

BÖLÜM : 4

Ophelia evine dönerken rahattı; Lorda güveniyor, işlerin yoluna gireceğine inanıyordu.

O gün yapacağı çok şey vardı. Neyse ki, bunlar Malikane içindeki ufak tefek işlerdi. Yoksa bacakları öyle tit-

riyordu ki, sokakta doğru dürüst yürüyebileceğini sanmıyordu.

Bunun nedeni gıdasızlıktı. Sırtı üvey annesinin dayaklarından cayır cayır yanmaktaydı.

Saat beşi bulduğunda kızcağız öylesine yorgun düşmüştü ki, artık ayakta duramayacağını anlayarak odasına çıkmıştı.

Yatak odası masasında kuru üç dilim ekmekle bir sürahi su vardı.

Köpek için yiyecek konulmamıştı. Kurnaz üvey annesi kendi payından çoğunu küçük hayvana ayıracağını biliyordu, tabii!

Çok sinsi bir cezalandırma şekliydi. Böylece Rover da acı çekiyordu. Köpeğin iştahla ekmeğe baktığını görünce iki dilimi ufak lokmalara bölüp suya batırdı. Sonra lokmalı tabağı yere koydu.

Rover ekmekleri bir iki saniye içinde yalayıp yuttuktan sonra umut dolu bakışlarını sahibesine çevirdi.

— Arkası yok! Daha sonra belki bir şeyler bulabiliriz.

Oysa ağzından çıkana kendisi de inanmamaktaydı.

Lordun ziyaretine rağmen Ophelia'ya duyduğu nefret azalmayan üvey annenin eziyeti devam edeceğe benziyordu.

Ne yazık ki, babası üç gündür yoktu. Epsom'daki dostlarının yanında kalıp yarış atlarını kontrol etmekteydi.

Yola çıkışından bir gece önce üvey annesinin yaptıklarını anlatmaya karar vermişti.

Sırtını görünce Circe'nin vargücüyle indirdiği kamçı altında kabaran izleri ve kanlı yaraları farkedince iş anlaşılacaktı. Böyle apaçık bir kanıtla karşılaşan baba karısının kuyruklu yalanlarına inanmayı artık sürdürmekteydi.

Bununla birlikte duyarlı bir kız olan Ophelia üvey annesiyle arasında geçen çatışmaya babasını karıştırmak istemiyordu.

Onun kavgalardan, tartışmalardan nefret ettiğini biliyordu... Ancak annesinin yerine getirdiği kadının nasıl biri olduğunu öğrenirse yıllar boyu taptığı kadının anısı da lekelenmiş olmaz mıydı!

Ophelia ne yapacağını şaşırmıştı; nasıl bir karar almak gerektiğini kestiremiyordu.

Öte yandan üvey annesinin şu anda sözünü etmekten bile utandığı, o kötü davranışı vardı. Lordun dayatması karşısındadır ki, gerçeği açıklamak zorunda kalmıştı.

Kendini çok halsiz hissettiğinden masada kalmış kuru lokmayı ağzına attı; güçbela yutmaya çalıştı.

Lokma kırıntılarını yemek içinden gelmeyince bunları ufalayıp Rover'a verdi. Sonra yatağına uzanıp gözlerini yumdu.

Kendinden geçmiş rüya görürken kapı hafifçe vuruldu ve Emily içeri girdi.

Kapıyı usulca çekip karyolaya yaklaştı.

— Size yiyecek bir şeyler getirdim, Bayan Ophelia, dedi. «Çok değil ama, idare eder. Bir dilim peynirle tavuk etinden küçük bir parça. Ahçıbaşının kafası dönükken masadan aldım.»

Genç kız biran kımıldanamayacak kadar halsiz kaldı. Sonra Emily'nin binbir güçlükle yardıma çalıştığını düşünerek ayağa kalktı.

— Teşekkürler, Emily, dedi. «Peki ya, Rover?»

— Ona da var, efendim. Önlük cebini gururla karıştırıp gazete kâğıdına sarılı bir paket çıkardı.

Paketi yere koyunca Ophelia bunun hizmetçi yemeği artıkları olduğunu anladı. Aslında paketin yeri çöp tenekesiydi!

Ancak Rover pek titizlenmedi. Kâğıt üzerinde ne varsa yalayıp yuttu. Sonra günlerdir yapmadığı şeyi hatırladı: Kuyruğunu salladı.

Genç kız minnet dolu bakışlarla:

— Teşekkür ederim, Emilly, dedi.

— Şimdi de size getirdiklerimi yiyin, Bayan Ophelia. Açlıktan iskelete dönmüşsünüz!

— Evet, halim de kalmadı!

Hizmetçi kızın gönlümü hoş etmek için tavuk etinden bir parça alıp peyniri ucundan ısırdı.

Lokmaları yutmakta zorluk çekince Emily'nin bardağa koyup uzattığı su imdada yetişti.

Yalnız kuru ekmek ve suyla geçen iki gün midesi kazınmış durmuştu. Üçüncü gün gücü tükenmiş, sabah akşam hizmetkârlardan biri tarafından getirilen ekmek dilimlerini de yutamaz olmuştu.

Alçaltıcı bir durumdu ama, Ophelia onu dert edemeyecek kadar bitkindi. Bütün üzüntüsü Rover'dı. Üvey annesi de bunu biliyor, sırf kızı sinirlendirmek için hayvanı dayaktan geçiriyordu.

Emily'ye:

— Artık yiyemeyeceğim, dedi. «İçim almıyor.»

Çok az peynir kalmıştı. Fare kapanlarına konan parçalardan biraz daha iriydi.

Hizmetçi kız bunu değerli bir şeymişcesine aldı ve odada saklayacak yer aradı.

— Sağol, Emily! Bu iyiliğini unutmayacağım. Benim için ziyafet oldu.

O sırada eşikten sert bir ses yükseldi:

— Yalnız karşılığını ödemeniz gerekecek!

Kızlar korkuyla irkilirken Circe odaya girdi.

***

Rochester Lordu o akşam Carlton Sarayında güzel saatler geçirdi.

Prensin neşeli, konuşmaların candan ve samimi, üs-

telik esprilerle dolu olduğu davetleri severdi.

Prens Hazretlerinden daha cana yakın, daha eğlendirici bir evsahibi olamazdı... Yalnız çok içki içmediği zamanlar, tabii!

O kültürlü olmakla kalmaz, ince zevkini de her vesileyle ortaya koyardı. Fıkra anlatmaya başladı mı salonu kırar geçirirdi. Arkadaşlarının taklidini yapmaya gelince usta bir aktördü.

Hayatını kazanmak zorunda kalsaydı 'Play House'da başrole çıkıp alkış toplaması işten bile değildi.

Prensten başka Charles Fox'ı da unutmamak gerekti. Kaşarlanmış bir kumarbaz Parlamento'nun en zeki üyelerindendi.

Yemekler lezzetli, şaraplar nefisti. Ekselansları odasına çekilmek arzusunu belirttiğinde vakit henüz geceyarısını bulmamıştı.

Prens kötü evliliğinden sonra Bayan Fitzherbert'in yardımıyla toparlanmıştı. Kadının ısrarıyla içkiyi azaltmış, geç saatte yatmanın sağlığına dokunacağını söyleyen doktorları dinler olmuştu.

Salondan ayrılan Charles Fox'ın nereye gideceği belliydi. Kumar masalarından birinin başına çöreklenerek şafak sökene kadar oturup zaten şişkin olmayan cüzdanını büsbütün boşaltacaktı.

Lord dostlarından Charles Fox'ın bir gecede ortalama beşyüz İngiliz lirası kaybettiğini öğrenmişti.

Rochester Lordu ne yapacaklarını düşünürken konuklardan biri St. James civarındaki eğlence yerlerine gitmeyi önerdi.

Teklifi olumlu karşılamayan Lord:

— Bu akşam ben gelemeyeceğim, dedi. «Eve gidiyorum.»

Arkadaşı hayretle kaş çattı.

— Senin gibi kadınları peşinde koşturan bir erkeğe yakışır cevap değil.

— Doğruyu söylüyorum. Canım gezmek istemiyor.

Arkadaşı başını salladı.

— Eğer dikkat etmezsen ününü tehlikeye sokacaksın, haberin olsun!

Konuklardan bazıları salondan ayrılırken Lord da kapıya çıktı.

Mehtaplı, ılık bir gecede yürümek güzeldi. Kendisini bekleyen kapalı arabasını gönderdikten sonra ağır ağır ilerledi. Carlton Sarayı'nı geride bırakarak St. James Sokağı üzerinden Berkeley Meydanı'na yöneldi.

Genç Lord düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, dikkatini çekmek isteyen birkaç sokak kadını bile onun yüzünü görür görmez geri çekilmişti. Gerald çevresindekileri farketmiyor gibiydi.

Carlton Sarayı'nın ağır yemeklerinden sonra yürüyüş fena gelmemişti. Ancak evin kapısına vardığında erken dönmekle hataya düşüp düşmediğini merak etti.

Oysa açık havada uzun süre kalışının nedeni olayları enine boyuna düşünebilmekti. Şu anda Malikaneye girerken o gece rahat uyku yüzü görmeyeceğini hissediyordu...

Circe'nin yanından ayrılalı beri çözümlenmesi gereken iki sorun olduğunu anlamıştı. Birincisi kadına vereceği yemek davetini iptal etmek, ikincisiyse... ki bu daha önemliydi... Ophelia'yı ne yapıp edip üvey annenin pençesinden kurtarmaktı.

Langstone'lara akraba bir tanıdık var mı diye düşündüyse de bulamadı.

George Langstone'un soylular arasında seçkin bir yeri yoktu. Parası ve sporculuğu nedeniyle sosyeteye girişi yeniydi.

Kurallar biraz daha sıkı olsaydı kuzeyden gelme George Langstone soyluların arasına asla katılamazdı.

Prens Hazretleri 'Beau Monde'un sınırlarını dostu saydığı uygunsuz birtakım yabancıları alabilmek için genişletmişti.

Carton Sarayı'nda ağırlananların Kral, Kraliçe tarafından hor görülmesine şaşmamak gerekirdi!

Ayrıca Prensin dostları annesinin, babasının davetlilerinden çok daha neşeli olduklarından bellibaşlı davet sahipleri listelerine Prensin sevdiklerini eklemek zorunda kalıyorlardı.

Genç Lord sinirlenerek mırıldandı:

Yardım edecek birini mutlaka bulmalıyım!

Kızlara hiç yüz vermeyen bu kaşarlanmış bekârın durumu gerçekten gülünçtü. Biriyle öylesine kader birliği etmişti ki, şimdi kendini çekip çıkarmakta güçlük çekiyordu.

Sorunun cevabı herşeyi yüzüstü bırakmak, olayların normal akışını sağlamaktı.

Ömründe topu topu iki kere karşılaştığı Ophelia üvey annesinden her yanı çürük içinde kalana kadar dayak yiyorsa ona neydi? İlgilenmesi gerekir miydi? Şimdi bir sürü köpeği varken ele verdiği bir yavru da bugünlerde pataklanıyorsa ne çıkardı sanki?

O zamana kadar kötü davranışlarda bulunmuş, birçak kişi tarafından sosyete çapkını diye tanınmış olabilirdi ama, kendini savunamayan çaresiz bir zavallıya bile bile asla zarar vermemişti.

Gönül eğlendirdikten sonra terkettiği kadınlar gerçi arkasından gözyaşı dökmüşlerdi ama, bunlar tecrübeli yaratıklardı. Lordun sevgilisi olmakla ne gibi riskleri göze aldıklarını biliyorlardı.

Bazan kadınlara hor davranmış, şimdi hatırlamak bile istemediği bazı sahnelere neden olmuştu, tabii.

Ancak ne bir çocuğa, ne de bir hayvana eziyet edil-

diğinde karşıdan, eli kolu bağlı seyirci kalmamıştı. Gerçek buydu! Bundan sonra da kalmaya niyeti yoktu.

Malikane kapısının cilalı tokmağına elini götürdüğünde kafası meşguldü. Akşam hizmetlerine bakan uşak kapıyı açınca içeri girdi ve peleriniyle şapkasını ikinci uşağa uzattı.

Niyeti doğruca kütüphaneye gitmekti ama, yıllardır yanında çalışan emektar uşağı hole çıkıp Lorda ziyaretçi haberini verdi:

— Bağışlayın, Lord Hazretleri! Sizinle görüşmek isteyen genç bir bayan var!

Rochester Lordu:

— Genç bir bayan mı? diye haykırdı.

Birden aklına Ophelia gelmişti, fakat genç kızın o saatte sokağa çıkabilmesi olanaksızdı.

Uşak açıkladı:

— Ziyaretçiniz genç bir hizmetçi kız, efendim. Size kendisinin Jem Bullet'ın kızı olduğunu söylememi istedi. Önemli bir konu hakkında görüşecekmiş.

Demek gelen Jem Bullet'ın kızıydı!

Ophelia'dan kızın evlerinde oda hizmetçiliği yaptığını öğrenmiş olduğunu hatırladı.

Kütüphaneye doğru ilerlerken:

— Gelsin, konuşalım, dedi.

İçki tepsisinde onu bekleyen açık bir şampanya şişesi vardı ama, susamamıştı. Aklı fikri yeni gelen ziyaretçideydi. Bullet'ın kızı ne demeye gecenin bu saatinde kalkıp gelmişti acaba?

Şimdi çözümlenecek başka bir sorunla karşılaşacağını düşündü. Gergin dudaklarla, bu işe bir son verme zamanının geldiğini hatırladı...

Bir hafta önce yaptığı o kısa konuşmanın düzenli hayatını karıştıracağı kimin aklına gelirdi ki? Rahatı, huzuru

kaçmış, müdürle muhasebecisini değiştirecek kararları almaya itilmişti!

Üstelik bununla da kalmamıştı... Metreslerinin derdi bir yana, Fransız İhtilâli sırasında atıldığı tehlikeleri andıran güçlüklerle de burun buruna gelmişti!

İşleyen bir kafa ve kılık değiştirme yeteneği sayesinde çok kereler hem kendinin, hem de başkalarının hayatını kurtarmayı başarmıştı.

O günlerin heyecanını ilk gençlik yılları gibi kayboldu sanıyordu.

Oysa şimdi yine aynı heyecanı hissetmekteydi...

Önemli bir olaydan önce daima bu tür duygulara kapılırdı...

Kendini açılan bir perdenin arkasındaki aktöre benzetti. Rolünü hata yapmadan, kusursuz biçimde oynayamazsa alkış toplayamayacaktı... Daha fenası şimdi düşünmek bile istemediği, kötü sonuçlar doğacaktı.

Kütüphane kapısı açıldı.

Uşak ziyaretçiyi yüksek sesle tanıttı::

— Emily Bullet, Lord Hazretleri!

Emily içeri girerek reveransla Rochester Lordu'nu selamladı.

Sinirli görünmesine rağmen sevimli bir kızdı.

Utangaç bakışlı, elma yanaklı, temiz yüzlü, tıknaz yapılı bir köylü kızıydı. Siyah elbise giymiş, sırtına yün şal atmıştı.

Küçük hasır bonesinin kurdelelerini çene altında fiyonkla tutturmuştu.

Bu giysiler köyde her aile kızının sokağa çıkarken giydikleriydi. Çocukluğundan beri bu giysileri görmeye alışıktı. Pazar günleri hizmetçi kızlar sırtlarında aynı elbiseler Şatodan ayrılıp köy kisilesine giden yola dökülürlerdi.

Emily kapı dibinde durmuş, yalvaran bakışlarını Lorda dikmişti.

— Jem Bullet'ın kızısın, öyle mi?

— Evet, Lordum.

Buraya kadar neden geldin?

— Beni Bayan Ophelia yolladı, efendim. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama, gelip konuşmam gerektiğini söyledi.

Lord merak etti:

— Peki ama, niçin?

— Leydi Hazretleri beni bugün sokağa attı... Hem de beş parasız... tavsiye mektubu da vermedi, tabii.

Emilyn'in sesi boğuklaşmıştı; neredeyse ağlayacaktı.

Genç Lord tatlı bir sesle:

— Biraz daha yaklaşır mısın? dedi. «Olanları bir bir anlatmanı istiyorum. Leydi Langstone neden seni kapı dışarı etti?»

— Bayan Ophelia ile küçük köpeğe bir iki lokma yiyecek götürdüm diye.

Biliyorum emirlere karşı geldim, fakat zavallıcıklar açlıktan ölüyorlardı. Gözetlendikleri için daha önce bir şey verememiştim. Bu akşam bir fırsatını buldum ama... yakalandım!

Lord cevap vermeyince Emily durumun anlaşılmadığını sandı.

— Bayan Ophelia'nın bu akşam cezası ağır oldu, Lordum, dedi. «Feci... Çok feci! Leydi Hazretleri onu öldürdü galiba!»

— Öldürdü mü?

Lordun sesi odada yankılar yaptı.

— Evet, Lordum. Ben odadan çıkarken baygındı. Daha sonra uğradığımda bitkin bir halde konuşarak size gelmemi söyledi.

— Yani şimdi sen bana Leydinin bu akşam Bayan Ophelia'ya meydan dayağı attığını mı söylemek istiyorsun?

Öfkesini belli etmemek için kendini zor tutuyordu.

— Evet, Lordum. Kızı bayıltana kadar dövdü... Hem de gözümün önünde. Yiyecek götüren ben olduğumdan dayağı seyretmek zorunda bırakıldım.

— Sonra ne oldu?

Sakin bir tutumla konuşmakta zorluk çekiyordu ama, zaten ürkmüş olan kızı büsbütün korkutmamak için ses tonunu yükseltmemeye çalıştı.

— Bayan Ophelia ben çıkarken baygın yatıyordu. Öldü mü bilmem?

— Dayağın nedeni yiyecek miydi?

— Evet, efendim. Bayan Ophelia'ya bir parça tavuk etiyle bir lokma peynir, köpeğe yemek artıkları götürmüştüm.

— Sağol!

— Yakalanırsam başımın derde gireceğini biliyordum. Ancak tehlike yok sandım. Leydi Hazretlerinin odasında yattığını, ona her şeyi yetiştiren Fransız hizmetçinin de yanında olduğunu söylemişlerdi.

— Peki, sonra?

— Bayan Ophelia getirdiklerimi zorla, köpekse hapır hupur yedi. O sırada da Leydi odaya girdi. Ah, Lordum, görecektiniz! Feci bir manzaraydı!

Emily ağlamaya başladı.

Elbise kolundan çıkardığı mendille gözlerini kuruladı.

Rochester Lordu bir süre bekledikten sonra durdu:

— Bütün olanları anlat ki, yardım edip edemeyeceğimi göreyim.

— Artık çok geç, Lordum! Hizmetçi kız hıçkırıklara boğuldu. «Bayan Ophelia ölecek! Bu akşam öldü sandım... Gerçekten sandım. Sırtı kanrevan içindeydi; bakamadım. Bakamadım, Lordum...»

— Leydi Hazretleri köpeği de dövdü mü?

— Evet, hayvanı kamçıladı. Zavallıcık küçük bir çocuk gibi bağırıp ağladı. Bir yandan da Bayan Ophelia... «Rover'a değil bana vurun! O neden dayak yediğini anlamıyor!» diyordu.

Hizmetçi kızın sesi iyice boğuklaşmış, sözcükleri anlaşılmaz olmuştu ama, Lord olayla ilgili bilgileri edinmişti.

Anlamadığı, o gün Circe'yi ziyarete gitmesine rağmen bunların olmasıydı.

Yalnızca Emily'nin hıçkırıklarıyla bozulan kısa bir sessizlikten sonra sordu.

— Leydinin bugün üvey kızını dövüş nedenini biliyor musun? Ne diye odasına koşup seni yiyecek verirken yakalamak istedi acaba? Bir nedeni var mı sence?

— Nedeni Bayan Ophelia'ya eziyet etmek. Bundan zevk alıyor. O Fransız kadınla gittiği kötü yerden döndüğünde cinleri başına çıkıyor.

— Hangi kötü yer?

Emily tedirginleşti.

— Ağzımdan kaçtı, Lordum. Söylememem gerekiyordu.

— Bayan Ophelia ile sana yardım etmem isteniyorsa her şeyi öğrenmem gerek, anlaşıldı mı? Önce Leydinin ziyaretlerini gizleyen kim, onu anlayayım?

Emily'nin huzuru kaçmıştı ama, soruyu cevapsız bırakamadı.

— Gizleyen Jim, Lordum.

— Jim kimmiş?

— Leydi Hazretlerinin arabasındaki uşak. O da benim gibi köylü çocuğudur. Küçüklükten beri arkadaşız.

Emily ne kadar küçük olduklarını eliyle işaret etti.

— Peki, Jim ne demişti?

— Onun başını derde sokmayız ya Lordum?

— Merak etme. Jim'e benden zarar gelmez. Yalnız bildiklerinin Bayan Ophelia'ya yararı dokunabilir... Tabii, ona gerçekten yardım etmek istiyorsan...

— Yardım mı? Elbette, Lordum, elbette istiyorum... Hemen bir şey yapılmazsa durumu feci...

— Öyleyse ne biliyorsan anlat! Söze Jim'le başla.

— Leydinin arabasını Jim kullanıyor.

— Nereye gidiyorlar?

— Chelsea'de bir yere, Lordum. Limbrick Lane sanırım.

— Jim sana orada ne yaptıklarını anlattı mı?

Emily korkulu gözlerle arkasına baktıktan sonra zor işitilir bir sesle cevapladı:

— Büyü, Lordum, büyü! Kötülükle uğraşıyorlar! Şeytanı çağırıyorlarmış!

Lord, Leydi Harriet'in sözlerini hatırladı. Duyduğu zaman inanmamıştı oysa!

— Limbrick Lane üzerindeki bir evde büyü mü yapılıyor?

— Evet ,efendim.

— Jim nereden biliyor!

— O kadar sık gidiyorlar ki, komşuları bile tanımış. On üç numaralı evde olanlar onları da korkutmaktaymış!

— Orada kimin oturduğunu da söylemişler mi?

Emily'nin sesi yine alçaldı:

— Zenobie adında yaşlı bir kadınla... Bir de papaz varmış galiba... Ancak bu adam...

Hizmetçi kız kelimeyi bulmaya çalıştı.

Lord yardımcı oldu:

— Cübbesiz papazlardan, öyle mi?

— Evet, efendim. Kiliseden atılmış. Jim öyle dedi.

— Başka ne dedi?

— Komşu kadınların sözüne bakılırsa eve götürülen horozların ve meleyen keçi yavrularının tekrar dışarı çıkarıldıklarını gören olmamış!

Genç Lord içini çekti. Ayinlerinde kurban kesilen 'Kara Büyü' toplantılarını bilirdi.

— Daha başka ne yapılıyormuş? diye sordu.

— Söylemek istemiyorum, Lordum.

Rochester Lordu diretti:

— Ben yine de öğrenmeye niyetliyim; bekliyorum, Emily!

— Şey... efendim...

— Unutma biricik amacımız Bayan Ophelia'ya yardım etmek!

Hizmetçi kızın sesi boğuklaştı, fısıltı halini aldı:

— Jim'in dediğine bakılırsa onüç numaralı evde oturanlar bir kese altın karşılığında kadının birinden kundak çocuğu satın almışlar. Sonra ne çocuğu, ne de kadını gören olmuş!

Genç adam ayağa kalktı. Anlatılanları oturduğu yerden dinleyemez hale gelmişti...

Duyduklarına inanmakta güçlük çekmekle birlikte bunlar sosyetede Circe Langstone hakkında dolaşan söylentilere pek aykırı düşmemekteydi.

Çoğu kadının bakıcıları dolaştığını, cam kürelerde geleceği görmeye çalıştığını, muskalara tonlarca para sarfettiğini biliyordu elbet! Ancak 'Kara Büyü' ayinlerine katılmak biraz tuhaf geliyordu..!

Bu tür rezillikler insanın hainlik damarına basmak demekti... Hele Ophelia ile Rover gibi çaresizler de el altında bulununca...

— Açık konuştuğun için teşekkür ederim, Emily. Şimdi söyle bakalım, bu akşam ne yapacaksın, nereye gideceksin?

— Bilmiyorum, Lordum. Bir saat içinde Malikaneyi terketmemi söyleyen Leydi Hazretlerine de sormuştum.

— Peki, ne cevap almıştın?

— Herzamanki şirretliğiyle, 'sokakta seni kabul edecek bir erkek bulunur' cevabını almıştım. 'Kimseyi bulumazsan nehrin dibi de olur,' demişti.

— Ayrılmadan gidip Bayan Ophelia'yı gördün sanırım?

— Evet, onu ölmüş sandım, efendim. O korkunç cezadan sonra ne beklenirdi ki! Yine de konuştu... Babamın yanına dönmemi tembihledi.

— Bense olanaksız olduğunu belirttim. Babamın tarafınızdan çiftlikte evlerden birine yerleştirildiğini söyledim. Ertesi sabah posta arabası yoksa gidemezdim .Üstelik yol param da yoktu!

— Zavallı Emily!

— Bayan Ophelia bunun üzerine güç duyulur bir sesle 'Rochester Lordu'na git, Emily! dedi. 'Jem'in kızı olduğunu açıklarsan kesinlikle yardım görürsün. Durma koş! Malikanesi Berkeley Meydanı'ndadır. Yürüyerek gidebilirsin. Oyalanma yola çık hemen!'

Hizmetçi kız hıçkırıklarını tutamadı.

— Üzülme, Emily!

— Bayan Ophelia'nın benim kadar korkmuş olduğunu görünce birşeye ihtiyacı var mı diye sordum. Oyalanmayıp gitmemi, yoksa üvey annesine yakalanacağımı hatırlattı.

Hizmetçi kız gözlerini odanın karşı tarafına dikerek sözünü tamamladı:

— Ben de söylenileni yerine getirdim, Lordum. Hemen koşup size geldim...

— Gerekeni yapmışsın, Emily. Bu gece sana oda hazırlamalarını söyleyeceğim. Yarın sabah erkenden babana gidersin.

— Ah! Lordum...

— Emily ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Artık tutamadığı yaşlar sicim gibi yanaklarından inmeye başladı.

Lord kızın yardım görmeyip kapı dışarı edilmekten çekindiğini, sokağa düşmekten korktuğunu anladı.

— Sana Şatoda bir iş bulabiliriz, diye devam etti. «Merak etme. Birine emir verir, seninle ilgilenmesini sağlarım.»

Emily sevinçle haykırdı:

— Sağolun, Lord Hazretleri, sağolun!

Gürültülü bir biçimde burnunu silip gözlerini kuruladıktan sonra sordu:

— Bayan Ophelia için de bir şeyler yapamaz mısınız, Lordum? Kızcağıza böyle eziyet edilmesi doğru mu?

Lord da aynı fikirdeydi.

— Hayır, doğru değil, elbet. Söz veriyorum. Ona da yardım deceğim!

Emily tasalarından kurtulurken derin bir nefes aldı.

Rochester Lordu şömineye yaklaşıp zil kordonuna asıldı.

Kapı açıldı, uşak göründü.

Genç Lord:

— Emily'yi Bayan Kingstone'a götür, emrini verdi. «Bu akşam bizde kalacak; yarın sabah Şatoya gitmek üzere erkenden yola çıkacak. Binbaşı Musgrove'a ben durumu anlatırım.»

— Başüstüne, Lordum.

Uşak Emily'e bakınca hizmetçi kız ne yapılması gerektiğini anlar gibi oldu. Diz kırarak Lordu selamladıktan sonra uşağın peşinde kütüphaneden ayrıldı.

Rochester Lordu Gerald ancak yalnız başına kaldık-

tan sonra toparlanabildi. Duyduklarını beynine yerleştirmek istercesine elini alnına götürüp düşünceye daldı...

***

Ophelia sabaha karşı uyuyabilmişti.

Bitkinlik üzerine bastıran uyku ne de olsa rahatlatıcı birşeydi. Kısa süre için de olsa sırtına kızgın şişler gibi saplanan ağrı, sızılardan kurtulmuştu.

Uykuya dalarken son duyduğu Rover'ın yatak altından gelen iniltisiydi. Gözlerini açtığında köpek hâlâ sızıldanmaktaydı...

Perde aralığından sızan solgun güneşi görüp odayı loş bulunca uykusunun ancak bir iki saat sürmüş olduğunu anladı.

«Hareket edemiyorum» diye düşündü. Kıpırdayacak olsa vücuduna binlerce bıçak saplanıyormuşcasına ıstırap çekeceğini biliyordu.

Sonra sözünü hatırladı; Parka gidip Lordla konuşması gerekmekteydi.

— Nasıl gideceğim? diye mırıldandı. «Onca yolu nasıl yürüyeceğim?»

Daha sonra köpeğin iniltisini dinleyince kararını verdi. Lordla buluşursa köpeği teslim edebilirdi!

Bir gün önceki karşılaşmalarında Lordun Rover'in durumu karşısında nasıl tedirginleştiğini görmüştü. Bugün köpeğin haline bir bakınca harekete geçecek, bir zamanlar Malikanesinde barındırdığı bu yavru için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Genç kız :

— Üvey annem Rover'a eziyet etmezse kendi acımo daha kolay katlanabilirim, diye mırıldandı.

Avuçlarıyla yere dayanarak büyük bir dikkatle doğrulup oturmayı başardı. Ancak kımıldamak büyük bir ıstı-

rap kaynağı oluyordu. Yatarken yere adımını atarken bayılacak gibiydi.

Acıdan nefes nefese kalmasına rağmen yere inmeyi başardı. Korkudan kuruyan dudakları nerdeyse çatlayacaktı.

Bir iki yudum su içtikten sonra kendine geldi. Kol oynatmak bile büyük acı verdiğinden ağır ağır hareket ederek giyindi.

Evden erken ayrılmayacak olursa bir daha dışarı çıkamayacağını hissediyordu. Odadan usulca süzülüp merdivenden aşağı inerken saat henüz altıyı çeyrek geçiyordu.

Böylesine dikkat gereksizdi ama, korkuyordu. Başı bir tuhaf, vücudu sızım sızımdı ama, kafasında tek şey vardı: Ne pahasına olursa olsun, Rover'ı kurtarmak!

Ağlayıp inleyen küçük köpek ayağa kalkınca ancak üç ayak üzerinde ilerleyebildi.

Ophelia ona:

— Dur, seni kucağıma alayım, dedi.

Oysa hayvanın yükü olmaksızın bile ne kadar zor adım atabildiğinin farkındaydı.

Sonunda hole varabildiler. Hizmetçilerden biri taşları fırçalamak için ön kapıyı açık bırakmıştı. Genç kız bunu görünce çok sevindi.

Hizmetçi kız, onlar yanından geçerken başını kaldırıp baktı ama, bir şey söylemedi.

Ophelia bütün ev halkının tembihli olduğunu biliyordu. Hizmetçiler ve uşaklar bu cezalı kızla ne konuşabilirler, ne de istediklerini, özellikle yiyecek içecek verebilirlerdi.

Genç kız Rover'ın kayışını takmadı. Hayvan da kendisi gibi bitkindi; sağa sola koşamazdı. Zavallıcık sahibesini sevdiği için çağrısına uyup peşine takılmıştı.

Adımlarını zorlukla atan Ophelia hızlı ilerleyemiyordu. Park Lane'den geçip Stanhope kapısından Parka girdi.

Çimenlere vardığında çevresindeki ağaçları dönüyor sandı. Daha fazla ilerleyemeyeceğini anladı.

Ancak Malikaneden görülmeyecek kadar uzaklaşması gerekmekteydi.

Birisi onun Lordla konuştuğunu farkedecek olursa hali dumandı!

Çaba harcayarak ağaçların sık bir biçimde dizildiği, deve tabanlarının daha da çoğaldığı küçük yamaca yaklaşmaya başladı.

Ancak bir süre sonra oraya ulaşamayacağını düşünürken gözü bir gün önce Lord'la birlikte oturdukları banka ilişti. Sıranın üstünde oturan Rochester Lordu'nu gördü.

Ordaydı... Ophelia'yı bekliyordu...

Genç kız birden rahatladı. Lord ayağa kalkıp kendisine yaklaşırken altındaki topraklar kayar gibi oldu ve etraf simsiyah kesildi.

Çabaladı ama, dört bir yandan saran kara bulutlara kapılıp kendini kaybetti...

***

Ophelia kımıldamaya yeltenince sırtına bir ağrı saplandı ve çığlığı bastı.

Kalın bir ses duyuldu:

— Korkmayın artık! Kımıldamayın. Güvencedesiniz şimdi...

Gözünü açınca başucunda durmuş, yüzüne bakan Lordla gözgöze geldi.

— Şey... neredeyim ben? Ne oluyor? diye kekeledi.

Genç Lord tekrarladı:

— Korkmayın artık! Alın şunu için!

Konuşurken elini destek yapıp kızı hafifçe doğrulttu ve fincanı ağzına yaklaştırdı.

Ophelia fincandakini yudumlayınca çorba olduğunu gördü. Neyse ki ılık sıvıyı yutmakta güçlük çekmedi.

— İçebildiğiniz kadar için. Ancak böylelikle gücünüzü, kuvvetinizi kazanabilirsiniz.

Lordun orada, ne nedenle bulunduğunu bilmemekle birlikte söyleneni uysalca yerine getirdi. Sallanan bir arabada çorba içmek tuhafına gitse bile karşı çıkmak eğilimini duymadı.

Fincan yarıya inince Lord konuşmaya başladı:

— Nazlanmayın... soğutmadan çorbanızı için. Bitirin de ikinciyi koyayım.

— Daha fazlasını... içebileceğimi sanmıyorum, Lordum.

— Saçma! Pekâlâ içersiniz! Aç kaldığınız günlerin acısını çıkarmalısınız. Bakın Rover! Karnını öyle şişirdi ki, uykuya daldı hemen!

— Rover mi? Sahi... O nasıl? İyi mi?

— Yerde, ayağınızın dibinde uyuyor.

Ophelia eğilip bakmaya çalıştı ama, başaramadı.

Çevresine bakınınca arabanın hayli konforlu olduğunu gördü. Arkasında saten yastıklar, bacaklarının üstünde kürklü battaniye vardı.

Karşı kanepede bonesini görünce bayıldığı zaman Lord tarafından çıkarıldığını anladı.

Kekeleyerek özür diledi:

— Kusura bakmayın... kendimi kaybetmişim...

— Bütün o çektiklerinizden sonra bunu olağan karşılamak gerekir!

Samanlı sepette sıcak kalan madeni kaptan fincana çorba boşaltan Lord çok meşgul görünüyordu.

Fincan yarılanınca Ophelia'ya döndü.

— Gücünüz var mı? Çorbayı kendi başınıza içebilecek misiniz?

— Şey... elbette. İlginize teşekkürler, Lordum.

Rochester Lordu sakin bir tutumla cevapladı:

— Görünüşe bakılırsa gerçekten ilgiye ihtiyacınız var sizin!

Kıza açıklamamakla birlikte Parkta ayağının dibine yığıldığı zaman biran onun öldüğünü düşünmüştü.

Ophelia'yı yerden kaldırıp bir gün önce oturdukları tahta banka taşımış, boylu boyunca üzerine yatırmıştı.

Kızın kül rengi yüzü, göz altındaki mavi halkaları, giysilerini sallantılı hale getirmiş iskelet benzeri vücudu Lordu iyice korkutmuştu.

Nabzını tutup hafifçe attığını anlayınca ancak rahatlamıştı. Ophelia'yı yeniden kucaklayıp ağaçların arasından geçirerek kendisini bekleyen kapalı arabaya götürmüştü.

Onların gittiğini gören Rover çağrılmayı beklemeden topallayarak peşlerine takılmıştı. Kızı özenle arabaya yerleştirdikten sonra ayağının dibine yastık koyarak hayvanı usulca yatırmıştı.

Lordu ayakta bekleyen Jason dayanamayıp sormuştu:

— Zavallıcığın ayağı kırık mı acaba, Lord Hazretleri?

— Kırık olsa bile Şatoya varınca Henderson icabına bakar. Sen köpeğe hemen yemek ver şimdi!

— Zavallının açlıktan sıskası çıkmış, efendim.

— Evet, öyle!

Rover önüne yemek konur konmaz büyük bir iştahla yemeye başladı. Jason kapıyı çekip yerine keçti. Arabacı da atları kamçıladı.

Rochester Lordu'nun arabası uzun yol için yapılmıştı. Hem süratli hem rahattı. Yapımcılar ona en iyisini sunmuşlardı.

Altı atın ardında şehir dışına çıkarken geride koca bir toz bulutu bırakarak uçtular...

Lordun emri biran önce kırsal kesime ulaşmaktı.

Rochester Lordu adaşının 1665 yılında yaptığı gibi

sanki kız kaçırıyordu. Birinci Lord bu yüzden Londra Kulesine kapatılmıştı ama, kendi durumu farklıydı. Ophelia'yı kurtarmak için izlenecek biricik yol buydu.

Adaşı çıkar gözetirken Gerald'ın amacı zavallı bir insana yardımcı olabilmekti.

Ophelia'ya kadın değil, çocuk yaşta kız gözüyle bakıyordu... Nerdeyse canına malolacak bir eziyetin kurbanı diye görüyordu...

Şimdi dökmemeğe dikkat ederek karşısında çorba içen kızı dikkatle inceledi. Zarif elli, elmacık kemikleri çıkık, fakat ince yüzlü, sevimli bir yaratıktı. Kız kaçırma suçuyla yargılansa bile yargıçlar Lorda hak vermekten geri kalmazlardı.

Ayrıca Lord Langstone'un biricik kızının ortadan kayboluşuyla ilgisini açıklamak niyetinde de değildi!

Gerçi Malikane ayağa kalkacaktı ama, asıl patırdı George Langstone Epsom'dan dönünce kopacaktı. Üvey kızından kurtulmuş olan Circe şu sıralarda herhalde çok keyifliydi.

Büyü yoluyla bir şeyler öğrenmedikçe üvey kızının gidişini Lorda bağlaması beklenemezdi.

Rochester Lordu bir gece önce mektup yazarak davetin başka zamana bırakılmasını nazik bir dille rica etmişti. Elinde olmayan nedenlerle yapılan değişikliği haber veren mektubu o sabah yollamak niyetindeydi.

Binbaşı Musgrove'un seyislerinden biri tarafından götürülen haberi alınca Circe, Lordun Galler Prensi tarafından çağrıldığını sanacaktı.

Her Londralı kadın gibi Prensin davetiyelerinin geri çevrilmesinden hoşlanmadığını bilirdi

Rochester Lordu Londra'dan ayrılışının gerek Binbaşı, gerek Malikane sakinlerince gizli tutulmasını istemişti.

Sonra Jason kadar güvendiği bir arabacıya büyük arabayı hazırlayıp Parka gelmesini emretmişti.

Saat altıdan sonra Lordu belirttiği köşede bekleyeceklerdi.

Genç Lord bu işler bitince Park Lane'i yürüyerek geçmiş, bir gün önce Ophelia ile oturdukları banka gitmişti.

Bütün bunları yaparken kafası meşguldü: Genç kız gelmezse ne yapacaktı acaba?

Emily'nin dediğine bakılırsa genç kız Parka kadar, hele deve tabanlarının ortasındaki sıranın bulunduğu yere yürüyemeyebilirdi.

Buna rağmen Ophelia Parka gelebilmişti. Lord çok memnundu. Artık kıyamet bile kopsa umurunda değildi!

Boş fincanı kızın elinden alırken mırıldandı:

— Başka yiyecekler de var ama, uzun süredir perhizde olduğunuza göre birden yüklenmeyelim!

Ophelia bitkin bir sesle kekeledi:

— Çorba... çok nefisti. Sağolun! Ancak artık eve... dönsem iyi olur sanırım...

— Eve dönmeyeceksiniz!

Genç kız biran söylenileni anlamayan, boş gözlerle dinledi. Sonra birden başını çevirip şaşkın bakışlarla Lordun yüzüne baktığında sert hareketin verdiği acıyla yüzü buruşmuştu.

— Şey... ne dediniz? Ne? Eve gitmiyor muyum?

— Sizi uzaklara götürüyorum. Bu eziyete daha fazla katlanmanız beklenemez herhalde!

— Şey ama, nereye? Üvey annem ne der... sonra?

— Duyunca ağız açacağını sanmıyorum.

— Neden, nasıl olur?

— Nereye gittiğinizi bilmeyecek de ondan!

— İyi ama, başıma ne geldiğini... merak etmez mi?

Rochester Lordu kuru bir sesle cevapladı.

— Haberi alınca dilerim keyfi kaçar. Bana kalırsa sizi merak eden üvey anneniz değil, babanız olacaktır.

Ophelia bir süre düşündükten sonra:

— Belki de... babama haber vermezler... dedi.

Genç Lord inanmayan gözlerle kızın yüzüne baktı.

— Ne demek istiyorsunuz? Durup dururken ortadan kaybolsanız Langstone Lordu öğrenmeyecek mi yani?

Genç kız mırıldandı:

— Babam... üvey annemin her dediğine... körü körüne inanır Lordum...

Circe kızın akraba veya dost yanında kaldığını söyleyebilirdi pekâlâ! O zaman kaybolma haberini açıklayıp yaşlı adamı telaşlandırmaktan kurtulurdu.

Bunları düşünürken Ophelia'ya sordu:

— Sabahleyin evden ayrılırken sizi kimler gördü?

— Yalnızca hizmetçilerden biri. Yanından geçtiğim sırada ön kapının mermer basamaklarını fırçalamaktaydı. Tembihli olduğundan... benimle konuşmadı çekindi...

— Dönmediğiniz farkedilince meraka kapılmaları çok sürer mi?

Genç kız belli belirsiz gülümsedi.

— Farkına varmazlar... sanırım. Belki vekilharç Robinson farkeder... Emily çıkartıldığına göre... odamın temizlenip toplanması için başka birini yollayacaktır sanırım.

Ophelia birden çığlık attı.

— Emily! Geldi mi? Onunla konuştunuz mu?

Rochester Lordu kızı yatıştırmaya çalıştı.

— Merak etmeyin; iyidir. Sözünüzü dinleyip bana geldi. Bir iki saate kadar yola çıkarak köye, babasının yanına gidecek. Daha sonra. Bizim Şatoda çalışacak.

Ophelia içtenlikle elini Lorda uzattı.

— Nasıl teşekkür edeceğimi şaşırdım... sağolun, Lordum. Yardım edeceğinizi biliyordum ama, yine de içimde korku vardı...

Rochester Lordu uzanan eli sıcak avucuna alırken kı-

zın ne demek istediğini anlamıştı.

— Bize kadar kazasız belasız gelebilmiş. Ben dönene kadar beklemiş. Karşılaştığımız zaman olanları teker teker anlattı. Ben de kendisini vekilharcımız Bayan Kingstone'a emanet ettim.

Bitkin kızın gözlerine yaşlar dolmuştu.

— Ah! Size ne kadar teşekkür etsem... azdır!

Lordun cevabı:

— Teşekküre gerek yok! oldu. «Çektiğiniz acıları unutun yeter! İlk karşılaşmamızdaki gibi güzel ve güçlü bir kız olmanızı istiyorum.»

Övgü karşısında şaşkına dönen Ophelia'yı rahatlatmak istedi.

— Dün akşam uyuyabildiğinizi sanmıyorum. Şimdi gözlerinizi kapayıp biraz dinlenmeye çalışın. Uyandığınız zaman öğrenmeyi dilediğiniz herşeyi bir bir anlatırım, söz!

— Korkarım... şimdiden rüya görmeye başladım... Beni gerçekten... güvenli bir yere mi götürmektesiniz?

— Evet, çok güvenli bir yere.

Kızın parmaklarının daraldığını ve hafifçe elinin sıkıldığını hissetti. Bir çocukla konuşuyormuşcasına mırıldandı:

— Dediğimi yapın, gözlerinizi yumun. Nereye gittiğimizi sonra anlarsınız. Bu sizin için güzel bir sürpriz olacak, eminim.

Ophelia gözlerini kapattı. Koyu renkli kirpiklerinin gölgesi solgun yanaklarına vurdu. Ancak şimdi dudakları tatlı bir gülüşle aralanmıştı.

Atların nalları yolda gümbürderken Genç Lord elini avuçlarında tuttuğu kızı seyre dalmıştı...

BÖLÜM : 5

Rochester Lordu Şatodan uzaklaşarak yol değiştirdi ve Dadının küçük evi önüne gelince durdu.

Dizginleri Jason aldı. Gerald faytondan atlarken Dadı çoktan kapı önüne çıkmıştı.

Hemen sordu:

— Kız nasıl, Dadı?

— Yatağa yatırdım, Lordum. Hangi hain bu cici yaratığı o hale sokmuş acaba?

Dadının sesinde dehşet belirtisi vardı. Duruma şaşıp kaldığı her halinden anlaşılıyordu.

— Çok mu fena?

— Evet, çok fena, Lordum. Sırtı cılk yara! Hâlâ geçirdiği sarsıntının etkisinde! Ancak gençtir, toparlanır. Onu bir doyurup bakayım, nasıl değiştiğini görürsünüz.

Genç Lord gülümsedi.

— Senin doyurmanın ne demek olduğunu iyi bilirim, Dadıcığım. Kıza bir sürü giysi almamız gerekecektir!

— Ben de sizinle bu hususu görüşecektim, efendim.

— Akıl etmediğimi sanma. Bayan Ophelia'ya lazım olacağını sandığım herşeyi Londra'dan yollarım, merak etme.

— Üzerindeki elbiseyi hazır ettim, Lordum. Kan lekelerini yıkayıp temizledim. Bu Lordumuza iyi kötü bir fikir verebilir.

— Sağol, Dadıcığım!

Genç adamın başı konuşurlarken alçak tavana değdiğinden odaya geçmek gereğini duydular. Lord Gerald battaniyeli sedire oturdu.

— Sana bir teklifim var, Dadı. dedi.

— Teklif mi?

— Evet. Az önce sizin evlerden birine yerleştirdiğim adamın kızı Emily Bullet'ı yanına al. Bayan Ophelia'nın bakımında sana yardımcı olur. O da şu sıralarda Londra'dan yola çıktı; babasının evine geliyor.

Dadının cevabı:

— Ben Jem Bullet'a uğradım zaten, oldu. «Eski günlerden kendisini tanırım. Doyurulmak isteyen kişilerden biri de o!»

Rochester Lordu yayvan bir gülümsemeyle:

— Onun hakkından da geleceğine eminim, dedi. «Ha aklımdayken söyleyeyim... Dediklerini yaptım... Ahçıbaşı şu anda senin etsuyuyla paça jölesini hazırlamakta. Yeni Müdür Bay Vaughan da gerekeni çiftlikten yollayacak... Tavuk, yumurta gibi şeyleri...

Dadı eski günleri hatırlatan bir gülüşle baktı. Küçük bir çocukken iyi bir hareketle Dadının yüzünü güldürdüğü zaman yaşlı kadının suratında aynı ifade belirirdi.

Kadıncağız neşeli bir tutumla karşılık verdi:

— Londra'ya hareket etmeden önce Bayan Ophelia ile konuşmak istersiniz sanırım, Lordum. Bir derdi var ama, bir türlü bana açılmıyor.

— Olur, konuşurum, Dadı.

Ayağa kalktı. Bir iki saat önce Ophelia'yı yukarı taşıdığı dar merdiveni yeniden çıkmaya başladı.

Daha önce Dadının annesine ait olan yatak odasının kapısını açtığında genç kızı kar gibi beyaz yastıklara başını koymuş yatarken buldu. Ophelia'nın yüzü yastıklar kadar beyazdı...

Kızın dudaklarındaki umulmadık gülüşü farkedince nedense memnun oldu.

Odanın karşı yanına geçerken her şeyin düzenli tertemiz olduğunu farketti. Burnuna gelen lavanta kokusu yatak çarşaflarından yayılıyordu.

Tahta çerçeveli pencere eğik damın altına doğru açılmıştı. İçeriye dışarda ötüşen kuşların sesleri dolmaktaydı.

Yatağın yanında bir iskemle vardı. Oturur oturmaz sordu:

— Şimdi nasılsınız?

Ophelia gözlerini açtı.

— Beni buraya... getirdiğiniz için... size şükran borçluyum, Lordum. Ancak rahatsızlık vermek... istemem.

— Rahatsızlık veren kim? Yaşlı Dadım yeni bir iş buldum diye sevincinden göklere uçuyor inanın! Şatodaki işini bırakıp emekli olalı beri onun için zaman bir türlü geçmek bilmiyordu...

Ophelia cevap vermeyince devam etti:

— İşinin artacağından çekiniyorsanız, bunun da kolayı var. Jem Bullet'a tembih edeceğim. Siz burada kaldıkça kızı Emily'yi hergün yardıma yollasın.

Genç kızın gözleri parlayıverdi.

— Emily'nin gelmesi çok iyi olacak. Dadının dediğine bakılırsa... bir süre yatmam gerekiyormuş... bu da aşağı yukarı taşınacak tepsiler demek...

Rochester Lordu fikrini açıkladı:

— Başkalarına üzülmeyi bir yana bırakıp azıcık kendinizi düşünseniz olmaz mı?

— A! Şey... Rover'ı ne yaptınız?

— Onu köpeklerime bakan adamıma teslim ettim. Yıllardır Şatoda çalışan Henderson'un ne kadar güvenli biri olduğunu Dadıdan öğrenebilirsiniz. Karısı Rover'ı çocuklarından ayırmayacaktır eminim.

Gülümseyerek ekledi:

— Sekiz çocuğu var.

— Sekiz mi?

— Evet. Ancak sorunca bir tane daha gelse bile evde yer bulunabileceğini söyler!

Ophelia da gülümseyince Lord sözünün boşa gitmediğini düşündü.

— Ne kadar iyisiniz, Lordum. Şey... fakat... benim yüzümden başınızın... derde girmesini arzu etmem!

Genç Lord bunu duyar duymaz kızın derdini anladı. Ancak sormaktan geri kalmadı:

— Ne derdiymiş o?

— Beni buraya getirdiğiniz... duyulursa... kimbilir ne derler?

Rochester Lordu kesin konuştu:

— Kimsenin laf edeceği filan yok! Merak etmeyin. Çünkü burada bulunduğunuzu bilen de yok! Çiftliğin köyü sessiz bir yerdir. Bana ait olan evlerde oturan kiracıların dedikoduya kalkışmamaları işini Dadıya bırakın siz!

Ophelia'nın bakışlarındaki kaygı izleri henüz silinmemişti. Genç adam öne eğilerek karyolanın kenarında, beyaz çarşafın üzerindeki ince eli tuttu.

— Şimdi kafanızda bir tek düşünce olmalı... biran önce iyileşip ayağa kalkabilmek. Ondan sonra birlikte geleceği konuşur, sorunlarınızı çözümleme yolunda bir karara varırız.

Gözleri hafifçe buğulanan kız zor duyulur bir sesle mırıldandı:

— Sağolun... ne kadar iyi bir insansınız!

Rochester Lordu ayağa kalktı.

— Londra'ya dönüyorum. Önümüzdeki birkaç gün içinde gelip sizi ziyaret edemeyeceğim. Bana ihtiyacınız olursa, ya da sizi üzecek bir durumla karşılaşırsanız Dadım nasıl haber ulaştırılacağını bilir.

— Ne diyeceğimi şaşırdım. Teşekkür... öyle hafif kalıyor ki! Rover da, ben de bu yaptıklarınızı asla unutmayacağız!

— Rover iyileşir iyileşmez yanınıza gelip duygularını açıklayacaktır; kuşkunuz olmasın.

Sonra başını eğerek eşiği atladı, uzaklaştı.

Ophelia yatağında yatarken Lordun merdivendeki adımlarını ve Dadının yüksek tonlu sesine karşılık veren boğuk mırıltıyı dinledi.

Ne dediklerini duyamadı ama, seslerin verdiği huzur ve güveni içine sindirdi...

Daha o sabah kıpırdanamayack bir halde karyolada yatarken Lordun üzerine kol kanat gereceği aklına gelmiş miydi acaba? Hayır, tabii! Şimdiyse onun hayatına yön vermesiyle omuzlarına çöken korku bulutları dağılıvermişti!

Genç kız artık korkmuyordu!

Rochester Lordu Gerald kapı dibinde Dadıya talimat verdikten sonra Ophelia'nın kahverengi paket kâğıdına sarılmış elbisesini alarak arabasına atladı.

Ancak atlar çok az yol aldıktan sonra biraz ötede, Jem Bullet'ın evi önünde durdular. Lord ufak tefek adamı bahçede çalışır görünce birini daha mutlu kıldığını anlamakta güçlük çekmedi.

***

Rochester Lordu Londra'ya dönünce bir günlük yokluğunun farkedilmediğinden emin olarak eski yaşantısına döndü. Ophelia'nın 'Jem Bullet' konusunu açmasından önceki alışkanlıklarına daldı.

Epsom'daki yarışlarda Galler Prensi'ne arkadaşlık etti. Açılışlara katıldı ve uygun gördüğünden birkaç akşamını da Leydi Harriet ile geçirdi.

Kadınla yatak arkadaşlığı yapmadıkça vaktin geçmek bilmediğini ve konuşmalardan sıkıldığını gördü.

Oysa daha önceleri Harriet ilişki kurduğu diğer bü-

tün kadınlardan ilginç gelirdi. Lordun anlattıklarını can kulağıyla dinlemesini bilirdi —kendi kadınca konularıyla bağlantılı olsun olmasın— ilgi gösterirdi.

Şimdiyse konuşmaları bayağı, hayal gücü kısıtlı bir kadın olarak boy göstermekteydi. Ancak lafı Circe Langstone'a getirince kulak kabarttı.

— Kardeşim melankolik biri oldu çıktı. Karısı evdeki kaba davranışından çok yakınıyor. Bir zamanlar sevip de evlendiği erkeğin böylesine değişmesini yadırgıyor.

— Şeytan yılanı ne yapmış acaba?

Leydi Harriet irkildi.

— Şeytan Yılanı mı? diye tekrarladı. «Ne güzel bir isim! Neden aklıma gelmedi sanki?

— Pek orijinal bir isim sayılmaz ama, kadının görünümüne tıpatıp uyuyor, öyle değil mi?

— Şimdi kadının adını edince benzerlik benim gözümün önünde de canlandı. Ah, Gerald! Yamansın doğrusu! Bir fırsatını bulup bu uygun adı tüm dostlarıma yaymak arzusundayım!

Bir süre sustuktan sonra düşünceli bir tutumla devam etti:

— Ondan nefret eden çok kişi var. Küstah karikatüristlerden birinin eline düşmeni çok isterdim doğrusu! İşte o zaman zavallı kardeşim gibi zararsız erkeklere saldıran dişi yılanın resimleri her yerde! İntikamı da alınır!

Genç Lord kadının sözlerini duyunca sevindi. Hele Kulüpteki erkeklerden bazıları yanına sokulup Circe Langstone'un yeni adını duyup duymadığını sorduklarında büsbütün keyiflendi.

Harriet'in kardeşi gibi namuslu erkekleri baştan çıkaran, ya da Ophelia gibi savunmasız kızlara eziyet eden biriyle alay edilmesi yerinde bir davranıştı.

Circe zulmünü sürdürse, cezalarına, dayaklarına, aç

bırakmalarına devam etseydi Ophelia'nın ömrü pek uzun olmazdı.

Rover'ı köpeklere bakan Henderson'a teslim ettiğinde duyduklarını çok iyi hatırlıyordu:

— Buncağız gibi zavallı bir yavruyu bu hale sokanı öldürmek gerek, Lordum!

Genç Lord kendi kendine: «Circe Langstone öldürülmeye layık» diye düşündü. Ancak ilâhi adaleti yerine getirmek yüzünden ipe çekilmeye hazır değildi.

Oysa kadına karşı büyük bir nefret duyuyordu aklı fikri bu zalime suçlarını nasıl ödeteceğindeydi!

Sorunun cevabını düşünürken Circe'nin notunu alınca hiç şaşırmadı.

Kısa fakat ölü bir pusulaydı. Yemek buluşması iptal edildikten sonra genç kadın sözü edilen yeni daveti beklemekteydi.

Rochester Lordu diğer kadınlara yaptığı gibi Circe'yi kendisine aşık edip sonra yüzüstü bırakmayı aklından geçirmiyor değildi.

Yalnız Circe Langstone tehlikeli bir yaratıktı. Bu tür oyunlara kanıp kanmayacağı henüz belli değildi. Üstelik Gerald kadından tiksiniyor, ona parmağının ucuyla bile dokunmak istemiyordu.

Lord Langstone'un Londra'ya döndüğünü biliyordu. Karısı üvey kızının yokluğunu acaba nasıl açıklayabilmişti? Merak etmekten kendini alamadı.

Daha sonra Lordu kulüpte keyifle kumar oynar, içer görünce geçerli nedenin bulunduğunu düşündü.

Aradan bir hafta geçince Rochester Lordu kırsal yöredeki Şatosuyla çiftliğini ziyaret etmenin aykırı kaçmayacağını anladı.

Londra yakınında yerleri olan soyluların yola çıktıkları bir cuma gününü seçerek Jason'ı alıp faytonuna atladı. Arabayı kendi sürdü.

Damı karalı beyazlı evin önünde durduğunda kendinde bir gariplik hissediyordu. Nedense mektepli delikanlılar gibi heyecanlıydı!

Ettiği zahmetlerin sonucunu görmek istediğini düşünürken tutumu farklıydı. Faytondan inip dar yoldan ön kapıya yaklaşırken adımları kuş gibi, yüreği sevinçliydi.

Kapıyı çalınca Emily açtı.

Reveransla selam verirken haykırdı:

— Ah, Lord Hazretleri! Girin, buyrun, efendim!

Gerald içeri girerken hizmetçi kıza gülümsedi.

Bayan Ophelia'nın nasıl olduğunu hâlâ yukarda yatıp yatmadığını sormaya hazırlanırken Dadı ön odadan çıktı.

O da çığlığı bastı:

— Ziyaret için daha uygun bir gün seçemezdiniz, Lordum! Yüzü gülücüklerle kaplanmış. «Bayan Ophelia'yı bugün ilk olarak yatağından çıkardık aşağıya indirdik. Kendisiyle karşılıklı çay içebilirsiniz artık!»

Genç Lord'un cevabı:

— Çok güzel, Dadıcığım! oldu. «İyi iyi...» diyerek salona daldı.

Ophelia masa bitişiğindeki koltukta oturuyordu. Sofradaki nefis çörekler, börekler Lorda yabancı değildi. Çocukluğunda bunları zevkle yediğini hatırlıyordu.

Genç kız Lord Gerald'ı görünce bir sevinç çığlığı attı:

— Ah, ne güzel sürpriz! İyi ki yürüyebiliyorum ve alt kata kadar inebiliyorum şimdi!

Lord kızın yakınına otururken kapının arkasından çekilerek Dadının yalnız kalmalarına özen gösterdiğini hissetti.

— Daha iyi görünüyorsunuz! dedi.

Cümlesini tamamlar tamamlamaz abartmadığını düşündü.

Genç kız gerçekten de farklıydı. Bir hafta önce yukarı taşıdığı, ölü gibi avurtları çökmüş, benzi kireç kesilmiş yaratıkla şimdiki Ophelia arasında dağlar kadar fark vardı.

Genç kızın yanaklarına renk gelmiş, biraz kilo almıştı. Ancak en büyük değişiklik yüzündeki mutluluk belirtisiydi.

— Ne iyi ettiniz de geldiniz, Lordum. Size teşekkür etmek istedim ama, Dadı mektup yazmama izin vermedi.

— Teşekkür edilecek ne var ki?

Ophelia diretti:

— Bense istiyorum. Hele o güzel giysilere... öteki eşyalara... ne diyeceğimi bilmiyorum.

Ötekiler derken geceliklerle dantelli bluzları kastettiğini kızın utangaç tutumundan anlamıştı.

Yalnız resmi metresleri değil, Leydi Harriet gibi arada bir buluştuğu soylu kadınlar bile armağanlarını seve seve kabul ederlerdi. Birinciler bunu bir borç gibi beklerken, ikinciler edilen masrafın çokluğundan, kendi bütçelerinin böyle harcamalara dayanamayacağından söz ederlerdi.

Soylu yosmaların sokak kadını gibi para çekmelerinden tiksinmekle birlikte yine de göz yumardı.

Ancak ileri sürülen sudan bahanelere çok sinirlenirdi.

Daha geçen hafta Leydi Harriet Covent Garden'e giderlerken sırtındaki ermin kürk reverli pahalı kadife pelerinini göstererek sormuştu:

— Nasıl, Lordum, beğendiniz mi? Sonra olduğu yerde dönerek pelerinin dört bir yandan incelenebilmesini sağlamıştı.

— Neyi beğendim mi?

— Pelerinimi canım!

— Çok güzel.

— Beğeneceğini biliyordum zaten. Bu akşamlık ödünç almıştım. Keseme ağır geldiğinden yarın iade etmeyi düşünüyorum, sevgilim.

Bütün gece kadının asık suratını çekmektense «Faturayı bana yolla!» demek daha kolay gelmişti, tabii.

Lordun bakışları Ophelia'nın yüzünden aşağıya kayınca kızın üzerinde renkli çiçeklerle süslü beyaz müslinden bir elbise olduğunu gördü.

Bu giysiyle çok genç görünüyordu. Sanki baharı simgeliyordu. Genç kızı masa ortasında duran büyük vazodaki nergislere benzetti.

Ophelia:

— Böylesine güzel giyecekler olabileceği... aklımdan bile geçmezdi, dedi. «Yalnız... borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum?»

Genç Lord:

— Bunlar benden armağan! karşılığını verdi.

Genç kız utangaç bakışlarla mırıldandı:

— Şey, biliyorsunuz ki... kibar bir bey... genç bir hanıma... giysi türünden eşyalar armağan edemez!

Rochester Lordu bu kuralın tanıdığı kadınlardan pek azını tedirgin ettiğini düşünmekle birlikte cevabı farklı oldu:

— Çoğu kişinin uyduğu kurallar bizim için geçerli değil sanırım. Zaten ilk tanışmamızdan beri bunları çiğneyip durmuyor muyuz, Ophelia?

— Evet, doğru. Ancak rahatsızlık duyuyorum... benim yüzümden bu kadar para harcanması ...doğru değil...

Genç Lord hafiften aldı:

— Param olduğuna göre ne zararı var? Üstelik Dadının kalın, kapalı gecelikleriyle idare edecek değildin ya!

Ophelia kısık bir kahkaha attı.

— Gecelikleri tıpkı benim Dadımınkilere benziyor. Çadır gibi insanı dört bir yandan sarıyor.

Karşılıklı güldüler. Genç Lord kızın kahkalarını duyunca çoktandır böyle bir gülüşün özlemini çektiğini anladı.

Üzeri dolu sofraya bakarak:

— Demek bugün ilk defa aşağı indiniz? dedi.

Sofra çeşitli kekler, çörekler börekler ve pastalarla donanmıştı.

Ophelia Lordun ne tarafa baktığını farkedince:

— Çaya kalıp bunları bitirmeme yardımcı olursanız sevinirim, dedi. «Hepsini yemezsek Dadı alınır. Bense pişirdiklerinin yarısını bile yiyemiyorum.»

— Onun dediklerini yerine getirmelisiniz. Ben de hiçbir zaman sözünden çıkamam.

— Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Dadının dediğine bakılırsa yaramaz, inatçı bir çocukmuşsunuz!

— Saçma! Her bakımdan örnek bir çocuktum!

Gözlerinin ışıldağını gören Ophelia şu cevabı verdi:

— Dadının söylediğine göre Kâinatın merkezi sizmişsiniz. Bir dediğiniz iki edilmezmiş. Bununla birlikte... birçok davranışınızı onaylamıyor sanırım.

— Bunları teker teker anlatamıyordur umarım!

— Bilmem... benim hoşuma gidiyor. Herkesin, hele benim gibi birinin başından geçmeyen hareketli şeyler...

Lord Gerald kaşlarını çattı.

— Yaşantınıza hareketsiz ve sönük denir mi bilmem? Olsa olsa acıklı diyebilirsiniz.

Cümlesini bitirir bitirmez kızın düşünmeden konuştuğunu anladı. Ophelia üvey annesinin davranışından söz edildiğini farkedince kulaklarına kadar kızardı.

Genç adamın sözleri unutmaya çalıştığı anıları geri getirmiş gibiydi. Boğuk bir sesle mırıldandı:

— Birşey... öğrenebildiniz mi?

— Hayır. Kulüpte babanızı gördüm ama, konuşma-

dım. Çok şükür son görüşmemizden beri üvey annenizle karşılaşmadım.

— Çok kızmış olmalı...

Ophelia'nın sesinde yine korku belirtisi vardı. Lord Gerald hemen yatıştırma gereğini duydu:

— Olsa bile ne çıkar? Kaygılanmanıza gerek yok ki! Onu unutun; yeni bir hayata başladığınızı düşünün!

Genç kız dalgın dalgın kekeledi:

— Yeni bir hayat... mı? Sizler ...o kadar iyisiniz ki... tıpkı annemin sağlığındaki... gibi.

Genç kızın sesindeki özlemden ölü annesinin yokluğunu çektiği belli oluyordu.

— Sizi buraya sözümü dinleyeşiniz diye getirdim.

— Söz dinlemek mi?

— Evet. Tasalanmayı bırakıp biran önce iyileşmeye bakın!

Ophelia:

— Bunu bir başka zaman konuşsak nasıl olur? dedi.

— Elbette. Şimdi sırası değil. İlk defa alt kata indiğiniz mutlu bir günde olmaz!

Tekrar masaya bakarak ekledi:

— Şu şişmanlatan kekleri yemek fikri beni fena halde korkuttu. Dadıya da yardıma çağırsak mı, ne dersiniz?

Lordun ses tonunu duyan Ophelia gülmekten kendini alamadı.

— O gelmeden... size birşey söylemek istiyorum... derken genç kızın tutumu ciddileşmişti.

— Ne söylemek istiyorsunuz?

Ophelia bir süre sustuktan sonra devam etti:

— Kara Büyüye inanır mısınız? İnsan... ne kadar uzağa giderse... nerelere saklanırsa saklansın gizli köşelere ulaşabilir mi?

Susma sırası Lordundu. Kızın kaygısını anlıyordu.

— Canınızı sıkan şeyin ne olduğunu açıklayabilir misiniz?

— Emily'nin dediğine bakılırsa... üvey annem... Kara Büyü'yle uğraşıyormuş. İnsanın inanası gelmiyor ama, öyle korkunç şeyler var ki!

— Ne gibi korkunç şeyler?

— Şey... geceleğin... yüzünü görüyorum.

— Üvey annenizin mi?

— Evet. Çok net beliriyor. Yalnız kafamın içinde değil... karşımda beliriyor. Gözlerimi açınca... karanlıklardan bana bakıyor!

Genç kızın sesi korkuyla titriyordu.

— Bana kalırsa hayal görüyorsunuz derim.

— Ben de öyle diyorum ama, hep aynı saatte geliyor... Gözlerini dikip yüzüme bakıyor... sanki beni çağırıyor... kendine doğru çekiyor...

Ophelia çaresizliğini belli etmek istercesine ellerini iki yana açtı.

— Açıklaması çok zor, Lordum. Ancak hayal belirdiğinde... öylesine gerçek ki!

Rochester Lordu Hindistan fakirlerini ve onların yaptığı düşünce transferlerini hatırladı. Hintliler geleceğin olaylarını çok önceden söyleyebiliyorlardı.

Düşüncenin bir kişiden ötekine aktarılması veya gaipten haber verme Lordu çok şaşırtan olaylardı. Bunların yüzlercesine tanıklık etmiş, nedeni üzerinde günlerce kafa yormuştu.

Eğer Circe Kara büyü ile uğraşıyorsa nerede saklanırsa saklansın üvey kızıyla bağlantı kurabilirdi.

Kızı daha çok kaygılandırmaktan çekindiği için düşüncelerini açmadı. Yalnız soru sormakla yetindi:

— Üvey annenizin yüzünü görünce ne yapıyorsunuz?

— Dua ediyorum, Lordum... Dua. Dilimin döndüğü

kadar okuyorum... ancak yeterince etkili olamadığımı... hissediyorum!

Genç kız susunca, Lord üsteledi:

— Devam edin. Öğrenmek istiyorum!

— Belki aptallığıma vereceksiniz ama, uzandığını... beni kendine doğru çekmeye çalıştığını sanıyorum... Korkunç kötülükler ağını... sinsice çevreme dolar gibi...

Genç kız konuşurken farkına varmaksızın ellerini Lordun avuçlarına bırakmıştı.

Titrek sesle yalvardı:

— Ne olur... yardım edin... bana! Çok korkuyorum!

Lord Gerald kızın yerden göğe kadar haklı olduğunu düşündü ve avuçlarında titreyen parmakları hafifçe sıktı.

— Bir fikrim var, Ophelia. Minnetini göstermek için biri tarafından bana verilen resmi Şatodan alıp getireceğim.

— Benim gibi şükran borcu olan biri mi?

— Evet, öyle. Onlar da senin gibi düşünmüşlerdi.

— Yani hayatlarını kurtardığınızı, öyle mi?»

— Öyle.

— Fransa İhtilâli sırasında yardım ettiklerinizden biri mi?

— Bunları kim anlattı?

— Dadı. O sıralarda inanılmaz işler başarmış olduğunuzu söyledi. Fransa'dan kaçanlara yardım etmekle kalmamış, bu beş parasız insanlara Londura'ya geldiklerimde de destek olmuş, yiyecek, yatacak sağlamışsınız.

Genç kızın konuşurken hayranlıkla baktığını farketti.

— Şansım yardım etti, dedi. «Yalnız Fransızları değil, kendimi de sağ salim geri getirebildim.»

— Ne feci! Ya ölseydiniz... şimdi bana... yardım edemezdiniz! Halim nice olurdu bilmem?

— Orası öyle! Ancak şu anda karşınızdayım ve yardi-

ma hazırım, Ophelia. Getireceğim resmin sizi kötülüklerden koruyacağını söylüyorsam, öyledir. Bana güvenin! Iyiliğin gücü kötülüğün kimden üstün olduğu için o resim sizi üvey annenize karşı koruyacaktır.

Ophelia sevinçle kekeledi:

— Ah... sağ olun! Resmi hemen... yollayabilir misiniz acaba?

— Elbette! Çayımı içer içmez alır getiririm. Yalnız bunu anlatıp Dadıyı telaşa vermemeliyiz.

— Anlıyorum... elbette...

Genç Lord Dadıyı içeri çağırmak üzere ayağa kalktı.

Karşılıklı konuşurlarken Lordun şakalarını dinleyip çaylarını içip pastalarını yerlerken genç adamın aklı başka yerdeydi. Circe Langstone'u düşünmekteydi.

Kadının büyüyle ilişkisini ilk olarak ciddiye almaya başlamıştı.

Daha önceleri bu kadını hain ve başkalarına eziyet etmekten hoşlanan, sadist bir yaratık diye görmüştü, fazla önemsememişti.

Oysa şimdi Ophelia'dan duydukları üzerine 'Şeytan Yılanı'nı başka gözle görmeye başlamıştı.

Hindistan tecrübeleri yüzünden olayı çoğu arkadaşı gibi hafiften alamıyordu.

Fakirlerin öyle doğaüstü numaralarını görmüştü ki, bunların nedenini hipnotizma veya seyredenlerin inancına bağlayamazdı.

Ingilizlerin büyük bir kısmı ilgisiz kalırken kendisi Hintlilerle haşır neşir olmuş, diğer beyaz adamların yüzüne kapanan kapılar Lorda kolaycacık açılıvermişti.

Müritlerinin inandığı kadar kutsal kişiler olan Saddhularla tanışmak şerefine ermişti.

Rochester Lordu Ingiltere'ye dönünce gizli ilimlere karşı duyduğu ilgi devamlı olmamıştı.

Ancak, şimdi okudukları, öğrendikleri tek tek aklına

gelmekteydi. Eğer Circe gerçekten büyüyle uğraşıyorsa durum büyük bir önem taşıyor demekti. Kadının elindeki güç hayli kudretliydi.

Genç bir kızın sanrıları denir, gülüp geçilebilirdi. Zavallıyı korkudan öldüren bir üvey annenin her hatırlayışta yüzünü görmek tuhaf kaçmayabilirdi.

Oysa Genç Lord tedirgindi. Gece beliren hayallerin nedenini açıklayamamakla birlikte bunları, gerçek dışı diyerek, bir kenara da atamıyordu.

Şatoya varınca önce köpek kulübelerinin bulunduğu kısma, Rover'i ziyarete gitti.

Ophelia gibi köpeği de değişmişti. Hafif bir çatlaktan başka kusuru olmayan bacağı şimdi, iyileşiyordu. Bayan Henderson durumdan memnundu.

Rover kilo almış, sinirli halini kaybetmişti. Ancak Lordun köpeği Ophelia'nın yanına gidecek kadar iyileşmiş görünmesine Bayan Henderson karşı çıktı. Hayvanın bir hafta daha kalmasını rica etti.

Genç Lord bu ricayı gülerek karşıladı. Sonra Şatoya giderek Ophelia'ya söylediği resmi aramaya koyuldu.

Bu resim kocası ve çocuklarıyla Fransa'dan kaçırdığı Valmont Markizi tarafından armağan edilmişti. Aile bireylerini değişik kılıklara sokmuş, tüyler ürperten binbir serüvenden sonra onları Ingiltere'ye kaçırmıştı. Hem de giyotine gidecekler listesinde isimlerinin bulunduğundan kimseyi kuşkulandırmadan!

Ufak bir balıkçı kayığıyla İngiltere'ye yaptıkları o korkunç yolculuğu dün gibi hatırlıyordu. Feci bir fırtınayla karşılaşmışlardı. Genç adam bütün çekilenlerden sonra sonlarının geldiğine ve güvenli kıyılara asla ulaşamayacaklarına inanmıştı.

Neyse ki, korktuğu çıkmamış, İngiltere'ye sağ salim varabilmişlerdi. İki gün sonra Londra'da Bayan Valmont'u

ziyarete gittiğinde kendisine armağan olarak verilen resim Lordu çok duygulandırmıştı.

— Bu resim yüz yıllardan beri ailemde bulunuyor, demişti. «Dediklerine göre içinde Azize Veronia'nin tülünden minik bir parça varmış. Hatırlarsanız çarmıha gerilmeye götürülen İsa Peygamber'in alnındaki terler bu tülle silinmiş.»

Markiz tatlı bir gülüşle devam etmişti:

— Gerçek olmayabilir ama, babamın Şatosundaki Küçük Kilisede yüzyıllardır durmaktaydı. Kendisine inanan dini bütün kişilerce birçok mucizenin nedeni olarak görülmüştü.

Genç Lord hemen karşı çıkmıştı:

— Böyle değerli birşeyi sizden almamalıyım!

— Evet, kocam ve çocuklarımdan sonra sahip olduğum en değerli şey! Ancak bana o sevgili varlıkları kazandırdığınıza göre resim sizin hakkınız! Seve seve verdiğime inanmanızı rica edeceğim.

Genç Lord o durumda armağanı geri çeviremedi. Ancak Valmont'larla ahbaplığını sürdürdüğünden ufak bir minyatür büyüklüğündeki resmi günün birinde çocuklarına geri verme fikrinden de caymadı.

Şimdi nefis bir altın çerçeve içindeki Azize Veronican'in resmiyle karşı karşıyaydı. Usta bir ressam elinden çıkma eserdeki azizenin avucunda gerçek bir tül parçası vardı.

«Bu resim Ophelia'ya yardımcı olacak,» diye düşündü. Sonra mucizeye gerçekten de inandığını hatırlayarak şaşırdı.

Acı bir gülüşle Ophelia'nın yaptıklarını aklından geçirdi. Genç kız Lordun hayatını değiştirmekle kalmamış, onun dünya anlayışına da bir takım yenilikler getirmişti.

Bir ay önce kötülüklere kutsal bir resimle karşı konacağı söylense güler geçerdi. Oysa şimdi kendinde bulun-

duğunu bilmediği derin bir inançla aynı şeyi yapmaya kalkmıştı.

Tedirgin bir tutumla resmi temiz mendiline sararak cebine yerleştirdi.

Sonra yeni Müdürü sorguya çekerek Aslett'e yol verileli beri ne gibi değişiklikler yapıldığını öğrendi.

Hesaplardaki açıklara rağmen tembih etti:

— Parasızlıktan sıkıntı çekenlerin derdi öncelikle çözümlensin. Nasıl, çiftçiler şimdi hallerinden memnunlar mı?

— Evet, Lordum. Çok mutlular. Cömertliğiniz sayesinde eski neşelerine kavuştular. Yalnız çiftlik binalarının çoğuna gereken onarımlar hakkında danışmak istiyorum.

Rochester Lordu söz verdi:

— Peki, haftaya gelmeye çalışırım. O zaman işin ayrıntılarına ineriz, tamam mı?

— Çok teşekkür ederim, Lordum. Sağ olun!

Yeni müdür işvereninden armağan almışçasına mutluydu.

Rochester Lordu yeni atanan genç adamın görevine duyduğu ilgiden çok memnun kalmıştı. Böylesine büyük ve önemli toprakların yönetimi için genç ve tecrübesiz olmasına rağmen iyi çalışmaktaydı.

Müdür Vaughan'ı öneren Binbaşı Musgrove'du. Manş Denizinin öte yakasında olan bitenlere kulağını tıkamış, savaş türkülerini duymaz olmuş, nankör bir Hükümet tarafından orduyu terke zorlamış bir başka subaydı.

Genç Lord tekrar köye dönerek Dadının evine gitti.

Yaşlı kadın onu görür görmez anlatmaya başladı:

— Ophelia'yı yeniden yatağına yatırdım, Lordum. Her ne kadar dönüşünüzü beklemek istediyse de dinlemedim. Farkında değil ama, hâlâ pek güçsüz. Bu kadarlık dolaşma bence yeter dedim.

Rochester Lordu Gerald gözlerinde alaycı bir pırıltıyla sordu:

— Kendisiyle görüşmeme izin var mı, Dadıcığım?

Yaşlı kadının kaşları çatıldı.

— Siz de benim gibi pekâlâ bilirsiniz, Leydi anneniz bu şartlarda yukarı kata çıkmanızı uygun bulmazdı!

— Neyse ki, Leydi annem burada değil, Dadı. Şu anda yanımızda olmadığına göre azarlarından kurtuldum demektir. Sen de bu yakışıksız tutumumu bu seferlik görmemezlikten gel canım!

Dadı homurdandı:

— Ben nelerinize göz yummadım ki, Lordum!

Gerald gülümseyerek ekledi:

— Öyleyse bu alışkanlığından vazgeçme! Hem birşey söyleyeyim mi... Bayan Ophelia'ya çok iyi bakmışsın. Sağ ol, Dadıcığım. Onun buraya gelen kızla aynı olduğuna bin şahit ister. O kadar değişmiş ki!

Dadı:

— Evet, dedi. Hem sağlığı, hem de neşesi yerine geldi yavrucağın. Çok tatlı, anlayışlı bir kız. Kendisine hizmet zevk oluyor, Lordum. Ona bu tür eza cefayı layık gören Şeytanın teki olmalı. Hiçbir şeycikler demem, Allahından bulsun!

— Tam üstüne bastın, Dadıcığım!

— Ne demek istiyorsunuz, Lordum?

— Leydi Hazretleri Şeytanın ta kendisi de ondan!

Yukarı kata çıkarken Emily'nin eski hanımı Circe ile ilgili bütün bilgileri Dadıya aktarmış olduğundan emindi. Bu yüzden kıza eziyet eden kişinin kimliğini saklamak boşunaydı...

Küçük yatak odasına adım atar atmaz Ophelia'dan sevinç çığlıkları yükseldi.

— Ne iyi ettiniz de geldiniz! diye haykırdı. «Dadı çıkıp yatmamı isteyince bize veda etmeden Londra'ya dö-

neceğinizi sanmıştım.»

— Size söz vermiştim, unuttunuz mu yoksa?

— Hayır, Lordum unutmadım.

— Verdiğim sözlere sadık kaldığımı artık öğrenmiş olmalısınız, Ophelia!

Genç kız gülümseyerek baktı. Lord Gerald cebinden resmi çıkarıp mendili açarken kızın gözleri heyecandan ışıl ışıldı.

Biran paketi inceledikten sonra:

— Azize Veronica'yı getirdiniz sanırım? dedi.

— Bildiniz, aferin! Azizenin elinde gerçek bir tül parçası var. Kutsal olduğuna inanıyorlar.

Ophelia bir minyatüre, bir de Lorda baktı.

— Resmen kutsallığını... ben de hissediyorum, dedi. «Bu iyiliğinize nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Lordum.»

— Sizi kötülüklerden koruyacaktır! derken Gerald nasıl böyle kesin konuşabildiğine kendisi de saştı. Sonra ekledi: «Hayaletlerden korktuğunuz zaman resmi karyolanızın yanına dayayın. Dediğiniz gibi dua okurkende çerçeveyi elinize alın.»

— Olur... belki de...

Genç kız duraksadı.

— Belki ne? diye sordu Lord.

— Belki de sizin yardımınız olabilir.

— Yardımım mı?

— Evet. Sizin gibi güçlü, kuvvetli, iyiyürekli bir insanın duası kabul olunur. Arada bir beni de hatırlayabilir misiniz?

Rochester Lordu şaşkın bakışlarını kızın yüzüne çevirdi.

Güzel kadınlar şimdiye kadar türlü dileklerde bulun-

muşlardı ama, dua etmesini isteyen hiç çıkmamıştı!

— Dualarımın kabul olunacağını sanmıyorum, karşılığını verdi.

— Ben eminim. Zalimlerden nefret eden... güçsüzleri koruyan... cesur bir erkeksiniz siz!

— Beni size yanlış tanıtmışlar galiba. Dadının her anlattığına inanmamalısınız.

— İyi ama, size tapıyor. Yalan söylüyor olamaz! Çok renkli ve heyecanlı bir yaşantınız var. Hiçbir erkek bu hususta sizinle boy ölçüşemez derim. Tıpkı okulda okuduğumuz öykülerin büyüleyici kahramanları gibisiniz, Lordum.

Rochester Lordu ürkmüş gibi yaparak ellerini kaldırdı.

— Beni korkutuyorsunuz, dedi. «En iyisi roman kahramanı veya aziz olacak yerde Londra'ya dönüp kendi kişiliğimi korumak!»

Ophelia merakla sordu:

— Kendi kişiliğiniz nedir?

— Bana takılan adı duymadınız mı?

— Hayır, nedir?

— 'Çapkın Lord!' Dünyayı alaya alan, herkesi, herşeyi eleştiren biri.

— Doğrusu inanamıyorum.

— Beni Lordlar Kamarasında dinleyenlere göre alaycı biriymişim.

— Çok ilginç, Lordum.

— İlginç mi?

— Evet. Bildiğiniz gibi bu sizin karakterinizin yalnızca öbür bölümü!

— Beni yine azizleştirmeyip, lütfen! İzninizle artık gidiyorum. Dadının dediklerini yerine getirmeye devam edin. Bugünkünden daha iyi durumda olmanızı bekliyorum.

Genç kız elini uzattı. Genç Lord uzatılan eli dudaklarına götürürken kızın parmaklarının bir daha ayrılmak istemezcesine sarıldığını farketti...

Ophelia ışıldayan gözlerle sordu:

— Yakında... yine... gelirsiniz değil mi?

— Evet, söz! Yakında gelirim.

Genç kız arkasındaki yastıklara yaslanmış otururken Azize Veronica'nın resmine sımsıkı sarılmıştı. Lord Gerald kıza gülümsedi, kapıdan çıktı.

⁂

Rochester Lordu Londra'ya dönerken dalgındı. Kafası Circe Langstone'a takılmıştı. Genç kadının Kara Büyü yardımıyla ördüğü kötülük ağlarının nasıl bozulabileceğini düşünüyordu.

Emily'nin anlattıklarına inanmamıştı. Limbrick Lane'deki eve gütürülüp kayıplara karışan kundak çocuğu öyküsüne gerçek gözüyle bakmamıştı.

Oysa şimdi başka kanıdaydı. Bu olayın sahiden yer almış olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Kara Büyü'de ufak çocukların önemli bir rolü vardı. Cadılar törenlerde bunların beyin ve kanlarından türlü yollarla yararlanırlardı.

Artık Ortaçağda değillerdi ama, Londra dışında Şeytana tapınılan bir tapınak bulunduğu bir gerçekti.

Jim'in Emily'ye anlattıkları görmemezlikten gelinecek tür saçmalıklar değil, gerçek ürünü olaylardı.

Kiliseden kovulma Papaz, eve girip bir daha görülmeyen horoz ve keçiler, zavallı çocuk ve Ophelia'nın gözü önünde beliren Circe'nin hain yüzü, kızı çağıran bakışları hayal değildi, elbet!

Bu durum büyücülük kalıplarına öylesine uygundu ki,

Lord olanları unutmak gülüp geçmek gücünü kendinde bulamıyordu.

Limbrick Lane üzerindeki on üç numaralı evin komşuları biraz meraklıysalar, olan bitenle fazla ilgileniyorlarsa ve durumda bir gariplik yoksa, Leydi Langstone gibi sosyetik bir kadının bu evi devamlı ziyaret etmesinin nedeni neye bağlanabilirdi?

Londra'nın ünlü falcıları saymakla bitmezdi. Ancak bu kişiler soylu Leydilerin Malikânelerine gelip fala bakarlardı. Paralarını alıp yemeklerini yedikten sonra zengin evinden çıkıp giderlerdi.

Circe'nin kalkıp Limbrick Lane gibi aşağı bir semte gitmesi son derece anlamlıydı!

Lorda kalırsa, hayvan kurban etme söylentilerinde bir bakıma gerçek payı vardı...

Asıl sorun bu hususta ne gibi bir yola başvurulacağıydı?

Kara Büyü yasal yönden yasaklanmıştı ama, bununla ilgisi olanları ortaya çıkarmak büyük dedikodulara yol açacak, Lord Langstone ve hatta Ophelia'nın adına leke sürülecek demekti.

Rochester Lordu düşündükçe kafasının daha da karıştığını gördü. Öyle bir çözüm bulmalıydı ki, Circe Langstone'u büyüden uzaklaştırmakla kalmamalı, üvey kızını bu yolla korkutması da engellenmeliydi!

Bildiklerini genç kadına düpedüz açıklarsa bir yararı olur muydu acaba?

O zaman Ophelia'nın saklandığı yer kesinlikle belli olacak, genç kızın namusuna leke sürülecekti.

Londra Sosyetesinde tek bir kişi bile çıkıp kızın Rochester Lordu tarafından yardım amacıyla kaçırıldığına inanmayacaktı!

Genç kızı Lordun metresi sanacaklar, onu bir daha sosyeteye almayacaklardı.

Genç adam kendi kendine mırıldandı:

— Ne yapabilirim acaba? Bunu söylerken önünde aşılmaz bir engel belirdiğini hissetmekteydi.

Sonra birden aklına başka şey geldi. Gerçi pek hoş değildi ama, yine de işe yarayabilirdi!

Fransa İhtilâli sırasında birçok kişiyi kılık değiştirerek ülke dışına kaçırmayı başarmamış mıydı?

Aynı şey bir kere daha tekrarlanamaz mıydı? Berkeley Meydanındaki Malikânede bir oda hâlâ bu giysilerle dolu durmaktaydı. Odanın kapısı kilitli, anahtarı da yalnızca kendisindeydi.

Bu değişiklikten yararlanarak tanınmaksızın Limbrick Lane on üç numaraya gidebilir, olan biteni yakından görebilirdi.

Duyduğu söylentilerin aslı faslı var mı, yoksa bunlar uydurmamıdır, kolayca öğrenebilirdi!

Bu fikri enine boyuna düşündü durdu. Ancak Londra'ya vardığında hâlâ kararsızdı; ne yapacağını bilemiyordu.

Bir akşam sonra Circe Langstone'u tekrar hatırladığında düşünceleri kesinlik kazandı. «Şeytan Yılanı» adı kadına uyduğuna göre yılanların tehlikeli yaratıklar olduğu akılda tutulmalıydı.

Gençliğinde başından geçen olayı dün gibi hatırlıyordu...

Babasının korucularından biriyle ava çıkmıştı. Çiftlik avlusunda bir sıçan yuvası bulmuşlardı. Birini öldürmüşlerse de, diğerleri yerde yatan eski bir yağmur borusuna kaçmıştı.

Genç Lord ne yapacaklarını sorduğundan korucunun cevabı:

— Ateş yakar, dumanla hayvanları dışarı uğratırız, efendim, olmuştu. Adam iki üç çalı çırpıyı kıvırıp boru ağzına tıkıştırmıştı. Sonra bunları tutuşturmuştu.

Sıçanlar tek tek borunun öteki ucundan çıkmışlar, Gerald da hayvanları teker teker vurmuştu.

Genç Lord karanlıkta yatıp düşünürken ne kadar dilese de Circe'ye ateş edemeyeceğim, onu vuramayacağını biliyordu. Ancak sıçanların başına gelenleri hatırlamaktan da geri kalmıyordu...

Sabahleyin tedbiri elden bırakmamak gerektiğine karar verdi. Günlük davranışında değişiklik yapmamalı, Ophelia'nın kayboluşuyla ilgili olduğunu hiç kimseye sezdirmemeliydi.

Gerçi aklı, mantığı doğaüstü şeylere karşı kuşku beslemesini emrediyordu ama, genç kızın başından geçenleri olağan diye kabul etmek biraz zordu...

Başka bir kadın olsaydı, hayal gücüne veya dikkati çekmek arzusuna verir geçerdi.

Oysa Ophelia konusunda böyle bir durum söz konusu olamazdı. Onun yerinde sıradan bir kadın bulunsaydı hemen ortalığı velveleye verir, sinir krizleri geçirirdi!

Ilgi gösterdiği kadınlardan birinin başından geçenleri düşündü.

Sosyete dilberi yolda soyguna uğrayıp mücevherlerini çaldırınca deliye dönmüştü. Lordun sempatisini kazanabilmek için haftalar boyu ağlamış sızlamış, arabaları yolda yavaşlamak zorunda kalsa baygınlık nöbetlerine tutulmuştu.

Olanları öylesine büyütmüştü ki, Genç Lord korku krizlerinin devamından usanıp kadını yüzüstü bırakmıştı.

Oysa Ophelia çoğu erkeğin imreneceği bir tutum izlemiş, takdir gerektiren bir cesaret ve soğukkanlılıkla hareket etmişti.

Rochester Lordu kızı düşünürken mırıldanmadan edemedi:

— Olağanüstü bir yaratık!

Ophelia'yı Circe denilen üvey annenin elinden kurtarmaya andiçti.

Yalnız bir sorun vardı!

Bu işi nasıl başaracaktı?

BÖLÜM : 7

Rochester Lordu düşüncelerine dalmış, Parkı geçerken seslenildiğini duydu:

— Hey, Gerald!

Başını çevirince bir arkadaşının atla yanına yaklaşmakta olduğunu gördü.

— Merhaba, Henry! diye bağırdı. «Uzun süredir görüşemedik!»

Henry Carlton:

— Fransa'daydım, cevabını verdi.

Rochester Lordu sordu:

— Birinci Konsüle saygılarını sunmaya mı gitmiştin?

— Evet, kendisiyle tanıştım. Gerçekten samimi davrandı. Gemi doklarının, silah fabrikalarının gece gündüz çalıştığını söylememe gerek yok sanırım.

Roshester Lordu keyifsiz bir tutumla karşılık verdi:

— Öyleymiş! Ben de duydum.

— Bunu bizim sağır bakanların kulaklarına bağırsan fena olmaz derim. Sana bir haberim daha var, Gerald. Napolyon İmparatorluk tacını takmaya hazırlanıyor.

Lord şaşırdı.

— Sahi mi söylüyorsun?

— Yıllardır sözünden çıkmadığı müneccim ve falcılarının kehanetini doğrulamaktan başka birşey yapmayacak!

— Aman Tanrım! Napolyon gibi birinin bu tür saçma-

lıklara inandığını mı söylemek istiyorsun şimdi?

— Evet, gerçekten inanıyor. Karısı Josephine de öyle. Yeni bir kehanet eskisinden makbuldur, elbet.

Rochester Lordunun dudakları alaycı bir gülüşle kıvrıldı.

— Orası öyle. Ancak Bonaparte gibi kurnazlığını ve zekâsını birçok defalar kanıtlamış birinin böyle budalalıklara nasıl inandığını aklım bir türlü almıyor!

Arkadaşı:

— Bir Fransız alışkanlığı, diye cevapladı. «Madam Mantenon Ondördüncü Louis'nin gözüne girebilmek için Kara Büyü'den yararlanmıştı. Catherine de Medici ayak takımı arasına karışmış, genç kız vücudu üzerinde kurban kesilen Kara Ayinlere katılmıştı.»

Genç Lord öfkeyle haykırdı:

— Bütün bunlar nasıl midemi bulandırıyor bilemezsin!

— Sana hak veriyorum, dostum. Dediğimi unutma, Korsikalı onbaşıyı Avrupa'nın taçlı kişileri arasında görmeye hazır ol!

Stanhope Kapısı'na vardıkları zaman ayrıldılar. Genç Lord Malikânesine dönerken aklı hep arkadaşının söylediklerindeydi.

Napolyonun İmparatorluk hayallerinin birçok Parlamenteri şaşırtacağını biliyordu. Nitekim meteor gibi Avrupa haritasını ateşe veren bir adamdan herşey beklenirdi!

Binbaşı Musgrove ile cevaplanacak mektuplar ve topraklarıyla ilgili sorunlar konuşmasını bitirir bitirmez kahvaltıyı hazır buldu.

Yapılacak işleri tamamlarlarken saat on biri buldular.

Sonuncu mektubu da imzalayan Lord ayağa kalkarken:

— Üstümü değişeyim, dedi. «Öğleyin Carlton Sarayı'nda bulunmaya söz verdim.»

Binbaşı Musgrove özür diledi:

— Sizi uzun süre tuttum, bağışlayın, Lordum.

Rochester Lordu gülümsedi:

— Vaktimizi gereksiz şeylere harcadığımızı sanmıyorum.

Kütüphaneden ayrılmaya kalktığı sırada uşak gümüş tepsiye konmuş bir pusulayla içeri girdi.

— Şatodan az önce gelen bir seyis bunu getirdi, Lord Hazretleri!

Genç Lord zarfı açar açmaz mektupta Dadının elyazısını tanıdı.

Notun karışık ve çarpık yazılı olduğuna bakılırsa alelâcele karalanmış bir pusulaydı. Okudu:

«Sayın Lordum,

En kısa zamanda ziyaretimize gelebilirseniz bizi çok mutlu kılarsınız. Nedenini anlamadığım, hoşuma gitmeyen bir takım olaylar yer almakta. Bana kalırsa Lord Hazretleri biran önce buraya gelmelidirler.

Saygılarla, hizmetkârınız,

Emektar Dadı.»

Rochester Lordu mektubu dikkatle okuduktan sonra cevap bekleyen uşağa emir verdi:

— Şatodan gelen seyise cevap götürmeyeceğini söyle. Dört atlı faytonumu hazır etsinler. Jason da hemen bana gelsin!

— Başüstüne, Lordum.

Sonra muhasebecisine bakarak:

— Carlton Sarayı'na bir haberci göndererek Galler Prensi'nden özür dileyin, yemeğe gelemeyeceğimi bildirin. Aile işleriyle ilgili bir sorun yüzünden derhal Londra dışı-

na gitmem gerektiğini söyleyerek Prens Hazretlerinden bağışlanmamı dilediğimi belirtin.

Binbaşı Musgrove :

— Emredersiniz, Lordum, dedi. «Bugün öğleden sonra Leydi Harriet ile de buluşacaktınız,» diye hatırlattı.

— Leydi Hazretlerine de haber yollar, gelemeyeceğimi bildirir, tarafımdan özür dilersiniz.

Lord bu sözleri söylerken holün yarısına varmış, emirleri başını geriye çevirerek vermişti.

Üstünü değişip aşağı kata indiğinde faytonun kapıya getirilmesinden birkaç dakika ya geçmiş, ya geçmemişti.

Arabaya atlayıp hareket etmesi çok sürmedi. Saat on bir buçuk olmadan Londra'nın araba selinden kurtulmuşlardı.

Giderken düşünceliydi. Dadıyı telaşlandıran şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Yaşlı kadının önemli bir konu olmaksızın kendisini apar topar çağırtmayacağını biliyordu.

Circe Langstone'un üvey kızının sakladığı yeri keşfetmesi olanaksızdı. Öğrenecek olsa bile yapacağı şey Ophelia'nın derhal eve dönmesini istemekti.

Hem böyle bir durumda Dadı mektupta bir açıklama yapardı. Demek ki, yaşlı kadını üzen bambaşka birşeydi!

Rochester Lordu araba sürerken konuşmayı sevmezdi. Iki saatlik yolculuk süresinde ağzını açıp Jason'la tek kelime bile konuşmadı.

Diğer soyluların atları onunkiler kadar iyi değildi. Üstelik arabaları da ağırdı. Bu yüzden kendisi kadar hızlı süren yok gibiydi. Rochester Şatosu'na iki saatte ulaşabilmek kıvancı kendine aitti. O güne kadar bu surat rekorunu kıran çıkmamıştı!

Seyisin kendinden önce varıp Dadıya gelişini bildirip bildirmeyeceğini düşündüyse de, bunun olanak dışı olduğunda karar kıldı. At sırtında hızlı yol almak söz konusu

olsa bile seyisten böyle bir beceri beklenemezdi.

Ancak Lord seyisin Londra'ya vardıktan sonra uşaklar kısmına geçip dönüşe geçmeden karnını güzelce doyuracağını ve bir bardak bira içeceğini biliyordu.

Seyisin fazla gevezelik etmemesine dua ediyordu. Bununla birlikte çoğu hizmetkârın hatırladığı Graham Dadı'nın yanında kalan genç kızdan söz etse bile durum tehlikeli sayılmazdı. Genç kızın Lordla ve Leydi Langstone'la ilişkisi olduğunu sanmak için belirli bir neden yoktu.

Üstelik Dadı'ya sıkı sıkı tembih ederek Ophelia'nın soyadını köyde hiç kimsenin bilmemesini istemişti.

Kızın gerçek kimliğini yalnızca Emily bilmekteydi. Jem Bullet'in kızı görünüşe bakılırsa güvenli bir kişiye benziyordu.

Rochester Lordu herşeyi ayrıntılarına kadar inerek, herzamanki titizliğiyle tasarladığına inanmaktaydı. Bu yeteneğiyle öteden beri öğünürdü. Askerliği sırasında o yüzden iyi bir isim yapmıştı.

Huzurunu bozan bir iki pürüz dışında derdi yoktu. Köyü görüp karalı beyaz damlı ufak evler dizisine gözü ilişince rahat bir nefes aldı.

Faytonunun tekerlekleri geride toz bulutu kaldırırken Dadının evi önünde yavaşladı.

Arabanın kapısı açılırken Dadı eşikte görünmüştü bile!

Yaşlı kadının yüzüne bakar bakmaz, sormaya gerek kalmadan, durumun karıştığını anlamıştı.

Yaşlı kadın telaşlandığı zaman yaptığı gibi Lorda gerekli hitabı unutarak:

— Ah, Bay Gerald! diye haykırdı. «Çok şükür gelebildiniz! Yolculuğunuzun uzun sürmemesine dua edip duruyordum!»

Dadının tutumundan bir takım üzücü olayların yer aldığı anlaşılmaktaydı. Rochester Lordu söze başlamadan

önce sokak kapısını kapamayı doğru buldu. Eve girerek kanadı çekti.

— Ne var, ne oluyor, Dadıcığım?

— Onu gelip aldılar, Lordum. Mektubu yazdığım sırada işte ben de bundan korkuyordum.

Lord şaşırarak sordu:

— Onlar... dediğin kimler? Nasıl oldu anlat, lütfen?

Derin bir nefes alan Dadının elleri tiril tiril titriyordu.

Rochester Lordu yaşlı kadını yatıştırmaya çalıştı:

— Ayakta durma, otur, Dadıcığım. Otur da... olanları sırasıyla anlat!

Kadıncağız bacakları artık vücudunu taşıyamıyormuşçasına iskemleye çöktü. Onu rahatsız etmemek gerektiğini düşünen Lord Gerald da oturdu.

— Başından anlat! dedi. «Bana o pusulayı niçin yazmıştın?»

— Köyde bir yabancının gizlice dolaşıp sorular sorduğunu öğrenmiştim. Adamı bir gün bizim pencerelerden içerisini gözetlerken yakaladım, Lordum.

— Nasıl bir adamdı bu?

— Kötü suratlının biri. İşçiye benzemiyordu, çiftçiye de... ne demek istediğimi anlıyorsunuz sanırım? Kibar bir bey de değildi, Lordum!

— Evet, devam et, anlat!

— Adamdan hoşlanmamıştım. Olanları duyarsa Bayan Ophelia'nın korkuya kapılabileceğini düşünmüştüm.

— Ona durumu açıklamamış mıydın?

Dadı:

— Hayır, Lordum, diyerek başını salladı. «Son günlerde o kadar iyileşmiş, neşesini kazanmıştı ki, dilim varmadı. Resminizi kucaklayıp bir çocuk gibi mışıl mışıl uyuyabiliyordu.»

Rochester Lordu devam etti:

— Bu adamı görünce bana yazdın demek!

— Evet, efendim.

— Gördüğün gibi mektubunu alır almaz yola çıkıp geldim.

Dadı yanağından yaşlar süzülerek inildedi:

— Çok geç kaldınız, Lordum... Çok geç!

— Yani Bayan Ophelia kaçırıldı mı?»

— Evet, Lordum. Bir saat kadar oluyor. Emily'yi Müdürü çağırsın diye Şatoya yolladım; henüz dönmedi.

— Kaçırma olayı nasıl oldu?

Dadı açıklamaya girişti:

— Ben mutfakta kek yapıyordum. Bayan Ophelia da yardıma çalışıyordu. Benim gibi bir aşçı olmak istediğini söylüyordu. Masa başında ayakta duruyor, anlattığı fıkraya gülüyorduk ki, oldu...

— Ne oldu, Dadı anlat kuzum?

— Kapı birden açılıverdi!

— Kapı mı?

— Araba sesi filan duymamış mıydınız?

— Konuşuyorduk... kulak verseydik belki duyardık.

— Sonra?

— Kızcağızı yakalayıp dışarı götürdüler. Aralık kapıdan bir arabaya tıktıklarını gördüm.

— Ophelia'yı yakalayıp götüren kimdi?

— Pencereden içerisini gözetleyen adamla arkadaşı. Üstübaşı bir tuhaftı, Lordum.

— Ne gibi tuhaftı?

Dadı gözlerini açarak cevapladı:

— Sırtında cübbe gibi siyah birşey vardı.

— Cübbe mi?

— Evet, Lordum. Ancak yakasına bakılırsa papaz değildi. Anlıyorsunuz değil mi?

— Evet, Dadıcığım.

— Cübbeden çok uzun bir paltoya benziyordu...

Genç Lord sözü geçen şeyin cübbe olduğunu öğrenince olan biteni hemen kavramıştı.

Dadı anlatımına devam etti:

— Tek kelime bile etmeden yürüdüler, şuracıkta duran Bayan Ophelia'yı kucaklayıverdiler.

— Peki o zaman, Ophelia ne yaptı?

— Şaşırıp çığlık attı. «Ne istiyorsunuz? Kimsiniz siz?» diye sordu ama, daha fazla konuşmasına meydan vermeden kızı sürükleye çeke evden çıkardılar; bahçeyi geçip karga tulumda arabaya tıktılar.

Bir süre sustu. Sonra:

— Once kızın çığlıklarını duydum, dedi. «Araba hareket edince artık işitmez oldum, Lordum. Ah, Tanrım, ne feci... ne feci!»

Dadının sesi boğuldu, yanaklarından sicim gibi yaşlar akmaya başladı.

Lord Gerald elini uzatıp yaşlı kadının kolunu okşadı.

— Evet, haklısın, Dadıcığım. Çok feci! Sen üzülme. Ne yapar eder Ophelia'yı bulur getiririm.

Yaşlı kadın sordu:

— Nereye götürdüklerini biliyor musunuz?

— Biraz bilgim var. Sen bana arabada kaç kişi olduklarını söyle, yeter!

Dadı bir süre düşündü.

— Araba içinde aşağıdakilerden başka bir kişi vardı sanırım, dedi hıçkırıklara boğulmuş bir sesle.

— Peki, arabanın atları kaç taneydi.

— Iki tane, efendim.

— Sağ ol, Dadıcığım.

Rochester Lordu ok gibi dışarı fırlayarak, faytonuna atladı.

Atları döndürmek için arabayı yolun biraz aşağısına

almak gerekti. Bu işten sonra geldiği yöne dörtnala giderken hızı Jason'ı bile hayrete düşürmüştü.

Uzun süre yolculuk yaptıkları halde atları iyi dayanmaktaydı. Gidiş gelişi durup dinlenmeden başarıyorlardı. Böyle bir zorlanmaya katlanacak yapıda olmaları Lorda gurur veriyordu.

Jason'a dönerek kısık sesle durumu açıkladı:

— Dadıya götürdüğümüz genç hanımı kaçırmışlar!

— Nasıl, kaçırmışlar mı dediniz, Lordum?

— Evet, Jason. Şimdi yanında üç kişi varmış. Fakat haklarından geliriz sanıyorum.

— Elbette, Lordum.

— Arabada tabanca var mı, Jason?

— Var efendim. Kanapenin altında.

Soylu arabalarında silah bulundurmak gelenekti. Yol kesen soyguncular için daima gerekliydi.

Şimdiye kadar başlarına gelmemişti ama, Rochester Lordu her türlü tehlikeyi tedbirle karşılamayı bilirdi.

Dostlarından birçoğu şehir dışında yolculuk yaparken soyulmuşlardı. Bazıları da Londra sokaklarında geç saatlerde savunmasızca dolaşırken serserilerin ve atlı haydutların saldırısına uğramışlardı.

Jason kanepenin altına eğilerek doldurulmuş, hazır bekleyen silahı aldı.

Genç Lord öneride bulundu:

— Iyice kontrol ediver; çoktandır kullanılmadı.

Jason'ın cevabı:

— Ben bir ay kadar önce kontrol etmiştim, Lordum, oldu.

— O halde gerektiğinde işe yarayacak!

— Evet, efendim. Lord Hazretleri genç hanımı kaçıranların silahlı olduklarını mı düşünüyorlar?

— Bir fikrim yok. Yalnız gerektiğinde cinayet işlemekten kaçınmayacaklarını sanıyordum!

Rochester Lordu karışık bir yüzle araba sürmeye devam etti.

Ophelia'nın Limbrick Lane on üç numaradakiler tarafından kaçırılma nedenini çok iyi bilmekteydi!

Henry Carlton Kara Ayinin genç kız vücudu üzerinde okunduğunu söylemeden önce bile bir takım şeyler hatırlamıştı. Şeytana tapanlar küçük çocuk kurban etmekten çekinmiyorlarsa büyük ayinleri yerine getirmekten de geri kalmayacaklardı.

Erkek eli değmemiş genç kız vücuduna başaşağı yerleştirilen bir haçın önünde tersinden dua okuyarak Kara Ayin yapmaktaydılar.

Bu gibi törenlerin sonunda kurban kız ya yara berelere dayanamayarak ölür, ya da zorla katıldığı çılgınlıkların dehşetinden aklını kaçırırdı...

Ophelia'nın durumunu düşününce öfkeden gözü kararardı. Kızı kurtarmaya çalışırken karşısına kim çıksa düşünmeden vurur öldürürdü.

Nefes nefese mırıldandı:

— Onu mutlaka kurtarmalıyım!

Şimdi yalnızca nefret ettiği bir zulme karşı savaş vermekle kalmıyor, arzularını hiçe sayanlarla da uğraşıyordu...

Atlarının gücünü son kertesine kadar zorlayarak sürüyordu. Kuru kasaba yollarında ilerlerken arkada koca bir toz bulutu bırakıyorlardı.

Aklı fikri Ophelia'daydı. Genç kıza karşı beslediği hisleri daha önce hiçbir kadının yanında duymamıştı.

Ophelia'nın çocuksu güveni, ince, zayıf görünümü, tehlike karşısındaki çaresizliği Lordu umulmadık bir şekilde etkilemişti.

Daha önce gönül eğlendirdiği kadınlar kendisi gibi güçlü yaratıklardı. Aralarındaki ateşli arzu kolayca uya-

nan fiziksel bir yakınlıktı. Lordun açısından hemencecik söndürülüverilen bir ateşti bu.

Şimdi hislerini tarttıkça şaşkınlığı artıyordu. Ophelia gibi zayıf nayif, tecrübesiz bir kız o kadar kısa bir süre içinde kalbine taht kurmayı başarmıştı!

Genç kızı ilk gördüğü an şimdiye kadar hiçbir kadına duymadığı ilgiyi göstermişti. Sonra onu hayalinden bir türlü silip atamamıştı.

Önceleri Jem Bullet'i ihmal edişi yüzünden suçlanmanın ağrına gittiğini ve aklının buna takıldığını sanmıştı. Zaman geçince olayın böylesine basit olmadığını kabullenmek zorunda kalmıştı.

Korkak, iri gözlü bu küçük yüzü hep karşısında bulmuştu. Leydi Harriet'i bayağı ve sıkıcı görmesinin nedenini şimdi anlıyordu.

Ophelia da insanın aklını karıştıran, yepyeni duygular uyandıran bir yan vardı.

Söylediklerinin değil, varlığının etkili olduğunu düşünürken alaycı bir gülüşle gülümsedi. İnsan bir kere büyüsüne kapıldı mı, kolay kolay kurtulamıyordu!

Atlar kendilerinden beklenen gayreti gösterirken, Londra yolunun uzun kilometrelerini yutarken ilerlemelerini sürdürdüler.

Sonra Lordun aklına başka şey geldi. Peşinden delice koştuğu araba başka yana saptıysa ne yapardı? Bunları düşünürken ilerdeki iki yanı ağaçlıklı tepeye tırmanan aracı gördü.

— Aradığımız araba bu olacak, Jason! diye haykırdı.

— Lord Hazretleri ne yapmamı bekliyorlar?

Rochester Lordu:

— Seninle gel, yer değişelim, dedi. «Fırsatını bulur

bulmaz öteki arabayı geç, atları yolu kesecek şekilde çevirerek dur.»

— Başüstüne, efendim.

Atları yavaşlatmaksızın yer değiştirdiler.

Jason tabancayı yanına, kanepenin üzerine yerleştirdi. Lord Gerald silahı alıp baktıktan sonra tekrar yerine bıraktı.

— Tabancayı sen kullan, Jason, dedi. «Arabacıyı bununla korkutursun. Döğüşe katılmamasına dikkat et!»

— Ederim, Lordum.

— Diğer ikisinin tek başına hakkından geleceğimi sanıyorum.

— Elbette, efendim.

— Bir aksilik olursa Bayan Ophelia'yı alıp uzaklaş.

Jason güvenle cevap verdi:

— Başarırsınız, Lordum.

Seyis hünerli bir sürüşle öndeki arabayı geçti.

Genç Lord aynı hizaya geldiklerinde pencerelerden arabanın içini görmeye çalıştıysa da, başaramadı. Ancak atların yorgun olduklarını ve kendi cins hayvanlarıyla boy ölçüşemeyecek ayarda bulunduklarını farketti. Önlerinde uzanan yol bomboştu. Lord oyalanmadan emri verdi:

— Dön, hemen!

Jason emre uydu, faytonu yana çevirip yolu boydan boya kesince dizginlere asılıp atları durdurdu. Geriden gelen araba da bir iki dakika sonra durmak zorunda kaldı.

Rochester Lordu hiç telaş etmeden ,ağır ağır faytondan indi ve arkadaki arabanın kapısına yaklaştı.

Kanadı açar açmaz kiliseden kovulma Papaz arka kanepeden uzanarak sordu:

— Ne demek...

Ancak sözünü tamamlayamadı.

Genç Lord onu boğazından kavradığı gibi dışarı aldı,

çenesine usta döğüşçüden çıktığı belli, okkalı bir yumruk savurdu.

Adamın ayakları yerden kesilmişti; geriye, yere yıkılıp hareketsiz kaldı. Arabada sırtı atlara dönük oturan öteki adam da kavgaya hazırlandı. Yumrukları sıkılı, yüzü korkunç ifadeli dışarı uğradı.

Dadı onun için «Kötü suratlının biri» demekte haklıydı.

Yumruğunu sallayınca Lord yana kaçtı. Karşı yumruğu yüzünün yan tarafına yedi.

Döğüşten yılan bir tip değildi ama, zorlu kavgada gayretleri boşa çıktı ve çok geçmeden Papaz gibi bayılarak yere serildi.

Rochester Lordu arabaya gidip içeri baktı.

Ophelia arka sırada yarı uzanmış oturmaktaydı.

Ağzına mendil tıkıp ayaklarını, ellerini kalın bir ip parçasıyla bağlamışlardı.

Genç adam kızcağızı kucaklayıp kendi faytonuna taşıdı. Sonra arabacı yerine geçerek Jason'dan dizginleri aldı.

Seyise döndü:

— Arabacıyı sana bırakıyorum! Onu hakladıktan sonra atları çözüp başıboş salıverirsin!

Jason arabacıyı alaşağı etmek için yerinden fırlarken sevinçten gözleri ışıl ışıldı. Efendisinin diğerlerine yaptığı gibi o da arabacıyı yere sermekte güçlük çekmedi.

Arabayı yol kenarına çektikten sonra koşumları açıp atları serbest bıraktı.

İki at doğruca en yakın çimenliğe yollandı.

Bu sırada Lord Ophelia'nın ağzındaki tıkacı çıkarmıştı.

— Artık korkmayın! dedi. «Güvencedesiniz. Bir daha böyle bir olayla karşılaşmayacaksınız. Söz veriyorum size!»

Genç kız Lordun hayal mi gerçek mi olduğunu kestirmek istercesine uzun uzun yüzüne baktıktan sonra hıçkırıklara boğuldu.

Lord Gerard ipleri çözerken yüzünü erkeğin omuzuna gömdü.

Genç kız iplerden kurtulunca Rochester Lordu onu omuzlarından kavrayarak kendine doğru çekti.

— Feci bir tecrübe geçirdiniz, dedi. «Fakat ergeç yardımınıza koşacağımı biliyordunuz, değil mi?»

Ophelia hıçkırıklar arasında mırıldandı:

— Dua ettim... durmadan dua ettim... Sesimi duymayacaksınız diye... korkuyordum.

— Bakın, duydum işte! Söz veriyorum, bundan sonra güvencede olacak, bu tür felaketlerden uzak kalacaksınız.

Genç kız:

— Onları gönderen üvey annem, diye fısıldadı. «Yeniden... girişimde bulunacaktır!»

Lord cevap vermeye hazırlanırken Jason yaptığı işten gurur duyarak memnun, mutlu faytona döndü.

— Onları yolun ortasında mı bırakalım, yoksa hendeğe mi itelim, Lordum? diye sordu.

— Oldukları yerde kalsınlar. O serserilerle ellerimizi daha fazla kirletmeyelim, Jason!

Seyis gülerek faytonun arkasındaki yerine atladı.

Rochester Lordu atları çevirdi; geldikleri yana değil, Londra tarafına yöneldiler.

Bir süre gittikten sonra başını döndürüp geride oturan Ophelia'ya baktı.

Genç kız ağlamayı kesmiş, kemerinden aldığı mendille gözlerini kurulamaktaydı.

Çok geçmeden hâlâ korkak ve heyecanlı sesle sordu:

— Şey... Nereye gidiyoruz?

— Sizi Büyük Teyzem Adelaide'in evine götürüyorum. Kendisi Tewkesbury Kontesidir. Herkesin korktuğu, çekindiği yaşlı bir hanımefendidir. Ondan hoşlanacağınızı sanıyorum. O da sizi sevecektir, eminim.

— Dönmeyince... Dadı merak edecek...

— Üzülmeyin. Güvencede olduğunuzu kendisine bildiririm. Ancak atlarım hayli yol gittiler bugün. Bulunduğumuz yer Şatodan çok Londra'ya yakın.

— Beni... kurtardınız yine... ama, anlamıyorum... üvey annem ne demeye beni kaçırmak için o korkunç serserileri yolladı?

Lordun cevabı kısa oldu:

— Başkaları böyle işlere karışmazdı da ondan.

Gerekmedikçe genç kıza gerçek nedeni açıklamak niyetinde değildi. Oysa kızın zekâsını hesaba katmamıştı.

— Belki yanılıyorum... fakat, bu adamların... Kara Büyü'yle bir ilişkileri var galiba...

— O da nereden çıktı?

— Hissediyordum... kötülükleri dışa taşıyordu sanki... Yine aynı hisse kapılmıştım.

— Siz resmi vermeden önce... üvey annemin suratını gördüğüm zaman... duyduğum hisse...

Lordun cevap vermediğini görünce devam etti:

— Acaba... beni de kurban edecekler miydi?

Rochester Lordu'nun kaşları çatıldı.

— Emelleri ne olursa olsun, artık erişemeyecekler. Güvencede olduğunuzu biliyorsunuz. Olanları unutun, Ophelia. Kötülükleri ve kötü kişileri düşünmek bile bence hatalıdır.

— Haklısınız, Lordum. Yoksa... o güç... bana hâkim olabilir!

Genç kız korkuyla titrerken Lord Gerald onu yatıştırmaya çalıştı:

— Güvencedesiniz, dememiş miydim? İnsan olsun, cin olsun, hiç kimse... evet, hiç kimse size zarar veremez. Kılınıza bile dokunamaz! Bunu sağlayacağım; inanın bana!

Ophelia merakla sordu:

— Nasıl emin olabilirsiniz?

— Daha sonra anlatırım.

Arkalarında oturan Jason'ın duymasını istemediği için açıklama yapmıyor diye düşündü.

Mutlu mutlu içini çekerek farkına varmaksızın Lorda sokuldu.

Genç adam gülümseyerek bakınca ona:

— Böyle araba sürmek... çılgınlık değil mi, Lordum? dedi. «Bense size dokunmak... gerçekten yanımda olduğunuza... inanmak istiyorum.»

— Ben gerçekten burada, yanınızdaydım, Ophelia. Bunun için Dadıya teşekkür borçlusunuz.

— Teşekkür mü?

— Evet. Gelmem gerektiğini bildiren bir pusula yolladı. Benim tanıdığım Dadı darda kalmadıkça böyle bir girişimde bulunmazdı. Yardım çağrısını alır almaz Londra'dan ayrıldım. Ne yazık ki, bildiğiniz gibi vaktinde yetişemedim.

— Dadı çok... üzgün müydü?

— Elbette, sizi çok seviyor.

Ophelia:

— Ben de onu, karşılığını verdi. O küçük evde çocukluk öykülerinizi dinleyerek otururken öyle mutluydum ki! Ömrümün sonuna kadar... orada... yaşamak isterdim.

— Bana kalırsa zamanla bıkar, evi küçük, ortamı dar bulursunuz.

Genç kız boğuk bir sesle mırıldandı:

— Ev belki küçük ama, gönüller ferah! Heryer sevgi dolu!

Rochester Lordu yine kıza gülümsedi.

Dadının yuvasını bundan daha güzel açıklayan biri olamazdı. Kendisi de öyle düşünmekteydi.

Çocukluğunda tattığı biricik sevgi Dadıdan gelmişti. Gerald'ı annesinin azarlarından ve devamlı kusur bulmalarından korumuş, onun üzerine kol kanat germişti.

Şatonun çocuk odaları bölmesi de sevgi dolu bir yerdi. Ophelia gibi durumu hissedip duygularını dile getiremekle birlikte Lord Gerald da Dadıyı küçük evinde her ziyaret edişinde bunları hissetmişti.

Bir süre konuşmaksızın yol aldılar. Daha sonra Londra'nın ilk evleri ufukta görünmeye başlayınca Lord taş sütunlu bir kapıdan girerek arabayı dar bahçe yolunda sürdü.

Önlerinde Kraliçe Ann Devri'ne ait uzun pencereli, sokak kapısı taş oymalı, kırmızı tuğlalı şirin bir ev vardı.

Ophelia sinirli bir sesle sordu:

— Büyük Teyzenizin oturduğu yer burası mı?

— Ben yapılması gereken işlerin peşinde koşarken Teyzem tarafından korunmanızı ve üzülecek bir olayla karşılaşmamanızı arzu ediyorum.

Jason atları tutmak için koşarken, Genç Lord faytondan inip Ophelia'yı aşağı taşıdı.

Genç kız hâlâ sinirliydi.

— Büyük Teyzeniz beni bonesiz pek yadırgayacak!

— Böyle de güzelsiniz! cevabını duyan Ophelia çok şaşırdı.

Aslında Londra'dan alınma dantelli mor elbiseyle çok şirindi.

Evin kapısı aksaçlı yaşlı uşak tarafından açılırken Ophelia'nın tedirginleştiğini farkeden Lord kızın elini tuttu. Balmumu ve baharat kokan serin bir hole girdiler.

Rochester Lordu uşağa:

— Nasılsın, Dawes? diye sordu.

— Teşekkür ederim, iyiyim, Lordum. Leydi Hazretlerini camekânlıkta bulacaksınız, efendim.

Genç Lord biran durakladıktan sonra devam etti:

— Benimle birlikte gelen Bayan Langstone'un kendisine biraz çeki düzen vermesi gerekiyor, Dawes. Ben Leydi Hazretlerini ararken onu yukarı çıkarıp hanımına yardım etmesini söyler misin, lütfen?

— Hay hay, Lordum. Sonra Ophelia'ya dönerek babacan bir tutumla ekledi: «Beni izler misiniz, küçük hanım? Arkamdan gelin, lütfen. Size yolu göstereyim.»

Öne düşerek merdivene tırmanırken Ophelia arkasından gitti. Ancak başını çevirip öyle acıklı baktı ki, Genç Lord utanmasa birkaç basamak çıkıp kızı kollarına alacaktı!

«Başından çok şey geçti zavallının,» diye düşündü. «Ama, yine de olaylara cesaretle göğüs gerdi.»

Leydi Harriet veya kadın arkadaşlarından biri benzer duruma düşseydi, ya bayılır, ya da çılgınlar gibi haykırırdı. Başından geçeni her hatırlayışta çığlık ata ata sesi kısılırdı!

Rochester Lordu yolu bildiğinden holü geçip ilerlerken güçlük çekmedi. Evin arka tarafındaki küçük gül bahçesine bakan camlı salona gitti.

Güneş ışığında Büyük Teyzeyi iyice görebiliyordu. Başında gençliğindeki saç rengine uygun bir peruk, üzerinde Şark Sultanlarına lâyık mücevherler vardı. Ne giyerse giysin bu takılardan vazgeçmezdi.

Genç adam kapıyı açar açmaz Spanyel türü sarkık kulaklı üç köpeğin başları kalktı. Hayvanlar sevinçle havlayarak Lordu karşılamaya koştular.

Odanın ortasına doğru ilerleyerek yaşlı akrabasını selamladı:

— Iyi günler, Adelaide Teyze!

Yaşlı kadın şaşırarak çığlık attı:

— O, sen misin, Gerald? Yoksa hayal mi görüyorum? Uğramayalı o kadar oldu ki, yaşayıp yaşamadığını merak etmeye başlamıştım!

— Görüyorsunuz ki, sağım. Sizden bir ricam var.

Kontes ters bir sesle karşılık verdi:

— Işin olmayınca uğramayacağını bilmeliydim!

Rochester Lordu mücevherle kaplı eli dudaklarına götürüp kadını yanağından öptü.

— Nasılsınız diye sormam gereksiz sanırım. Çok sağlıklı görünüyorsunuz, Adelaide Teyze!

Yaşlı Kontesin cevabı:

— Komplimanla birşey elde edemezsin, küçük bey! oldu. «Canımı sıkıyorsun. Üstelik kızmakta yerden göğe kadar haklıyım!»

— Son günlerde çok işim vardı, Teyzeciğim. Kusurumu bağışlamanızı rica edeceğim.

— Niye bağışlayacak mışım, anlamadım?

— Şu anda güvenebileceğim tek kişi sizsiniz de ondan! İşte bu yüzden ricaya geldim zaten!

Yaşlı Teyze bıkkın bir sesle sordu:

— Yine ne oldu anlat bakalım? Yeni Fransız göçmenleriyse yerim yok, haberin olsun! Son getirdiklerin çekilmez insanlardı. Herşeye bir kulp takıyorlardı. Çocukları en değerli saray tabaklarımdan ikisini kırdı!

Anlatılanlar Lordun tekrar tekrar dinlediği eski öykülerdi. Doğruyu söylemek gerekirse Rochester Lordu bu tabakların yerine yenilerini getirmişti ama, Büyük Teyze nedense hatırlamaya yanaşmamaktaydı.

— Fransız İhtilâli biteli hayli oluyor, Teyzeciğim, demekle yetindi.

Yaşlı kadın terslemekten geri kalmadı:

— Bitti diyorsun öyle mi? Fransa'da Napolyon denen o canavar oldukça bitmez! Kimbilir neler karıştırıyordur!

— [illegible] ğil, Adelaide [illegible]

— Cir[illegible]

Kontesin [illegible] leşmişti.

Sosyete ded[illegible] meseydi yaşlılığı çekilmez bu[illegible] taşı kaldırsalar altından çıkı[illegible] ydı!

Lord Gerald ola[illegible] anlatırken yaşlı kadın ışıldayan [illegible]

Sonra fikrini [illegible]

— O kadının ne [illegible] ıydum. Kendisine «Şeytan Yılanı» diyormuşsun. Doğrusu yerinde bir benzetme!

— Ben de aynı fikirdeyim, Teyzeciğim. Şimdi ricam kısa bir süre Ophelia'ya gözkulak olmanızdır. Aynı şeyin bir daha başına gelmesini arzu etmiyorum.

Kontes :

— Iyi ama, nasıl yapacağız? diye sordu.

Kapı dışında ayak sesleri duyan Lord doğrulurken mırıldandı:

— Sonra anlatırım size!

Ophelia salona girerken Dawes ziyaretçiyi haber verdi:

— Bayan Langstone, Leydi Hazretleri!

Genç kız biraz sinirliydi. Bununla birlikte sarı saçlarını taramış, yolculuk tozlarından arınmış, kendine çeki düzen vermişti.

Çok genç, bahar gibiydi. O güzelliğe korku eklenmekteydi. Hâlâ tedirgin ve kuşkuluydu.

Gözlerini Lorda çevirdiği sırada Spanyeller kıza doğru atıldı.

Ophelia hayvanları sevmek için eğilirken Gerald yaklaştı, kızın elini avuçlarına aldı.

Onu pencerenin önüne, Kontesin yanına götürdü. Sonra yumuşak bir sesle konuştu:

— Adelaide Teyzeciğim, size Bayan Langstone'u, yani müstakbel gelininizi takdim edebilir miyim?

⁂

Rochester Lordu az sonra Ophelia'yı Büyük Teyzesinin yanında bırakarak Berkeley Meydanı'na dönmüştü.

Jason Lordun dudaklarındaki gülümsemeden onun mutlu olduğunu, fakat konuşmak istemediğini anladı. Sessizce araba sürdüler.

Genç Lord aslında Ophelia'yı gelecekteki eşi olarak Büyük Teyzeye tanıttığı sırada yaşlı kadınla genç kızı nasıl şaşırttığını hatırlayarak, gülüyordu.

Ophelia haberi alınca yüzünü pırıl pırıl aydınlatan bir mutluluk duymuştu.

Sanki güneş ışığıyla korkusu, endişesi, dertleri birandа silinivermişti. Genç kızın yüzüne bakınca hiçbir kadının böylesine güzel olamayacağını düşünmüştü...

Kontes sevinçle haykırdı:

— Ah, benim şeker oğlum! Bilmiyordum, niye söylemedin sanki! Ne kadar memnunum, anlatamam!

— Sevinmeniz beni mutlu kıldı, Teyzeciğim!

— Sevinmek de söz mü? Dünyalar benim oldu! Zaten hepimiz on yıldır evlenesin diye etrafında pervane olup yalvarmıyor muyduk?

Yaşlı kadın elini Ophelia'ya uzattı.

— Gel, yavrum, dedi. Ülkenin bu ele avuca sığmaz kurnaz tilkisini, kaşarlanmış bekârını nasıl olup da ağa düşündüğünü anlat!»

Gerald genç kızı cevaptan kurtarmak için Büyük Teyzesine:

— Ophelia'yı utandırmayın! dedi. «Dadının yanında

kaldığından beni rüyalarının prensi gibi görüyor. Kendisini hayal kırıklığına uğratmayacağımı sanıyorum.»

Kontes gülerek cevapladı:

— Bu başarı yalnız senin harcın zaten!

Genç Lord Teyzenin ince övgüsünü gülümseyip yerlere kadar eğilerek karşıladı.

Ophelia ile kendisine alelacele öğle yemeği hazırladılar. Kontes yemeğini erken yediğinden onlara katılmadı. Genç kız yüzünde şaşkın bir ifade, inanmayan bakışlarla Lordu inceliyordu. Dünyası biranda altüst olmuş, ne yapacağını bilmez halde kalakalmıştı.

Aynı zamanda bakışları hülyalıydı; tatlı bir rüya alemine dalmış gibiydi...

Dawes, Kontesi Salondaki yerine götürürken Lord ayrılmadan önce kızla yalnız kalmak istedi. Onu köşedeki odaya aldı.

Bir süre Ophelia'nın karşısında durup baktı. Genç kız neden sonra titrek bir sesle kekeledi:

— Dedikleriniz... gerçekten doğru mu? Yoksa... bu yalanı şerefimi düşünerek mi uydurdunuz?

Durumun ancak böyle açıklanabileceğini anlayarak sordu:

— Yoksa sizin de arzunuz bu mu?

— Ben... yalnızca... sizi düşünüyordum...

— Oysa kendi çıkarlarınızı düşünmelisiniz. Çoğu kadının kafasından çıkmayan şeyi ne tuhaftır ki, unutuveriyorsunuz!

— Şey... gerçekten... evlenmek isteyemezsiniz...

— Nedenmiş?

— Çünkü çok ünlü... nüfuzlu bir kişisiniz. Benim gibi birinin... size layık olmadığını biliyorsunuz, Lordum.

Rochester Lordunun kaşları çatıldı:

— Buna ben karar veririm! Sonra sesi yumuşadı ve samimileşti: «Beni affet, sevgilim. Önce sana sormam

gerekirken Büyük Teyzeme söyledim. Belki de sana daha özen göstermesi için yaptım bunu... bilemiyorum!»

Ophelia kuşkuyla kekeledi:

— Yani... evlenmek istediğiniz... doğru mu?

— Elbette, doğru! Dünyada biricik arzum karım olman!

Ophelia ile gözgöze gelince oda binbir mumla aydınlanmış gibi oldu...

Genç kız anlaşılmaz bir mırıltıyla yaklaştı ve başını Gerald'ın omuzuna dayadı.

— Herhalde... rüya görüyorum... diye fısıldadı. Beni sevmenizi... isterken... dua etmekten bile... çekinmiştim.

— Ama istedin ya...

— Sizi... asırlar boyu... sevmiş gibiyim. İdeal bir erkeksiniz! Bana ilgi duyabileceğiniz... biran olsun... aklıma gelmemişti!

Genç Lord elini uzatarak Ophelia'nın küçük yüzünü kaldırdı.

— Vaktimiz daha bolken nasıl ilgilendiğimi, seni nasıl sevdiğimi anlatırım, olmaz mı?

Konuşurken başını eğdi; dudakları kızınkileri buldu.

Hiçbir kadının ağzı böylesine yumuşak, böylesine tatlı ve heyecan verici olamazdı!

Biran kızı değil, bazan benzettiği küçük çocuğu öpüyormuş hissine kapıldı.

Çok geçmeden kendisine sokulan titrek vücudun ağırlığını duyunca sevgisinin karşılıksız kalmadığını anlayarak büyük bir coşku duydu. Göklerde uçtuğunu sandı. Bu çok... çok farklı bir yakınlaşmaydı... bu duyguyu ilk olarak tadıyordu...

İçindeki his ve heyecan dalgası kutsal bir duygu gibi

bütün vücuduna yayılmıştı. Bir insanın duyabileceği en büyük hazdı!

Ophelia'ya gelince onun durumu da farksızdı. Karşısındaki erkek birden yücelmiş, yeri göğü, bütün Kâinatı kaplar olmuştu. Öteden beri böylesini arzuladığını biliyordu. Bu, Tanrı sevgisine benzer birşeydi!

Lordun kollarında güven duyuyor, korkularından, korkunç anılarından kurtuluyordu.

Onunlayken sanki ayakları yerden kesilmiş, göklere uçmuştu! Kulağında ruhların müziği vardı... karanlık, korkunç, iğrenç hayaletler geride kalmıştı...

Lord Gerald sonunda başını kaldırıp uzun uzun yüzüne bakınca:

— Seni seviyorum... çok seviyorum... diye fısıldadı.

Genç adamın cevabı aynı oldu:

— Ben de seni, güzelim!

Sesinde bir gariplik vardı. Daha boğuk ve titrekti. Kızı tekrar kendine çekerek öptü... öptü. Ophelia heyecandan öleceğini sandı...

O anda Lordun da kendisini kaybederse öleceğini düşünmekte olduğunu bilmiyordu, tabii.

Genç adam kızı bırakırken:

— Yapılacak işlerim var, sevgilim, dedi. «Bunların çözümlenmesi gerek. Merak etme; Adelaide Teyze'nin yanında güvendesin. Bu akşam uğrayamazsam yarın sabah mutlaka gelirim. Sonra birlikte plan yapar, düğünümüzü konuşuruz.

Ophelia sordu:

— Hemen mi... evleneceğiz?

Rochester Lordu gülümsedi.

— Sen teslim bayrağını çeker çekmez... evet. Yani hazır olur olmaz... demek istiyorum.

Genç kızın cevabı:

— Şey... hazırım... zaten... oldu.

Genç adam kahkahayı bastı.

Hanover Meydanında St. George Kilisesinde büyük bir törenle evlenmek arzusunda değilsen, Özel İzin almam için bana biraz zaman tanımalısın, sevgilim!

Ophelia çığlık attı.

— Yok, yok... hayır. Büyük bir tören... filan beklemiyorum ben! Hem...

Cümleyi tamamlamadan sustu.

— Ne diyecektin söyle?

— Üvey annemin de... törene katılmasını... istemiyorum. O nefret dolu bakışlarla...

Lord güvence verdi:

— Düğüne gelmeyecek, üzülme. Sen herşeyi bana bırak!

Ophelia'yı bir kere daha öptükten sonra kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu salona götürdü.

Yaşlı Teyzesine tembih etti:

— Ona iyi bakın, Adelaide Teyze! Değeri çok büyük! Onsuz yaşayamayacağımı bilesiniz!

Öyle içten söylemişti ki, Kontes kaşlarını çatıp yeğeninin yüzüne baktı.

— Beni şaşırtıyorsun, Gerald! dedi. «Ancak yalan söylediğini çok iyi biliyorum.»

Lordun cevabı:

— Ben de buna güveniyorum, oldu. «Unutmayın, sırrımızı açıkladığımız tek kişi sizsiniz. Bu sırrı gözünüz gibi saklayacağınıza inanıyoruz, Teyzeciğim.

Kontes ters bir tutumla karşılık verdi:

— Hatırlarsan geçmişte de güvenmiştin!

— Şimdiye kadar bir kere bile beni yüzüstü bırakmadığınızı biliyorum. Bununla birlikte şimdiki durum çok

daha önemli. Benim açımdan hayat memat meselesidir diyebilirim.

Rochester Lordu önce yaşlı Kontesin, sonra Ophelia'nın elini öptü.

Genç kızla bir süre konuşmaksızın gözgöze bakıştılar.

Genç adam kapıyı çekip çıktıktan sonra Kontes Ophelia'ya döndü:

— Olağanüstü yaradılışta bir genç hanımsınız! Gördüğüm kadarıyla, bir zamanlar nerede sabah, orada akşam gezen sorumsuz yeğenime iyi bir eş olacağınızdan eminim.

Sürprizli günün sonu böylece tatlıya bağlanmıştı...

BÖLÜM : 8

Günün son saatlerinde, alaca karanlıkta uzun boylu sinirli bir kadın hızlı adımlarla Limbrick Lane'de yol almaktaydı.

Kirli çuvala paçavralarla çöplükten topladıklarını dolduran dilenciyi saymazsak bu karanlık sokakta kadını korkutacak birşey yoktu.

Yaşlı adamın uzun beyaz saçları kirden yapış yapış olmuş, omuzlarına kadar inmişti. Eski bir şapkayı kulaklarına kadar geçirmişti.

Burnu açık botları, lime lime paltosuyla insandan çok bostan korkuluğuna benzemekteydi.

İki tekerlekli kırık dökük arabasının her yanı çarpıktı. Üstündeki üç çuvalın ağırlığıyla yan yatmıştı.

Yolun ortasında koşar adımlarla ilerleyen kadının aklında belirli bir adrese biran önce yetişebilmek vardı. Evi görür görmez yürüyüş temposunu hızlandırdı; sokak ka-

pısına yaklaştı.

Yumruklanan kanat hemen açılıverdi. Alaca karanlığa parlak bir ışıkla keskin bir tütsü kokusu yayıldı.

Kapı kapanır kapanmaz yolda ikinci bir kişi belirdi. Şık giysili yaşlıca bir beydi. Modaya uymayan tarafı uzamış saçlarıyla sakalıydı.

Iki üç dakika sonra onu başka bir erkek izledi. Şair kılıklı, solgun yüzlü bu adam tedirgin bir tutumla ellerini palto ceplerine sokmuştu.

Eve yaklaşırken kuşkuyla sağa sola baktı. Kapıyı çalarken başını geriye çevirip etrafı kolaçan etmeyi unutmadı.

Paçavracı çuvalını doldurmaya devam etti.

Limbrick Lane'in on üç numaralı evi on dört numaralı terkedilmiş yapıya bitişikti. Oysa On iki ile on üç numara arasında dar bir geçit bulunuyordu. Böylece her iki evin sakinleri de hem ön, hem arka kapılardan işleyebilirlerdi.

Evin yanında üzerini ot bürümüş tozlu bir patika vardı. Paçavracı toplamaya değer paçavra veya kâğıt olup olmadığını anlamak istercesine yolda ilerlerken evin duvarını kümeleyen otların arasına bakıyordu.

Arka kapıya göz attıktan sonra geldiği taraftan dönmeye kalktı. Işte o zaman evin pencerelerinin kararmış olduğunu, dışarıya hiç ışık sızmadığını farketti.

Ön kapıdan girenlerin ardı arkası kesilmiyordu: gözkapakları sis, ağzı yayvan orta yaşlı kadın, dünyaya hükmetmek istercesine şişinen subay kılıklı adam gibileri...

Ziyaretçi akışı bir süre kesildi. Ve yolun ucunda bir araba belirdi.

On üç numaranın tam önüne gelince durdu. Armalı şapkası olan bir uşak yere atlayıp aracın kapısını açtı.

Her haliyle zarif bir hanımefendi aşağı indi. Sırtında samur kürk biyeli siyah kadifeden bir pelerin bulunuyordu. Kukulete yüzünü gölgede bırakmaktaydı. Kapı açılınca kızıl saçlarının parıltısıyla hafifçe çekik yeşil gözlerinin ışıltısı belirginleşti.

Araba sokağın az ötesine çekilip beklemeye başladı. Tekerlek sesini duyan bir kadın on üç numaralı evin kapısını içerden açarak başını uzattı, kuşkulu gözlerle çevreyi inceledi.

Parlak çingene giysili orta yaşlı bir kadındı. Yemenisinden sarkan altın paralar, boynundaki kolye geriden gelen ışıkta parıldıyordu.

Yolun bir alt, bir üst ucuna baktı. Ancak umduğunu görememiş olacak ki, üzüntülü bir suratla içeri çekilerek kapıyı kapattı.

Paçavracı birden canlandı. Çarpık arabasına yüklü çuvallardan ikisini sırtlayarak evin dibinden geçen patika boyunca ilerledi. Çuvallardan birini arka kapıya, ötekiniyse geriye bakan pencerelerden birinin altına bıraktı.

Birkaç dakika çuvalların çevresinde dönendikten sonra geriye gidip üçüncü çuvalı da aldı. Bunu ön kapıya sıkı sıkıya dayadı.

Boş arabaya dönmeden önce çuvalların iyice yerleşip yerleşmemiş olduklarını kontrol etti. Sonra ağır adımlarla arabayı sokağın üst kısmına sürmeye koyuldu.

Paçavracının fazla uzaklaşmasına kalmadan on üç numaralı evin arka kapısından barutların ateş almasını andıran büyük bir gürültü duyuldu. Bunu pencere altından yükselen ikinci patlama izledi.

Ön kapıdaki patlamaysa hepsinden baskın çıktı. Yol boyunca yankılar yaptı durdu; karanlık içinde dilim dilim havaya yükselen alevler görüldü.

Üç beş küçük patırdıya ve yanan tahtaların çatırtısına evin içinden gelen boğuk bağrışlar, tiz çığlıklar eklendi.

Yaşlı paçavracı ne olup bittiğini anlamak için yavaşlayıp durmadı. Aksine adımlarını sıklaştırarak yolun sonuna doğru ilerledi ve puslu karanlığa dalarak kayboldu...

⁂

Genç Lord binici giysilerini çıkarıp şık takımını giymişti. Kolayca şekil alan beyaz kravatını değişti, yeni moda fiyonk yapıp bağlarken uşağı kendisini hayran bakışlarla izlemekteydi.

O sırada yatak odasının kapısı vuruldu.

Rochester Lordu Gerald başını çevirerek seslendi:

— Buyrun, girin!

Binbaşı Musgrove odaya girdi.

— Günaydın, Musgrove. Nasıl, yolculuğun iyi geçti mi?

— Mükemmeldi, Lordum. Hız bakımından sizin atları geçecek hayvan Ingiltere'de yoktur sanırım.

— Geçerlerse çok üzülürüm zaten!

Uşağına bakınca adam durumu anlayarak hızlı adımlarla odayı terkettl.

Kapı kapanır kapanmaz Lord Gerald sordu:

— Özel Evlenme iznini aldın mı?

— Evet, burada cebimde, efendim. Emrettiğiniz, şekilde hareket edip köydeki küçük eve giysi sandıklarını taşıttırdım.

— Sağ ol, Musgrove.

Bir süre sustular. Ilk konuşan Binbaşı oldu:

— Sizi ilgilendiren yazılar var diye sabah gazetelerinden birkaçını alıp geldim, Lordum.

Rochester Lordu merakla sordu:

— Leydi Langstone ölmüş, efendim.

Genç Lord bir süre kalakaldı. Çok geçmeden toparlanarak sordu:

— Neden ölmüş?

Binbaşı Musgrove koltuğunun altındaki gazeteyi açarken cevapladı:

— Yazılanlara bakılırsa fazla miktarda afyon aldığı için ölmüş. Hizmetçisi hanımının o akşam çok sancısı olduğundan erken yattığını ve ağrı kesici afyonlu ilâcı yanlışlıkla fazla kaçırdığını Malikâneye giden gazete muhabirine anlatmış.

Lord Gerald bir süre düşünceleriyle başbaşa kaldı. Sonra Binbaşıya döndü:

— Gazeteye bakabilir miyim?

— Yazı «Sabah Postası»nda, Lordum. Ancak benzeri «Times» da da çıkmış!

Genç adam gazeteyi alınca birinci sayfadaki yazıyı okumak yerine sayfaları karıştırıp aradığı haberi buldu:

CHELSEA YANGINI

Çarşamba akşamı Limbrick Lane'de birçok kişinin toplantı amacıyla biraraya geldikleri evde yangın çıkmıştır. İtfaiye arabasının olay yerine gelmesi uzun sürdüğünden panik çıkmış, evde bulunanların çoğu yanık tedavisi için hastaneye götürülmüştür.

Ağır yaralanan tek kişi İngiliz olmayan evsahibesi Madam Zenobie'dir. Ötekiler ayakta tedavi görüp evlerine döndükleri halde evsahibesi hastaneye yatırılmıştır.

Yüzü feci bir şekilde yanan soylu kadınlardan biri, yangını gören kişilerin ifadesine göre, kimliği anlaşılmadan arabasına binip olay yerinden uzaklaşmıştır.

Gazeteyi yatağın üzerine fırlatan Genç Lordun dudakları hafif bir gülümsemeyle aralandı. Binbaşı gelmeden önce durduğu yere, konsol aynasının önüne geçti.

Binbaşı Musgrove çekingen bir tutumla sordu:

— Bayan Langstone'a üvey annesinin öldüğünü söyleyecek misiniz, efendim?

— Belki ama, bugün olmaz. Gazeteleri göz önünden kaldır, lütfen!

— Emredersiniz, Lordum. Başka bir arzunuz var mı?

— Kiliseye uğrayıp Özel Evlenme Iznini Rahibe verebilir misin? Kendisi beş on dakika içinde yerine gelmiş olur sanırım. Evvelce söylediğim gibi, Musgrove, nikâh şahitliğini sen ve Dadım yapacaksınız. Tören son derece gizli tutulacak. Anlaşıldı mı?

— Evet, Lordum ,anlaşıldı.

— Müstakbel eşim matemde olduğundan nikâhın neden böyle sessiz sakin kıyıldığını sonra açıklanabilir. Iki hafta sonra, «Londra Gazetesi»ne evlenme ilanını verirsin... unutma on beş gün bekleyeceksin...

— Peki, efendim.

Binbaşı Musgrove dışarı çıkar çıkmaz Lordun uşağı tekrar odaya girdi.

Genç adamın güçlü, geniş omuzlarını pek gizlemeyen, modaya uygun dar ceketinin giyimine yardım etti. Lord Gerald bu atletik yapıyla hemen dikkati çekiyor, kendi yaşıtları arasında bile göz alıcı olabiliyordu.

Ceket yakasını düzelttikten sonra Binbaşı Musgrove'un yolunu izleyip hole geçecek yerde, yandaki yatak odasıyla kendisininkini birleştiren kapıya yöneldi.

Burası şahane bir odaydı. Sütunlu koca karyolanın soluk mavi perdeleri çiçekli halının mavisini yansıtıyordu. Tavanı süsleyen bir sürü tanrıçayla Eros'ların gerisindeki mavi gök bile bu renk uyumuna katılmaktaydı.

Genç Lord odanın döşenişiyle değil, sipariş ettiği çiçeklerle ilgilendi. Demetler tuvalet masasıyla odanın diğer masalarındaki vazolara yerleştirilmişti.

Hepsinin rengi beyaz, kokusu güzeldi. Herbir vazoda başka başka zambak türleri bulunuyordu.

Bu düzenleme biraz simgeseldi... çiçekler yalnızca

Ophelia'yı andırmakla kalmıyacak genç kızın hoşuna da gidecekti!

Şatonun diğer salonlarındaki çiçekleri gözden geçirmek üzere alt kata indi. Sonra pencerede durup bahçeyi seyretti. Her erkeğin, elinde olsa, böylesine gösterişsiz ve samimi bir düğün törenini arzulayabileceğini düşündü.

Onun böyle sessiz sedasız evlenebileceğine kimse inanmazdı. Dostlarını ve Galler Prensi'ni çağıracağı, büyük Kiliselerden birinde tantanalı bir tören düzenleyeceği sanılırdı!

Lordun biricik arzusu sevgili Ophelia'sıyla başbaşa kalabilmekti. Daha önce ilişki kurduğu kadınlarla genç kız arasında bir kıyaslama yapınca içinde yanan arzu ateşi kendisini de şaşırttı.

— Bu sevgi çok... çok farklı! diye mırıldandı.

Bir gün öncesinin akşamı Ophelia'yı Teyzesinin evinden alıp köye, Dadının yanına götürmüştü. Yirmi dört saat sonraki nikâh törenini bekleyen sevgililerin sabırsızlığı gitgide artmaktaydı.

Lord Gerald kızı Dadıya teslim etmeden öpmüş:

— Artık güvencedesin, korkma, demişti. Kilisede görüşürüz.

— Kilisede mi?

— Evet, nikâhtan önce damadın gelini görmesi uğursuzluktur. Dadı seni Şatoya getirir. Binbaşı Musgrove da tören sırasında Londra'dan buraya gelmiş olacak. Onun kolunda Rahibin karşısına geçersin.

— Sonra?

— Sonra ben geleceğim.

— Unutmazsın ya?

— Böyle önemli bir olay unutulur mu hiç?

O akşam yatmadan önce açık pencerenin önüne dikilip köyü seyretti. Kızın kaldığı küçük evi, karalı beyazlı damın altındaki ufak odayı görmeye çalıştı...

[illegible]ıdini Şato sahibesi olmuş bulacaktı. Yüz[illegible]ntika ve hazinelerle dolu yarım düzine [illegible]mlığını üstlenecekti.

[illegible]u yeniliklerin kızı değiştirmeyeceğini biliyordu.

[illegible] istediğini bilen, doğruluktan şaşmayan, önemli konulara eğilen bilen bir insandı. Ne mal varlığı, ne zenginlik, ne de başka birşey Ophelia'yı şımartamazdı.

Lord Gerald kızı ne kadar çok sevdiğini düşündü. Yüzünü tekrar görebilmek için gecenin çabuk geçmesine dua etti...

***

Ophelia'nın dünyası birden değişivermiş, çocukluğunun peri masallarındaki büyülü bir rüya alemi oluvermişti.

Lord gibi ünlü ve zengin birinin nasıl olup da kendisini sevebildiğine hâlâ inanamıyordu! Oysa aralarında bambaşka bir bağ vardı... Ruhsal güçlerin, duaların verdiği yakınlık fiziksel sempatiye eklenmekteydi sanki!

Genç kız her gece dua edecek, Tanrıdan Şatoya hayırlar vermesini, yaşadıkları yerlerde uğur ve bereketin eksik olmamasını isteyecekti. Lorda kötülük değil, iyilik getiren bir eş olabilmeyi diliyordu.

Ertesi sabah uyandığında güneş çoktan doğmuş, pencereden giren ışıklar gözüne girmişti. O gün Ophelia için pasparlak bir gündü!

Dadı, Binbaşı Musgrove'un Londra'dan getirdiği, Şatoya giderken uğrayıp bıraktığı kutuları açtı. Gelinliği görür görmez sevinçle haykırdı.

İnce müslinle bürümcük dantellerin karışımı elbise sade güzelliğiyle genç kıza kimbilir nasıl yakışacaktı!

Nikâhın köydekiler tarafından bilinmemesi için duvak

takılmayacaktı. Onun yerine gelin çiçekleri vardı. Başına çiçeklerden bir taç takacak, elineyse yine aynı çiçeklerden oluşma bir buket alacaktı.

Ophelia beyaz elbise ve çiçeklerle tıpkı bir peri kızına benzedi. Kendisini Kiliseye götürmekle görevli Binbaşı Musgrove bile Ophelia'yı hayran bakışlarla seyredip böylesine güzel bir eş seçen Lordun şansına gıpta etmekten kendini alamamıştı.

Uzun koridorları geçerek Şatonun en eski bölümündeki küçük Kiliseye gittiler.

Genç kız Kiliseye girince öteki uçta bekleyen nişanlısı Lord Gerald, Ophelia'nın ruhsal güzelliğiyle salonun nura büründüğünü hissetti...

Sonra o küçük yüzün ifadesini, bakışlarındaki şefkati görünce Ophelia'dan yayılan sevgi dalgalarının kendisine kadar ulaştığını sezinledi. Kalbi kızınkiyle atar gibi oldu!

Rahip nikâhı büyük bir ciddiyet içinde kıyıp genç evlilere ömür boyu mutluluk diledi.

Şampanyalar içildi, yemekler yenildi. Küçük ziyafet Şatonun portakal bahçesinde verildi. Yüzyıllık portakal ağaçları ve yeni tomurcuklanan egzotik çiçekler bu mutlu güne neşe kattılar.

Yemekten sonra Rochester Lordu Gerald genç karısına döndü:

— Sevgilim balayına çıkmak isterdim ama, henüz eski gücüne kavuşamadığın için bunu ertelemek gerekiyor. Daha sonra Malikânelerimden birine gider balayımızı geçiririz, ne dersin.

— İyi olur.

— Hem yalnız kalıp birbirimizi de tanımalıyız.

— Haklısın, Gerald; ben de aynı öneriyi yapacaktım. Bunca telaş ve heyecan arasında birbirimizle meşgul olmak fırsatını bulamadık!

O gün başbaşa geçen saatler rüya gibi çarçabuk aktı. İki genç mutluluğun doruğundaydılar. Akşam yemeğinden sonra küçük salona çekilince Lord Gerald genç karısına döndü ve:

— Sevgilim sana birşey söylemek istiyorum, dedi.

— Söyle nedir?

— Betin benzin attı, korkma, lütfen.

— Hayır, korkmuyorum; söyle bekliyorum!

— Çetin ve yorucu günler geçirdin. Zayıf, halsiz düştün. Tanrı dilerse, önümüzde bir sürü mutlu gün var. Bu akşam odana gelip seni rahatsız etmeyeyim.

Ophelia'nın kısık sesi yükseldi:

— Evet, dediğin gibi odama çekileceğim ama, yalnız değil... seninle birlikte, sevgilim.

Lord boğuk sesle sordu:

— Emin misin, canım?

Genç kız kızararak cevapladı:

— Dün akşam seninle birlikte... ne mutlu olacağımızı düşünüyordum... Yüzünü Lordun omuzuna gömerek devam etti: «Bir erkekle bir kadın birbirlerini severlerse... ne yaparlar bilmiyorum ama, bunun Tanrı buyruğu olduğuna inanıyorum. Arzularına uymaya... hazırım, Gerald.»

Genç Lord biran gözlerini yumdu ve kızı saçlarından öptü.

— Hep böyle temiz ve saf kal, Sevgili Opheliam. Duygularını saygıyla karşılıyor, değişmemeni istiyorum. Hep iyilikle dol!

— Senin yanındayken kötülüklerden korkmuyorum. Azize Veronica'nın resmini elime aldığımda iyiliğin güneş ışıkları gibi dalga dalga yayıldığını hissediyordum. Bu sıcak ışık kaynağını sanki senden alıyordu...

Rochester Lordu sözlerinin doğru olmadığını söylemeyi düşündüyse de, vazgeçti. Ophelia gibi saf ve masum

bir eş genç adamın eski maceralı hayatının kötü yanlarına inanır mıydı acaba?

Circe Langstone ölmemiş olsaydı bile birlikte kadına karşı koyabilir, kötülüklerine göğüs gerebilirlerdi.

Ophelia'nın şimdi kendisini de saran sevgisi ilâhi bir güçtü. Tanrının bahsettiği bu sevgi Şeytan'dan gelen herşeyi altedebilecek kudretteydi!

Genç adamın kolları Ophelia'ya daha sıkı sarılırken birbirlerinin nefesini duyacak kadar yaklaştılar. Gerald tatlı bir sesle fısıldadı:

— Seni deli gibi seviyorum, sevgilim. Yatak odamıza kadar seni kucağımda taşıyacağım. Dileğin yerine gelecek, bu gece birlikte olacağız ve ömür boyu birbirimizden ayrılmayacağız!

Dudakları birleşirken Ophelia'nın kolları Gerald'ın boynuna dolandı.

Karısını kollarına alan Rochester Lordu Şatonun döne döne yükselen muhteşem merdiveninden üst kata, onları bekleyen mavi odaya çıktı...

*
**

Gecenin geç saatlerinde Ophelia'nın mırıltısı duyuldu:

— Böylesine mutlu olacağımı bilmiyordum, Gerald.

— Biricik arzum mutluluğundur, sevgili eşim.

— Ben de seni mutlu kılabildim mi?

— Elbette, sevgilim. Senin gibi düşünüyorum.

— Yani nasıl?

— Böylesine mutlu olunabileceğine inanmıyordum.

— Çok tatlısın, Gerald... seni seviyorum.

Ophelia başını kocasının omuzuna dayarken genç adam onu güçlü kollarıyla sardı.

Karısı yeni açan bir çiçek gibiydi. Onu korkutmamak,

ürkütmemek gerekiyordu. Sevginin derinliklerine yavaş yavaş inecekti. Sabırsızlık gösterir onu ürkütürse Ophelia'yı ebediyen kaybedebilirdi!

O, tanıdığı kadınlardan çok farklı bir yaratıktı. Birlikte ilâhi bir sevgiye erişebilmişlerdi. Zaten Ophelia imanı ve inancıyla biranda herşeyi değiştirmeyi başarmıştı...

Birlikte tattıkları bu heyecan, bu haz eşsizdi... Gerald da, Ophelia da aşkın bu kadar yüce bir tecrübe olabileceğini akıllarından bile geçirmemişlerdi...

Küçük karısının kollarında güven içinde olduğunu görünce önemli haberi vermenin sırası geldi diye düşündü.

— Sana birşey söylemek istiyorum, sevgili Ophelia! dedi.

— Nedir söyle?

— Üvey annen öldü.

Bir süre şaşırıp kalan Ophella neden sonra konuşabildi:

— Yoksa... onu... sen mi öldürdün?

— Hayır, sevgilim.

— Peki, nasıl oldu?

— Fazla afyon almaktan ölmüş.

— Afyon mu?

— Evet, sabah gazetelerinde yazıyordu.

— Ne kötüyüm ben!

— Niçin, sevgilim.

— Ölüme sevinilmez ama, üzüldüm diyemeyeceğim... memnun oldum nedense!

— O yılanın ölümüyle dünya bir mikroptan daha kurtuldu sanırım.

— Babam... serbest kaldı... demek!

— Evet, canım.

Ophelia derin derin göğüs geçirdikten sonra devam etti:

— Belki... yine eskisi gibi olur... annemin zamanındaki haline döner. İyikalpli, anlayışlı, müşfik baba... Onu değiştiren üvey annemdi zaten!

— Kendisini görmek istediğin zaman evlendiğimizi söyleriz.

Genç Lord, Ophelia titrek sesle sormadan ne diyeceğini anlamıştı.

— Gerald... senden birşey rica edebilir miyim?

— Elbette, canım. Nedir söyle?

— Sırrımızı bir süre daha saklayamaz mıyız? Belki bencillik ediyorum ama, sosyeteye karışmayıp... bu mutlu günleri seninle başbaşa geçirmek istiyorum.

Genç Lord güldü.

— Benim küçük sevgilim... bundan sonra beraberiz artık. Bizi kimse ayıramaz... Ölünceye kadar birlikteyiz...

— Ah, Gerald! derken Ophelia'nın sesi öylesine mutluydu ki

Başını yine Lordun omuzuna gömerek onu öptü... öptü.

— Seni seviyorum... seviyorum... diye mırıldandı.

Tatlı sesindeki arzu, dudaklarındaki sıcaklık Lord Gerald'ın içindeki ateşi yeniden tutuşturdu.

Sevgiyle ışıldayan gözlerini karısına çevirdi.

O minik yüzü çenesinden tutarak kendine yöneltti.

Alt kattaki söylediği sözleri yinelercesine baygın bakışlarını Ophelia'ya çevirdi.

— Sana tapıyorum, Ophelia! dedi.

Genç karısının cevap vermesine fırsat vermedi... İki alevli dudak birleşirken kalpleri birlikte atıyordu... Aşk denilen yüce duygunun kanatları iki sevgiliyi sararken Tanrı gökteki yerinden onları korur gibiydi...

SON

Sevenler Korusu

Dilimize Çeviren :

Meral GASPIRALI

BİRİNCİ BÖLÜM

Terasta, uzandığım şezlongdan, sakin sakin oynayan çocuğu seyrediyordum. Kucağımdaki minik kara kedi Trixie de, gözlerini küçük efendisine dikmişti. Uzaktan, korunun derinlerinde şakıyan ardıç kuşlarının şen sesleri geliyordu.

Çevremde bir haftadan beri hiç bir değişiklik olmamıştı. Öyleyken, ben yine korku içindeydim. Tenimin üstünü boncuk boncuk ter tanelerinin kaplaması da bundandı.

Çocuk oynarken bir yandan da kendi kendine bir şeyler konuşuyordu. Bütün dikkatimi ona vermeye çalıştım. Hiç değilse onun hatırı için, duyduğum bu dehşet hissini yenmem gerekiyordu.

Oysa dört hafta önce geldiğim zaman kalbimde herhangi bir önsezinin veya endişenin eseri yoktu...

⁂

Ağabeyim Elliot, hareketimden önce kulağımı bükmüştü.

— Bana bak, Chris. Gitmek için çırpındığını biliyorum. Ama geri döndüğün zaman ne kadar tatsız bir durumla karşılaşacağını hiç düşündün mü? Bence bir süre burada kalıp sıkıntıya göğüs germelisin. İleride yine bir çevre değişikliği istersen, kimse kusur bulamayacaktır.»

— Ama ben, asıl bugünkü tatsız durumdan kaçmak istiyorum, diye karşılık vermiştim.

Yengem Mindy de bütün iyi niyetiyle ağabeyimin fikrine katılmıştı:

— Hemen şimdi gidersen, herkes, senin bebek bekle-

diğin için buralardan kaçtığını söyleyecek.

Ama herkesin ne diyeceği benim umurumda değildi ki... Mindy düşünceli bir tavırla:

— Chris'e hak vermiyor değilim, dedi. Mutlaka istiyorsa, niçin hemen şimdi çekip gitmesin? Bu, sadece onun bileceği iş. Sen hapse atılsaydın, ben elbette ki, burada kalıp sana pastalar, çörekler pişirir ve içlerine eğe falan gibi öteberi gizlemek cüretini de gösterirdim, Elliot. Ama Paul'ün, Chris'den böyle bir ilgi görmeyi hak etmediğine eminim.

Durumu bütün çıplaklığıyle ortaya koyduğu için Mindy'ye minnettardım. Nişanlım Paul, ikimizin de çalıştığı bankada zimmetine para geçirmek suçundan bir hafta önce bir yıl hapis cezasına çarptırılmıştı.

Elliot beni bir kere daha mantıklı olmaya davet etmeyi denedi:

— Şimdi kalkıp gidersen, herkes, bankanın, senin de işine son verdiğini sanacak.

Mindy bu defa dayanamamıştı:

— Kızı rahat bırak artık Elliot, diye çıkıştı.

Sonra bana döndü:

— Ne yapacağını iyice düşündün mü Chris?

Kısa bir duraklamadan sonra:

— Evet, dedim. Bankadan istifa ettim bile. Aslında, işimden ayrılmamı hiç istemediler. Hakkımda ileri, geri konuşulursa onlar, gerekli açıklamayı yapacaklarına da söz verdiler. Ben, Somerset yakınlarındaki bir işe girmeyi düşünüyorum. Bugün gazetede bir ilân vardı. Oraya telefon ettim bile. İlânı veren adam, yarın benimle görüşmeye geliyor.

Elliot bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra, piposundan asabî nefesler çekmeye başladı...

Mindy merakını yenemeyerek sordu:

— Ne biçim iş bu Chris?

— Harikulâde bir sahil bölgesinde, bir çocuğun bakımı ve terbiyesiyle ilgilenecek bir hanım aranıyor. Ev işi yapmak söz konusu değil.

Ağabeyimle karısına ilânı gösterdikten sonra ekledim:

— Bu olanlardan sonra alıştığım çevreden uzakta sakin bir hayat sürmeye ihtiyacım var. Hattâ ne kadar sakin bir hayat sürebilirsem o kadar iyi.

Elliot homurdandı:

— Bu iş hoşuma gitmedi. O adam hakkında ne biliyorsun ki?

— Telefonda son derece çekici bir sesi vardı. Hem kefil de gösterebilecekmiş. Başbakan Bay Hayward'ın adını verdi.

Mindy:

— Maine kıyısı yazın harikulâde, diye mırıldandı. Her halde ziyaretine geliriz Chris.

Elliot, ters bir günündeydi. Karısının sözünü kesip:

— Bir dakika, diye ekledi. Chris'in bu işi kabul etmesine razı olmadan önce, hizmetine gireceği adamı görmek isterim.

— Wainwright Oteli'nde akşam yemeğinde buluşacağız. Belki sonra gelip sizi görmeye onu razı ederim.

Mindy hemen atıldı:

— Sahi kahveye gelsenize. Senin dediğin gibi sempatik bir kimseyse, gelmemezlik etmez. Hem senin, gözü üstünde bir ailen olduğunu bilmesi daha iyi.

Ağabeyimin karısı beni himaye eder gibi bir tavır takınmaya çalışıyordu. Ancak çok ufak tefek olduğu için sözleri pek etkili olamıyordu. Hele burnunun etrafındaki çillerle, evli bir kadından çok, haşarı bir çocuğa benzerdi Mindy.

Ben, henüz yirmi üç yaşında olmama rağmen olgun görünüşlüydüm. Uzunca yüzümle, kemerli sayılabilecek ince burnum dedemden miras kalmıştı. Mindy burnuma hayrandı. Bunu asil bir soyun belirtisi sayıyordu. O kadar ki, aynı özellik küçük kızında da kendini gösterince, çok sevinmişti. Ninem ikide bir:

— Bu burun, senin başını derde sokacak Christina. Huzursuz bir karakterle büyük bir merakın alâmetidir, derdi.

Paul'ü çocukluğumdan beri tanırdım. Çirkin kızlara dahi nazik davranan, zeki, cana yakın bir delikanlıydı. Okulda da hep iyi notlar alırdı. Ayrıca mükemmel bir sporcuydu. Takımı, basket şampiyonluklarını onun gayretine ve ustalığına borçluydu.

Paul'le bankada çalışmaya başladıktan sonra samimi olmuştuk.

Onun çekiciliğinin, nazik tavırlarının sadece görünüşte olduğunu keşfedinceye kadar ona âşık olmuştum bile. Paul esasında her şeye alınan, herkesi kendine düşman olarak gören, son derece bencil bir erkekti.

Bir gün sabrım taşıp da artık aramızda hiç bir şey kalmadığını ona anlattığım zaman, önce bana inanmak istememişti. Paul'le ben arkadaş gruplarına katılmadığımız için, nişanımızın bozulması hakkında sağda, solda fazla söz edilmemişti. Fakat, Paul'ün bankada zimmetine para geçirmesi işi duyulunca, hakkındaki dedikodular da ayyuka çıkmıştı.

Önceleri Paul, nişanımızın bozulduğunu annesine açıklamaktan kaçınmıştı. Ancak tutuklandığı gün, sorgusu sırasında bu gerçeği ağzından kaçırmıştı.

Bunun üzerine, Bayan Rideout bütün arkadaşlarına ağlaya, sızlaya, benim, oğlunu kötü yola sürüklediğimi, onun tutuklanacağını anlayınca da yüzüstü bıraktığımı anlatmaya başlamıştı. Elliot kızıp Bayan Rideout'yu dava etmeye kalkıştı. Zavallı kadının yeteri kadar ıstırap çektiğini düşünerek Elliot'a engel oldum. Fakat Paul de mahkemede aynı iddiayı tekrarlamaz mı?...

Günlerce uykularım kaçtı. Yoksa Paul, beni kaybetmekle hayatında açılan boşluğu doldurmak için mi hırsızlık yapmıştı? Saçma olduğunu bile bile suçluluk hissi duymaktan kendimi alamıyordum.

Bu uykusuz gecelerden birinin sabahında bankaya istifamı verdim. Nereye gideceğimi bilmiyordum.

Derken, gazetedeki o ilân gözüme çarptı. Hiç düşünmeden derhal verilen numaraya telefon ettim.

Elliot ertesi akşam beni Wainwright Oteli'ne götürdü. Basamakları çıkarken: «Yeni bir hayatın eşiğindesin Christina Brewster» diye düşünüyordum. «Meşhur burnun, bakalım seni daha nerelere götürecek?»

İKİNCİ BÖLÜM

Erkekler beni selâmlamak için gülümseyerek ayağa kalktılar. Ikisini tanıyordum: Gümüş gibi beyaz saçlı ve pembe yanaklı olanı, bankanın müdür yardımcısı Bay Hayward'dı. Öteki uzun boylu, zayıf ve sütlâç gibi kırışık derili olan da, kısa bir zaman önce emekliye ayrılan Yargıç Carver. Üçüncü adamla birbirimizi bir an tepeden tırnağa süzdük. Sonra Yargıç Carver bizi tanıştırdı:

— Beyin adı Rees Morgan'dır, Christina. Rees, size Christina Brewster'i takdim ederim.

El sıkıştık. Genç adamın, sık kaşların altında uzun ve siyah kirpiklerle çerçevelenmiş lâcivert gözlerindeki ifadeden beni beğendiğini anlamıştım.

— Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Brewster, dedi. Buradaki iki beyefendiyi kefilim olarak kabul edeceğinizi umarım.

Gülümseyerek karşılık verdim:

— Bu durumda sizin de aynı beyefendileri benim kefilim olarak kabul etmeniz gerekecek.

Rees Morgan'ı görmeden teklifini kabul etmeye karar vermiştim. Yeni bir hayata başlayacağım dünyanın, bana eski dünyamı unutturacağına emindim.

Birkaç dakika birlikte sohbet ettik. Derken Bay Hayward'la Yargıç Carver müsaade isteyip gittiler.

Rees Morgan'la ben yemek salonuna yöneldik. Bay Morgan'da bir kadına kendini son derece dişi, güzel ve de-

ğerli hissettirme yeteneği vardı. Bir ara:

— Bay Hayward'ın size, hayatımın hikâyesini anlattığını sanırım, dedim.

— Evet, anlattı. Fakat utanması gereken, o adamdır, siz değilsiniz. Şimdi biraz sarsılmış olsanız bile, bu işle hiç bir ilişiğiniz yok. Ama bu da geçer. Ancak o zat hiç bir zaman değişmeyecektir.

— Teşhisinizin doğru olmamasını isterdim. Paul'ün çok iyi tarafları da vardır. Ne çare ki, henüz olgunlaşmış değil. Belki günün birinde akıllanır.

— Yirmi beş yaşında yalan söyleyen, hırsızlık eden bir adamın, değişebileceğine ben hiç ihtimal vermem. Sakın bu sözlerimle sizi gücendirmiş olmayayım... Ceza süresi dolduğu zaman onu hapishanenin kapısında bekleyecek misiniz yoksa?

— Hayır, Paul'le ben aylar önce sessiz sedasız nişanımızı bozmuştuk. Ne yazık ki şimdi, başı derde girince onu terketmişim gibi bir hava yaratıldı.

Rees Morgan, biraz düşündü ve konuyu değiştirdi:

— Bay Hayward'la Yargıç Carver'in size, benden bahsettiklerini tahmin ederim. Uzun lâfın kısası, her ikisi de karımın servetinin yöneticisiydiler. «Martı Koyu»ndaki Martynler'in bahsini belki duymuşsunuzdur. Çok büyük gemi tezgâhları ve taş ocakları vardı.

— Martynler'i bilmeyen var mı ki?

— Valerie Martyn, karımdı. Daha gencecik bir kızken yetim kalınca, Haywardlar'la Carverler'den değme akrabalarından daha fazla yakınlık görmüştü. Beni nasıl imtihan ettiklerini hâlâ hatırlarım. Ailemin Pennsylvania'daki kömür madeni ve çelik fırını hisseleri yabana atılamayacağı için, Haywardlar'la Carverler bana drahoma avcısı gözüyle bakamadılar.

— Öyleyse siz Pennsylvania'lısınız. Valerie Martyn ise Maineliydi. Nasıl tanıştığınızı sorabilir miyim?

— Londra'da tanıştık... Çocukken yaz tatillerimi ailemle Maine'de geçirdiğim çok olmuştu. Eyaletin kıyısını, özellikle vahşî doğu sahilini pek severim. Valerie'yle ya-

şamamız için bundan güzel yer olamazdı. Ama üç yıl önce karım bir kazada öldü. O sırada iki yaşında bir çocuk olan oğlumuz ise bu felâketten bedenen ve ruhen zedelenerek kurtuldu.

— Benim... bakacağım çocuk, o çocuk mu yoksa?

— Evet. Şimdi 5 yaşındadır.

— İyi ama, benim öyle çocukların nasıl eğitileceği hususunda hiç tecrübem yoktur.

— Tim'le çok iyi anlaşacağınıza emin olabilirsiniz. Daha ilk bakışta size âşık olacaktır. Bundan sonra ona her istediğinizi yaptırabilirisiniz.

Bir şey söylemediğimi görünce, devam etti:

— Tim, bacaklarına takılan raylar sayesinde yürüyebiliyor. Korkmayın, takıp çıkarması kolaydır. Beyninin uğradığı zarara gelince: Tim, arkadaşlığından zevk alınan iyi huylu bir çocuktur. Boston'daki mütehassıs, 5 yaşında olduğu şu sırada zekâsının zirvesine eriştiği fikrinde. Bütün dileğim, hayatının geri kalan kısmı boyunca da aynı şen ve iyimser 5 yaşındaki çocuk olarak kalmasıdır. Tim'in, yaşıtı olan çocuklardan zekâca geri olduğu ancak birkaç yıl sonra fark edilebilecek. Şimdiki halde, yaşıtlarıyla arasındaki tek fark, daha nazik ve iyi huylu oluşudur. Ne olur, gelin. Hiç değilse bir deneyin.

Memnuniyetle geleceğimi pattadak söylememek için kendimi güç tuttum. Hafifçe gülümseyerek kaçamak yoluna saptım:

— Ağabeyimle yengem sizinle tanışmak istiyorlardı. Evlerine bir kahve içmeye gelir miydiniz acaba?

— Memnuniyetle, diye atıldı. Ben de ailenizle tanışmak isterim. Onların beni âdeta büyüteçle incelemek istemelerini tabiî karşılıyorum.

O gece Mindy çok cana yakın davrandı. Nefis bir çay sofrası hazırlamıştı. Ama Elliot o kadar çok soru soruyordu ki, ben rahatsız oluyordum. Rees Morgan'a gelince; o, sorguya çekilmeyi son derece tabiî karşılar gibiydi.

Mindy ile ben fincanlarla tabakları mutfağa taşıdık. Yengem kapıyı usulca kapadıktan sonra:

— Bu ne hoş adam böyle! dedi. Hem yakışıklı, hem kibar, hem de kültürlü... Biliyor musun, Elliot'a hâlâ evliliğimizin ilk günündeki kadar âşığım. Ama bu adam odaya girince, kendimi son derece tehlikeli bir Kleopatra olmuş gibi hissettim.

— Evet, Bay Morgan gerçekten sempatik adam. Ne çare ki, bir yarın kıyısında münzevi bir hayat sürüyor. Ziyaretine gelen dostları bile yokmuş. Bu durumda kendime başka yerde arkadaş aramak zorunda kalacağım anlaşılıyor.

— Böyle bir patronun olduktan sonra, başka arkadaşı ne yapacaksın? O, bana yeterdi doğrusu. Üstelik sana öyle bir bakışı var ki...

— Bir de geri zekâlı ve sakat bir çocuğu var...

— Demek her şeye rağmen şansını denemeye kararlısın, Chris?

— Evet.

Rees Morgan çok geçmeden müsaade istedi. İşi kabul ettiğimi söylemem üzerine sevincini gizlemedi ve derhal ne zaman gelebileceğimi sordu.

— Bankaya bir hafta daha devam edeceğim, diye cevap verdim. Bir hafta sonra pazartesi günü sizdeki görevime başlayabilirim.

Ağabeyim atıldı:

— Seni biz oraya kadar otomobille götürürüz.

Rees Morgan:

— Pek güzel, dedi. Pazar günü öğle yemeğine yetişmeye çalışın. O zaman siz de oğlumla tanışmış olursunuz, Bay Brewster. Hem evimin, baş döndürücü yarların kıyısında yükselen bir sürü gizli geçitli bir hayaletler şatosu olmadığını görmüş olursunuz.

O an bu sözlerin anlamını hiç birimiz anlamamıştık.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Haziran ayı başlarında elma ağaçlarıyle mürver ça-

lıları çiçek içindeydi. Tim, Trixie adındaki küçük kara kedi ve ben dolaşmaya çıkmıştık.

Tim'in, kızıl saçlı küçük kafasını merakla bir sağa, bir sola çevirdiğini gördükçe, onun, kır saçlı bir adam olduğu zaman da, şimdiki gibi çocuk kalacağına inanmakta insan güçlük çekiyordu. Canlı mavi gözleri, siyah kirpiklerle gölgelenmişti. Burnuyla elmacık kemiklerinin üstüne altın renkli sevimli çiller serpilmişti.

Aslında, Bay Morgan'ın vaat ettiği oldukça yüksek ücreti hangi çalışmama karşılık olarak aldığımı bilemiyordum. Bütün günümü Tim'le geçirmesine geçiriyordum, ama o, oyun oynadığı kadar benim kitap okumama, örgü örmeme, ya da güneş banyosu yapmama engel yoktu. Bay Morgan'ın uşağı Jason'un, güzel havalarda terasta kurduğu sofrada sabah kahvaltısıyle öğle yemeğini beraber yiyorduk. Elma ağaçlarının altında oturup yeşil çimlerle sarmaşık güllerinin ötesindeki pırıl pırıl denizi ve balıkçı teknelerini seyretmeyi pek seviyorduk. Bazen Bay Morgan en beklemediğimiz bir sırada yanımızda beliriveriyordu. Ama çoğu zaman, onun, Sisli Koru mailkânesinin bir köşesinde mi olduğunu, ya da Bangor'daki büyük kütüphanede çalışmak üzere şehre mi indiğini bilemiyorduk.

Evin içinde sadece bir tek erkek hizmetkârın bulunması düşüncesi, önceleri beni rahatsız etmişti. Bir de bahçıvan vardı. Ama o, eve yaklaşmazdı bile... Bereket Jason son derece saygılıydı. Güçlü, kuvvetli ve cambaz kadar çevik bir adamdı. Kemikli yüzü yaşını ele vermiyordu. Siyah saçları ise rugan derisi kadar parlaktı. Bay Morgan'la Tim'e son derece bağlı görünüyordu.

Tim'in bir ara beni kolumdan çektiğini hissettim:

— Chris, gel sana babamın nerede çalıştığını göstereyim.

— Kütüphaneyi gördüm ya, dedim.

— Hayır, kütüphaneyi değil, korunun içindeki taş evi göstereceğim. Şurada, ağaçların arkasındadır.

Çim sahanın ötesindeki bir noktayı parmağıyle işaret ederek yalvardı:

— Ne olur, gel.

Kolumu o kadar çekiştiriyordu ki, sonunda:

— Pekâlâ, gidelim, diyerek takıldı.

Küçük kara kedi de peşimize takıldı.

Ağaçların arasındaki gölgeli ve loş patikayı geçip düzlüğe henüz varmıştık. Birden sert bir çağrı beni, olduğum yere mıhladı:

— Bayan Brewter! Bayan Brawster!

Benim durmama karşılık, Tim hiç bir şey duymamış gibi davranarak ileriye doğru koşmaya devam etmişti. Onbeş, yirmi metre öteden Jason'un bize doğru koşarak geldiğini gördüm. Bahçıvan da peşindeydi.

Jason öfkeli bir sesle Tim'e çıkıştı:

— O tarafa girmenin yasak olduğunu biliyorsun. Baban burada olsaydı, kim bilir ne kadar kızardı!...

Tim de duraklamıştı. Kelimeleri ağzında geveleyerek:

— Babamın çalıştığı yeri Chris'e göstermek istedim, diye söylendi.

Jason kaşlarını çatmıştı:

— Biliyorsun, baban taş eve yaklaşılmasını katiyen istemiyor.

Oğlanı elinden tutarak geri götürdükten sonra bana döndü:

— Bay Morgan'ın emri var: Davet edilmedikçe kimse bu yola sapamaz.

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu:

— Umarım ki, etrafı kolaçan etmek merakıyle buralara geldiğimi zannetmemişsinizdir, Jason.

— Ne münasebet. Bayan Brewster, diye mukabele etti. Hata bizim, size bu yasaktan bahsetmeyi unutan biziz. Malikânenin girilemeyecek olan tek köşesi sadece orası. Bir ilim adamının, kimse tarafından rahatsız edilmeden çalışacağı bir yere ihtiyacı vardır.

— Orası doğru. Bir daha o yola değil sapmak, bakmayacağıma söz veriyorum.

İkimiz de gülümsedik.

Jason birden:

— Kumsala inmek isterseniz, Tim'i aşağı taşırım, dedi. Patika oldukça dik, ama biz oradan inmeye alışığız. Öyle değil mi Tim?

Oğlan fırsatı kaçırmadı:

— Kumsala hemen inelim, hemen inelim, diye tepinmeye başladı.

Az önce uğradığı hayal kırıklığını unutmuşa benziyordu.

Jason terbiyesini bozmadan:

— Bayan Brewster de isterse, ben hazırım, dedi.

— Elbette isterim, diye atıldım. Kumsalı şimdiye kadar yalnız tepeden gördüm.

Tim yine ısrara başladı:

— Haydi Chris. Gel sana yeni mayomu göstereyim. Rengi gök mavisi...

— Öyleyse aşağı inmeden önce ikimiz de mayolarımızı giyelim, dedim.

Sarmaşık güllerinin arkasındaki yar dimdikti. Ve kayaların üstüne iniyordu. Ama yılan gibi kıvrımlarla kumsala varan patikayı izlemek pek o kadar zor sayılmazdı.

Bacaklarındaki rayları çıkarmış olan Tim, şimdi, hafif kıpırtılı, sığ suyun içinde oturuyordu. Onu gözümün önünden ayırmamak için ben de hemen yanıbaşında yüzmeye dikkat ettim. Çocuğun denizden hoşlandığı, her şeye gülmesinden belliydi..

Daha sonra, onu kuruladığım sırada, bacaklarını kıpırdatarak, söylendi:

— Bu pis raylardan nefret ediyorum.

— Günün birinde onları takmana hacet kalmayacak Tim, dedim.

Ne çare ki, «günün birinde» deyimi beş yaşında bir çocuk için «hiç bir zaman» dan farksızdı!

Daha sonra rayları tekrar bacaklarına geçirişimi Tim, dudağını büzerek somurtkan bir yüzle seyretti. Fakat süveterini giyerken benim kendisine yardım etmemi istemedi.

Bunun üzerine, ben de havlu ceketimi attığım yerden alarak, Jason'un gelip gelmediğine baktım. Gel gelelim, cokey yapılı uşak yerine, çok daha iri birinin hızlı adımlarla patikayı indiğini gördüm. O an yüreğime bir ok saplanır gibi oldu. Gelen, Bay Morgan'dı çünkü. Oysa ben, onun evde olduğundan dahi habersizdim.

Rees Morgan'ın belki de dakikalardır bizi seyretmekte olduğunu düşünerek telâşla üstüme, başıma çekidüzen verdim. Mayoyla hiç de fena değildim. Ama yine de havlu ceketimi alelâcele sırtıma aldım.

— Bak, kim geliyor Tim.

Çocuk sevinçle:

— Baba! diye bağırdı.

Az önceki üzüntüsünü bir anda unutmuştu.

Rees Morgan'ı sevinçle karşıladım. Fakat o, bana dikkat etmedi bile. Gözleri, oğlundan başkasını görmüyordu. Birden içim burkulmuştu. O an kendimi yapayalnız hissettim. Aşkta hayal kırıklığına uğramış, hayatı boyunca yalnız kalmaya mahkûm bir kadındım ben.

— Bayan Brewster!

Birden kendime gelip başımı çevirince, Rees Morgan'ın beni endişeyle süzdüğünü gördüm.

— Kederli bir haliniz var, dedi. Yoksa burada mutlu değli misiniz?

— Mutluyum elbette. Ama dalmışım. Kim bilir belki de acıktığım için?...

— Şu halde sizi bu sıkıntılı durumdan kurtarmak bizim görevimiz. Ben de bizi terk etmeyi düşünüyorsunuz diye korkmuştum.

Babasının bu sözlerini duyunca Tim, bacaklarıma sarıldı.

— Doğru söyle Chris: Gitmiyorsun değil mi? Beni bırakmayacaksın değil mi?

Son derece duygulanmıştım. Belki de ağlardım biraz daha geçse. Fakat Rees Morgan durumu kurtardı bereket:

— Gel oğlum, dedi. Bayan Brewster'i eve götürüp karnını doyuralım ki, tekrar neşesi yerine gelsin...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O akşam yemeği Rees Morgan'la birlikte, camlı balkonda, mum ışığında yedim. Beyaz ceketiyle pek şık olan Jason, bize merasimle hizmet etti. Bu dekorun bir parçası olmama rağmen, her şey bana gerçeğe o kadar uzak görünüyordu ki... Jason gibi mükemmel uşaklar sahiden vardı demek! Şimdiye kadar rastladığım erkeklerin en hoşu olan Rees Morgan da karşımdaydı işte. Genç adam beni her hareketiyle etkilemekten geri kalmıyordu. Bir an Paul'ün şimdi hapishanede olduğunu hatırladım. Ama bu tatsız tablo gözlerimin önünden çabuk silindi. Sisli Koru'da ve Rees Morgan'ın yakınında böyle şeyleri düşünmeye fırsat kalmıyordu.

Yemekten sonra kahvelerimizi salondaki şöminenin yanıbaşında içtik. Tim, çoktan yatmış, Jason bile mutfağın üst katındaki dairesine çekilmişti. Dışarıda ses, seda yoktu. Yalnız denizin hafif hışırtısı duyuluyordu. Şöminenin üstünde zarif yüzlü, sarışın bir kadının portresi asılıydı. Alevlerin titrek ışığında gözleri kıpırdayıp bizi tetkik ediyordu sanki. Fakat Rees, portre hakkında bana bilgi vermediği için, ben de bir şey sormadım.

Uzunca bir sessizlik oldu. Sonra yine Rees konuşmaya başladı:

— Jason, Tim'in size, çalıştığım yeri göstermek istediğini anlattı.

— Evet, bu vesileyle de Jason'dan çalışma yerinizin yasak bir alan olduğunu öğrendik.

— İnşallah Jason sizi kırmamıştır. Fakat çalışmak için benim tam bir sessizliğe ihtiyacım var. Üstelik orada, deniz havasının neminden zarar görebilecek değerli kitap-

larımı ve bazı el yazmalarını saklıyorum.

Rees, bir ara ayağa kalkarak:

— Ben, Tim kadar bencil davranıp buradan hiç gitmemeniz için size ısrarda bulunacak değilim, dedi. Ama bizi daha uzun bir süre terk etmemenizi içimden diliyorum.

— Benim de dileğim bu, diye mırıldandım.

— Bugün kumsala inip de Tim'i nasıl kuruladığınızı görünce, üç yıl önce hiç bir şey olmamış da siz, Tim ve ben, oldum olası böyle sıhhatli ve mutluymuşuz gibi geldi bana.

Bu sözlere verilecek bir karşılık yoktu. Yemekten sonra çalışmak istediğini daha önceden söylediği için:

— Iyi geceler, diyerek yürüdüm.

— Size de iyi geceler, diye karşılık verdi.

Üst katın merdivenini çıkarken Rees Morgan gibi bir erkeğe âşık olmanın tehlikesini düşünüyordum.

Işime başlarken her hafta boş bir öğleden sonramın, her dört haftada bir de boş bir hafta sonumun olmasını kararlaştırmıştık. Bugün boş öğleden sonram beni bekliyordu.

O sabah Rees Morgan, âdeti olmadığı halde, Tim'le biz terasta kahvatı ederken yanımıza geldi. Bir ara:

— Söyleyin bakalım Bayan Brewster, dedi. Öğleden sonra ne yapacaksınız?

— Henüz bilmiyorum. Bugün ille de tatil yapmam şart mı?

Tim hemen:

— Hiç de değil, diye atıldı.

Fakat babası:

— Evet, şart. Haftada hiç değilse bir kere bu evin havasından kurtulmanız çok önemli. Uzun bir zaman bizimle kalmanızı istiyoruz. Bu isteğimizin yerine gelmesi için de hayatınızda biraz değişiklik olmasını sağlamalıyız.. dedi.

— Sisli Koru'dan uzaklaşacak yerde, ormanda kendi kendime dolaşsam, ya da kumsalda tembel tembel vakit geçirsem, olmaz mı yani?

— Bilmediğiniz bir çevrede tek başınıza dolaşmamanızı salık veririm. Başıboş bıraktığım 400 dönüm kadar toprağım var. İçinde yol, patika falan olmadığı için, orada kolaylıkla yolunuzu şaşırabilirsiniz. Kumsal da uzun gezintiler için pek uygun değil. Bazı yerlerinde, hele met zamanı kayaların arasından geçmek imkânsız.

Kendimi neredeyse Tim'in yaşında bir çocuk sanacaktım. Rees, aklımdan geçenleri sezmiş gibi:

— Kendi evimde diktatör kesiliyorum galiba, dedi. Bu yüzden kusuruma bakmayacağınızı umarım. Ne de olsa ailenize karşı sizden sorumluyum. Dinleyin, arabalarımdan biri emrinize amade. Sonerset ise buraya sadece 15 kilometre uzaklıkta. Orada yatlar ve balıkçı tekneleriyle dolu şirin bir küçük liman, yazlık bir tiyatro, oldukça güzel mağazalar, ressamlar, müzisyenler ve çok konuksever yerliler var.

Rees Morgan'ın saydığı şeyler aslında beni fazla etkilememişti, ama bu evde emir kulu olduğuma göre, bozuntuya vermek istemedim:

— Bazı ufak tefek şeylere ihtiyacım var, dedim. Limanları da severim.

Bu sözlerim Bay Morgan'ı hoşnut etmişti. Gözlerimin içine bakarak tatlı tatlı gülümsedi.

Tim aksine somurtuyordu. Ama çocukluk günlerime ait hikâyelerle onu oyalamayı başardım.

Gündüz uykusu için yatağına yatırıncaya kadar işler yolunda gitti. Ne çare ki Tim, yattıktan sonra:

— Ne olur gitme Chris, diye yalvardı:

— Sadece öğleden sonrayı şehirde geçireceğim. Hem Jason'un seni kumsala indireceğini unuttun mu?

— Sen buradan gidecek ve bir daha geri dönmeyeceksin.

— Babanın, bir yere gidince, geri döneceğini biliyorsun, değil mi?

— Ama o geri dönmedi...

— Bayan Partridge mi?...

— Hayır, o değil! Onun gideceğini biliyordum. Ona güle güle dedim. Hattâ eline bir buket çiçek bile verdim.

Birden uzun uzun esnedi. Sonra gözleri kapandı. Ben de parmaklarımın ucuna basa basa odadan süzüldüm.

Jason, emrime verilen otomobili garajdan alıp küçük köşkün kapısına getirmişti. Gülümseyerek:

— Iyi eğlenceler Bayan Brewster, dedi. Geri döndüğünüz zaman, bahçe kapısını açık bulacaksınız.

On dakika sonra, Rees Morgan'ın korusunun içinde dolanan patikadan geçerek önüne çıktığımda kapı, kendiliğinden açıldı. Açılıp kapanması evden düğmeyle idare ediliyordu her halde. Nitekim araba geçtikten sonra, demir kanatların ağır ağır ve gürültüsüzce kapandığını gördüm. Bu arada dışarıda bir zilin bulunduğu dikkatimi çekti.

Somerset yönünde uzaklaşırken, bir buçuk kilometre boyunca Morgan malikânesini çeviren adam boyundaki tuğla duvarı takip ettim. Duvarın sağa saptığı ve sıklaşan ağaçların arasında kaybolduğu noktada kısa bir süre arabayı durdurdum. Duvar buradan itibaren hayli alçalıyordu. Hattâ az ileride, ağaçların arasında, epey çiğnenmişe benzeyen bir patika bile keşfettim. Sonra motoru tekrar çalıştırdım ve Somerset'e doğru yoluma devam ettim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Somerset'in, aynı kıyıdaki bütün liman şehircikleri gibi kendine öz bir çekiciliği vardı. Sarımsı kahverengi kayalardan meydana gelmiş dik bir kıyı hatta ve Limerock bölgesindekinden daha yüksek ve biçimli liman tesisleri göze çarpıyordu. Bu da med zamanında suların burada daha çok yükseldiğinin bir işaretiydi. Yazlıkçılar henüz taşınmadıkları için şehrin ana caddesi nispeten tenhaydı. Hatıra eşyası satan mağazaların vitrinleri önünde oyalandım, döner tezgâhta satılan kartpostalları inceledim, kütüphaneyi gezdim. Benimle birlikte gezinen turistler de vardı. Somerset'in çarşısından, ihtiyacım olan birkaç par-

ça şey satın aldım, sonra da limana inerek bir sıraya oturup çevremi seyre koyuldum.

Mavi bir taka iskeleye yanaşıyor, arkadan bir balıkçı teknesi denizi yara yara limana giriyordu.

Suyun yüzünde kayar gibi ilerleyen kırmızı yelkenli küçük bir tekne bana birden Tim'i hatırlattı. Ona bir hediye almalıydım. Hemen doğruldum. Vitrininde oyuncak tekneler gördüğüm hatıra eşyası satan dükkânlardan birinde aradığımı bulabilirdim.

Yolumun üstünde eski bir tahıl ambarına benzeyen ve kapısının üzerinde solmuş altın harflerle «Deniz Kızı» diye yazılı bir bina dikkatimi çekti. Bu ismin altında «Sanat Galerisi — Kahvehane — Hatıra Eşyası» diye bir tabelâ asılıydı.

Ani bir kararla içeri girdim. Dükkânda önce benden başka kimse yok sandım. Oysa göze görünmeyen bir mutfaktan taşan kahve ve taze çörek kokuları yalnız olmadığımı gösteriyordu. Duvarlardaki resimleri inceledikten sonra, çoğu elişi olan hatıra eşyası raflarının önünde durdum.

Küçük balıkçı teknelerinden birine uzandığım sırada, arkamda bir kadın sesi duydum:

— Hoşunuza giden bir şey bulabildiniz mi bari?

Köşeli yüzü güneşten tunç rengini almış irice bir sarışın kadındı bu. Masaların arasından bana doğru geliyor ve dostça gülümsüyordu.

Seçtiğim balıkçı teknesini ona uzattım.

— Güzel şeyler, değil mi? dedi kadın. Balıkçılardan biri, kışın bunları yaparak vakit geçiriyor. Bu sayede iyi de para kazanıyor. Görenlerin beğendiği şeylerden... Biraz bekleyin de size bir kutu bulayım.

— Kahveniz pek güzel kokuyor, dedim. Sizden bir fincan rica etsem.

— Yiyecek bir şey de ister misiniz? Meselâ, bir çörek, ya da bir dilim çilekli pasta?...

Adamakıllı karnım açıkmıştı. Hayır diyemedim.

Kadın bana kahveyle iki çörek getirdi. Fincanla tabağı masaya koyarken sordu:

— Civarda mı oturuyorsunuz? Yoksa buraya gezmek için mi geldiniz?

— Bu yakınlarda oturuyorum, dedim. «Sisli Koru» malikânesinde.

Kadının gülümseyen ifadesi silinmiş, o canlı gözleri de birden gitmiş, yerini mavi renkli iki cam bilya almıştı. Masamdaki vazonun içindeki çiçekleri gelişi güzel düzeltti. Sonra sahte bir kayıtsızlıkla sordu:

— Orada misafirsiniz demek? Rees Morgan'ın tekrar evlenmek isteyeceğine hiç ihtimal vermezdim.

— Rees Morgan'ın özel hayatı beni hiç ilgilendirmez, diye karşılık verdim. Ben orada sadece küçük çocukla meşgul oluyorum.

— Orada çalışıyorsunuz ha!

Kadın artık kayıtsız numarasından vazgeçmişti. Alçak sesle:

— Ne kadar zamandır oradasınız? diye sordu.

— Pazar gününden beri. Bugün ilk izinli öğleden sonram.

— Beni kim bilir ne kadar meraklı zannetmişsinizdir, dedi. Ben de orada birkaç ay çalıştım da. Adım Phyllis Partridge'dir.

— Tevekkeli değil...

— Boş yere sıkılmayın, dedi kadın. Oradan kendi arzumla ayrıldım. Aradan bir ay geçtiği halde, bazı geceler «Sisli Koru»yu rüyalarımda gördüğüm olur. O zaman da rüyam rüyalıktan çıkar korkunç bir kâbus halini alır!

Bu defa meraklanma sırası bana gelmişti:

— Tim mi canınızı sıktı? Yoksa ev ıssız bir yerde olduğu için mi işinizden hoşlanmadınız? İnsanlardan bu derece uzak yaşamak herkesin hoşuna gitmez, ama tam bana göre.

Phyllis Partridge dudak büktü:

— Bölgede akrabalarınız var mı?

— Hayır. Limerock'tan geliyorum. Dört haftada bir hafta sonunu evimde geçirmeğe gideceğim.

Kadın başını salladı:

— Daha birinci ay dolmadan koşa koşa evinize döneceğinize bahse girerim.

Phillis Partridge'i masama davet etmekten başka çarem kalmamıştı. Kadın bir fincan kahve getirip karşıma oturdu. Mırıldanır gibi sordum:

— Şimdi söyleyin bakalım, daha ilk ay dolmadan niçin koşa koşa evime dönecekmişim?

— Sizin kaçmanıza neyin sebep olacağını bilmiyorum. Ama mutlaka bir şey olacaktır. Ben oradan ayrılmasaydım her halde çıldırırdım. Bir kere ıssızlığa, yalnızlığa tahammül edemediğim doğru. Ama kim olursa olsun insana o mahut demir kapıdan bir kere geçince, medenî dünyadan kopmuş gibi hisseder kendini. Hele o Jason yok mu! Bir insanın bu derece sessiz ve çabuk gidip gelmesi normal değildir bence. Adamın ne taraftan karşıma çıkacağını bilemezdim. Her an burun buruna gelirdik... Hele öteki...

Bu defa Rees'i kasdettiği besbelliydi. O harikulâde bir adamdır, demek geldi içimden. Fakat Phyllis Partridge'i ürküteceğimden korktum. Heyecanımı belli etmemeye çalışarak sordum:

— Ya onun nesi var?

Kadının alnı kırıştı.

— Daima nazikti, dedi. Ama bana gösterdiği nezaket, evin demirbaş bir eşyasına gösterilen ilgiden farklı değildi.

Kadının yanakları al al olmuştu.

— Onun gibi yakışıklı, zengin ve kültürlü bir adamın bana ilgi duymasını beklemezdim tabiî, diye devam etti. Ancak, bana hiç değilse insan gözüyle bakabilirdi. Ama gitmemin asıl sebebi o da değildi.

— Sebep Tim miydi?

— Ne münasebet? Tim çok cana yakın bir çocuktur. Zaten geri zekâlı çocuklar, çok kere normal olanlardan daha sevimlidir. Hoş, Tim'in geri zekâlı olduğunun farkına varılmıyor ya.

— Orası doğru, diye tasdik ettim.

O sırada kadınlı erkekli bir grup içeri girmişti. Bir masa öteye geçip oturdular. Bir garson kız mutfaktan fırlayıp siparişlerini almak için masalarına doğru seğirtti.

Phyllis Partridge devam etti:

— Orada kendimi elimi, kolumu bağlı hissederdim. Bütün bir hafta boyu oğlandan başkasıyle konuşmamanın, misafir dahi kabul etmemenin ne demek olduğunu gözünüzün önüne getirsenize. Tim'i yatırdıktan sonra, odama çekilinceye kadar yapayalnız kalırdım. Dulum. Erkek arkadaşlarım var. Arada sırada bunlardan biriyle bir bezik oynasam ne çıkardı? Tasavvur edin, izinli günlerimde arkadaşlarımın beni Sisli Koru'nun kapısından almaya veya beni getirmeye daha hakları yoktu. Geç saatte dönerken korkudan tir tir titrediğim çok olmuştur. Beni en ziyade ürküten de bahçe kapısıyle ev arasındaki yoldu. Bir keresinde bundan Bay Morgan'a bahsettim. Yanıma Jason'u katmaya kalktı.

Kadıncağız ürperiyormuş gibi silkinip söze devam etti:

— Ama o yolu Frankeştayn'la yürümeyi bin kere tercih ederdim. Tekrar ediyorum: Sisli Koru'dakiler normal insanlar değillerdi. İş bu kadarla kalsa iyi...

Daha başka ne olabilirdi? Bu kadının, birtakım peşin hükümlerle Koru'ya geldiği besbelliydi. Şöyle devam etti:

— Çok korkunç rüyalar görüyordum. Bütün hayatım boyunca, orada kaldığım süredeki kadar kâbus görmemişimdir. Bazı geceler ter içinde uyanır, birinin haykırdığını duyar gibi olurdum. Ama Tim'in yanına koşunca onun sakin sakin uyuduğunu görürdüm. Yalnız bir keresinde o da garip sesler duyarak uyanmıştı.

Phyllis Partridge, tüyleri diken diken olan kollarını ovuşturdu.

— Ev de ne kadar sessizdi, diye mırıldandı. O'nun, piyano çaldığı zamanlar dışında, bir sineğin bile kanat çırptığını duyabilirdiniz. Ama O'nun piyanosu sessizlikten de beterdi.

— Orasının size göre yer olmadığı anlaşılıyor Bayan

Partridge, dedim. Siz çevrenizde canlılık ve hareket olmasını seviyorsunuz. Burası her halde hoşunuza gidiyordur.

— Hem de çok. Dükkân enîştemin ama ben idare ediyorum. Pastaları da ben yaparım. Dediğiniz gibi, burası tam bana göre yer.

Kadına anlayışla baktım. Yalnız olmanın ve durgun bir hayat sürmenin, bazı kimseler için bir işkence olduğunu, daha başkalarının ise fazla gürültü ve harekete tahammül edemediklerini o kadar iyi biliyordum ki.

Phyllis Partridge:

— Öyle olduğu halde Sisli Koru'da bir süre kaldım, dedi. Işim kolaydı. İyi de para alıyordum. Çocuğa ise çok bağlıydım. Derken bir gün...

Gözlerini yumdu. Sanki sonra kısık bir sesle devam etti:

— ... O Rees Morgan'ın gazabından Tanrı insanı korusun. Tabiî o hadiseden sonra Sisli Koru'da daha fazla kalamazdım. Oradan kaçtım diyebilirim. Halbuki kötü bir şey de yapmamıştım. Önceden menedilmiş değildi bu. Çocuğa ise hiç bir zararı dokunmamıştı.

Sustu; ellerinin titrediğini farkettim. Sonra sabit bakışlarla anlatmaya başladı:

— Nisan ayı için fazla sıcak, harikulâde bir gündü. Jason, kumların üstünde oynayabilmesi için Tim'i plâja indirmişti. Fakat çok geçmeden hava daha da ısındı. Ben Tim'in başına güneş geçmesin diye, onu, yarın dibindeki kayaların arasına taşıdım. Taşların arasında med zamanından kalma biraz su vardı. Çocuk orda küçük yelkenlisini yüzdürerek ve her zamanki gibi kendi kendine konuşarak hoşça vakit geçiriyordu. Bay Morgan gelene kadar ikimizin de keyfi yerindeydi. Birden onu karşımızda bulduk. Yüzü hiddetten kireç gibi bembeyaz olmuştu. O an bana hiç bir şey demedi. Belki de kendini kaybedip bana sövüp saymamak için kendini güç tuttu. Sonra, Tim'i kucakladığı gibi patikadan yukarı taşımaya başladı. Ben de arkalarından yürüdüm. Bay Morgan akşam olup Tim'i yatırıncaya kadar benimle tek kelime konuşmadı.

Kadıncağız kendine yeni bir sigara yaktıktan sonra, bana, titreyen elini gösterdi:

— Bakın, o sahneyi hatırladıkça hâlâ titriyorum.

Düşüncelerimi Phyllis Partridge'e belli etmemek için çırpınıyordum. Rees Morgan, benim gözümde her zaman nazik ve oğlu Tim'e aşırı derecede düşkün, şefkatli bir babaydı. O an sevgisinin günün birinde bana da yönelmesini arzuladığımı dehşet içinde farkettim.

Phyllis Partridge'in sesiyle dalgınlığımdan sıyrıldım. Kadıncağız kendi kendine anlatıyordu:

— Tim'in kayalıklara gitmesini arzulamadığını bana terbiyeli bir dille söyleyemez miydi sanki? Bunun yerine, «Seni sersem karı, seni! Bu budalalığı yapmak nereden aklına geldi? Kim sana bu hakkı verdi?» diye üzerime yürümez mi?... O günden sonra «Sisli Koru» da duramazdım. Bay Morgan'ın gözlerinde o korkunç ifadeyi gördükten sonra onunla aynı çatı altında yaşamak benim için cehennem azabı olurdu.

Ben içimden, «Bu kadın zırdeli» diye düşünüyordum.

Dalgın dalgın, Rees Morgan'ı düşünürken Phyllis Partridge'in beni dikkatle süzdüğünü farkettim. Bir şeyler söylemiş olmak için:

— Tim sizi giderken çiçeklerle uğurladı, değil mi? diye sordum.

— Evet, dedi.

Sonra cebinden bir mendil çıkararak gözlerini sildi, hafifçe burnunu çekti:

— Bana, «Ne olur, gitme, Phyllis,» diye yalvardı. Zavallı yavrucak! Geleceğinin ne olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Bu kadar haksızlığa dayanamazdım. Birden isyan ettim:

— Bay Morgan'ın dünyada deli gibi sevdiği biri varsa, o da Tim'dir.

Sonra fazla ileri gitmemiş olmak için sesimi yumuşaktım:

— Sisli Koru'da mutlu olmayışınıza üzüldüm, Bayan

Partridge, dedim. Şimdi orasını hatırladıkça buranın kıymetini daha çok bileceksiniz.

— Orası doğru. Kız kardeşimin hamile kalıp bu yaz mutfak işi göremeyişi benim için büyük şans oldu.

Sonra ciddî ciddî ilâve etti:

— Belki canınızı sıktım, özür dilerim. Fakat bu konuşmamızdan hiç değilse Tim'i kayalıklara götürmemeniz gerektiğini öğrenmiş oldunuz.

Gözü, önündeki kahve fincanına takılınca, telâşla ayağa fırladı:

— Biraz bekleyin de kahvenizi yenileyeyim. O kadar çok konuştum ki, kahvenizi içmeye fırsat bulamadınız. Bakın, buz gibi olmuş.

İtiraza yeltendiysem de küçük ibriği alarak mutfağa koştu. Bu arada, kavuniçi kareli bir ceket, kahverengi keten pantolon ve kahverengi mokasen giymiş sarışın bir gençle çarpışmasına ramak kaldı. Genç adam sırıtarak:

— Görüyorum, yine neşen yerinde Phyllis, dedi.

Onunla konuşurken bir yandan da kadının başının üstünden beni süzüyordu. Nazik bir tavırla gülümsedim.

Phyllis Partridge:

— Bu genç hanım, Sisli Koru'ya yeni geldi, diye beni tanıttı. Adı Christina Brewster... Bu beyin adı da Eric Allenby'dir, Bayan Brewster... Rahatımızı kaçıran yazlıkçılardan biridir, ama biz onu yine de severiz.

Genç adam gülmeye başlamıştı:

— Aferin doğrusu, dedi. Ben yirmi beş yıldan beri yazları buraya gelirim. Halbuki siz ancak on iki yaşında Somerset'e taşındınız. Öyleyken ben yazlıkçı oluyorum, siz ise şehrin yerlisi...

Sonra bana döndü:

— Merhaba. Masanıza oturmama müsaade eder misiniz?

Teni güneşten bakır gibi kararmıştı. Açık sarı, saçları, çok candan bir tebessümü ve iri beyaz dişleri vardı. Gözleri Rees Morgan'ınkinden daha açık maviydi. İlk bakışta bana biraz saf ve tecrübesiz göründü. Ondan hiç de-

ğilse birkaç yaş küçüktüm. Fakat karşı karşıya otururken kendimi daha yaşlı hissediyordum. Paul'ün yüzünden çektiğim üzüntüler benim vaktinden önce olgunlaşmama sebep olmuştu.

— Nasıl, burasını beğendiniz mi Bayan Brewster? diye sordu.

— Hem de pek çok, dedim.

— Phyllis'e sorarsanız, Bay Morgan şeytanın ta kendisidir.

— Siz de aynı fikirde misiniz?

— Bay Morgan'ı ancak uzaktan görmüşlüğüm var. Aslında kimse onu doğru dürüst tanımaz. Yanılmıyorsam, karısının ölümünden önce de herkesten uzak bir hayat sürerdi. Şimdi daha beter oldu. Ama çok yakışıklı bir şeytan olduğunu kabul etmek gerek. Gayet iyi hatırlıyorum, karısı öldüğü zaman buradaki bütün kadınlar onu teselli etmek için seferber olmuşlardı. Ama telefon edenlerin, ya da bizzat Sisli Koru'ya gidenlerin hiç biri yanına varmayı başaramadı. Esrarengiz bir uşağı var ya, işte o, herkesi atlatmayı bilmiş. Rees Morgan bu yüzden herkesin gözünde hâlâ esrarlı bir şahsiyettir. Evinde oturduğunuz için burada herkesin merakını uyandıracaksınız.

«Umurumda bile değil, dedim. Nasılsa pek ender olarak Somerset'e geleceğim. Bugün de gelmezdim, ama Bay Morgan, izin günlerimde köşkle malikâneden uzaklaşmamı şart koştu.

— Dehşet hikâyelerinde bu, deli bilginin şeytani denemelerini yaptığı saatlerdir.

— Öyle ya! diye parmaklarımı çıtlattım. Bay Morgan, korunun içindeki küçük taş evde şimdi ne yapıyor dersiniz?

— Hangi taş evden bahsediyorsunuz?

O an kendime geldim ve patronum hakkında böyle daha yeni tanıdığım birine boşboğazlık ettiğim için kendimden utandım.

— El yazması kitaplarını muhafaza ettiği klimalı kütüphanesini kastediyorum, diye sözü çevirdim.

O anda Phyllis Partridge'in, kahveyi getirmesi de işime yaradı.

Phyllis, ibrikle sütlüğü masaya bırakıp yeni gelen müşterilere servis yapmak üzere tekrar ortadan kayboldu.

Eric birden:

— Bay Morgan'ın sizi vakit vakit azat etmesine ve Somerset'in, Sisli Koru'ya en yakın şehir oluşuna seviniyorum, dedi. Hiç yelkenle gezdiniz mi?

Bu soru bana Pauül'ü hatırlattı. Ama onun teknesiyle yaptığımız gezintilerin üzerinden şimdi yüz yılı aşkın bir zaman geçmiş gibi geliyordu.

Eric devam etti:

— Sevimli bir teknem var. Buradaki benzerlerinin en hızlısıdır. Haftada bir kere, rüzgâr elverirse açılır, ya da adalardan birine pikniğe gideriz. Bir çarşamba günü yelkenliyle çıkarsak, siz de gelir misiniz?

Şaşkın şaşkın:

— Ben... Ben mi?... diye kekeledim.

İçimden de kendi kendime çıkışıyordum: «Aptallık etme, hayır de.»

Fakat onun davetini bu kadar kaba bir dille reddetmeye de dilim varmıyordu. Eric susmamdan faydalanarak:

— Tabiî geleceksiniz, diye atıldı. İyisi mi, önümüzdeki çarşamba, hava uygun olursa, sıkı giyinmeniz için size sabahtan telefon ederim. Rüzgâr yoksa da başka bir şeyler yaparız. Şimdi gitmek zorundayım. Beni arıyorlar.

Birden yerinden fırladı ve sağı, solu selâmlayarak acele adımlarla çıktı. Pencereden. Eric'in rıhtımda kendisine çok benzeyen, kır saçlı bir adama doğru yürüdüğünü gördüm.

Birkaç dakika sonra ben de kahveden çıktığım zaman Phyllis Partridge hediyelik eşya raflarını düzenlemekle meşguldü. Onunla vedalaşmak mecburiyetinden kurtulduğuma sevindim ve bir daha «Deniz Kızı» na uğramamaya kendi kendime karar verdim.

ALTINCI BÖLÜM

Saat yedi buçuk sıralarında Sisli Koru'ya vardığımda Jason'u kapıda beni bekler buldum:

— Tim henüz uyanık. Sizi bekliyor. Bayan Brewster, dedi.

Merdiveni koşa koşa çıktım. Tim'in kapısı açıktı. Ben de olduğum gibi, ellerimdeki paketlerle odaya daldım.

Rees Morgan; Tim'in yatağının kenarına ilişmişti ve oğluna hikâye okuyordu. Yukarı çıkarken sesini duymamıştım. Benim ayak seslerimi yere döşeli kalın halılar boğduğu için ikisi de geldiğimi farketmemişlerdi.

O ana kadar kendimi, çocuğunu uyumadan önce bir kere öpmek için eve koşan bir anneye benzetmiştim. Fakat baba, oğlu baş başa görünce, bu hissimden eser kalmadı. Parmaklarımın ucuna basarak odadan çıkmak istedimse de, Tim beni farketmişti. Sevinçle:

— Geri geldin demek! diye bağırdı.

Sonra da keyfinden yatağının içinde zıplamaya koyuldu. Rees Morgan elindeki kitabı kapayarak bana döndü:

— Demek geldiniz...

Bu bakışlarının altında kendimi son derece âciz hissediyordum. Ona âşık olmuştum. Ve şu an bir kazdan farkım yoktu. Tim, hediyesini görmeden bana nefes aldırmamaya kararlıydı sanki. Durmadan soruyordu:

— Bana ne getirdin, Chris?

Rees ise ayağa kalkmıştı. Çekingen bir tavırla:

— Hikâyenizi yarıda kesmek istemezdim, diye mırıldandım.

— Tim beni nasılsa yarım kulakla dinledi. Öbür kulağı sizdeydi. Ayak sesinizi kaçırmamak için dikkat kesilmişti.

Tim'e paketini verdim, heyecanla açışını Rees'le birlikte ilgiyle izledik.

Tim, küçük balıkçı teknesine bayılmıştı. Sonra Rees Morgan, oğlunu öperek ona «İyi geceler» diledi. Beni sonra kendisiyle bir kadeh bir şey içmeye davet etti ve odadan çıkarak bizi yalnız bıraktı. Tim'in yeni teknesiyle birkaç dakika daha oynamasına müsaade ettikten sonra, odalarımızı birleştiren banyodan dolaşarak odama geçtim.

Kendime biraz çekidüzen verip, tekrar Tim'in yanına döndüm. Tekneyi merasimle boşucundaki gece masasının üstündeki lambanın yanına oturttuk.

Tim, birden doğruldu ve yatağının kenarından, bacaklarını aşağı sarkıttı. Onu kucaklayıp kaldırmak için yanına yaklaştım. Fakat o, muzip muzip sırıtarak elimden kurtuldu ve yataktan fırladığı gibi odanın öbür ucuna koştu. Benim şaşkın şaşkın onu seyredişime kahkahalarla gülerek banyoya daldı. Olduğum yerde kalakalmıştım. Hani Tim sakattı, kötürümdü. Gerçi koşması küçük bir kedi yavrusununkine benziyordu ama raysız ve yardımsız koşmuştu ya...

Banyodan çıktığı zaman gözlerinde hâlâ muzip bir ifade vardı. Bu defa öteye beriye tutunarak, biraz daha yavaş ve dikkatli olarak yatağına döndü.

Üstünü örterken dedim ki:

— Koşabildiğinden haberim yoktu...

— Sık sık koşarım halbuki...

— Raysız dolaştığını baban biliyor mu?

Süt dökmüş kedi gibi başını eğdi:

— Aslında buna müsaade yok, Chris.

— Öyleyse yasak olan şeyi yapmamalısın, Tim.

Çocuğun sakatlık derecesi hakkında bana bilgi verilmemişti. Yalnız bir kere, Tim'i tedavi eden Boston'daki bir ortopedi uzmanından bahsedilmişti.

— Duanı ettin mi Tim? diye sordum.

— Karanlıkta dua etmeyi tercih ediyorum Chris. O zaman içimde hiç korku kalmıyor.

— Ama burada korkulacak bir şey yok ki.

— Var olmasına var, ama Allah Baba onları koruyor.

— Kimden koruyor Allah Baba seni? Onlar dediğin

kimler? Yoksa bana bahsettiğin arslanlarla kaplanların mı?

— Kim olduklarını bilmiyorum. Ama haykırıyorlar. Kaç gece uyandım.

Korkudan büyüyen gözlerle pencereye baktı:

— Dışarıdalar, diye fısıldadı. Trixle de onları duydu. Phyllis de...

Phyllis Partridge'in, isterik kâbuslarıyle çocuğa korku aşıladığı anlaşılıyordu.

— Tanrı seni her zaman korur, dedim. Haydi iyi geceler, Tim.

Rees, holde beni bekliyordu:

— Bahçede dolaşmak ister miydiniz?

— Memnuniyetle. Müsaade ederseniz, gidip arkama bir hırka alayım.

— Yo! Size kendi hırkamı vereyim.

Rees, el örgüsü hırkasını omuzuma koydu. O an, Paul'ün temasıyle hiçbir zaman böylesine heyecanlanmadığımı hissettim.

Çimlerin üstünde konuşmadan yürüyorduk. Ortalık alacakaranlıktı. Çevremizde çıt çıkmıyor, arada tiz bir kuş çığlığı bu derin sessizliği bozuyordu. Bir süre konuşmadan yürüdük. Sonra Rees:

— İzninizden nasıl yararlandınız bakalım? diye sordu.

«Deniz Kızı»na uğradığımı söylemeden ona her şeyi anlattım.

— Gördünüz mü, gayet iyi vakit geçirmişsiniz, dedi.

Samimî tavrı bana ihtiyatı unutturmuştu. Hafiften meydan okur gibi:

— O küçük balıkçı teknesini aldığım yeri biliyor musunuz? dedim. Rıhtımdaki «Deniz Kızı» adlı dükkândan.

Sözlerimin Rees'i etkileyeceğini sanmıştım. Kılını bile kıpırdatmadı. Ben, kelimelerin üstüne basa basa ekledim:

— O dükkânı yöneten kadın, bir ara burada çalışmış. Adı, Phyllis Partridge.

— Ya?...

Bu kere umduğumu elde etmiştim:

— Onun ne âlemde olduğunu doğrusu merak ediyordum, dedi. İyi bir iş bulduğuna sevindim. Hayatından memnun mu bari?

— Çok memnun olduğunu söyledi.

— Güzel! Burası ona göre fazla ıssızdı. Bir sürü erkek arkadaşı varmış. Burada, onlardan uzakta sıkılıyordu. Size başka ne anlattı?

Soru gelişigüzel sorulmuş gibiydi:

— Tim'e çok bağlı olduğunu, fakat yalnızlığa tahammül edemediğini söyledi. Ben de aksine buradan çok hoşlandığımı anlattım. Konuşmamız bu kadarla kaldı. Sonra, biriyle tanıştırdı beni...

Fakat Eric'le nasıl tanıştığımı anlatmama sıra gelmedi. Rees ısrarla:

— Konuştuklarınız sahiden bunlardan mı ibaret kaldı? dedi. Bazı şeyleri atladınız gibime geliyor. Sizi daha şimdiden o kadar iyi tanıyorum ki, yalan söylediğinizi derhal farkettim.

— Yalan söylemiyorum.

Öfkeyle bir adım geri çekilmiştim. Rees sözü çevirdi:

— Bence konuştuğunuz şeyleri sırf nezaketen tekrarlamak istemediniz. Biliyorum, sizin hakkınızda da çok şey biliyorum, Chris. Hepsi de sizin lehinize.

Rees yumuşak bir hareketle koluma girdi. Güllerin sardığı çitin dibinden yolumuza devam ettik. Sular kararmıştı. Esrarlı bir hava sanki ikimizi de sarmıştı. Elimde olmadan ürperdim. Rees benim irkildiğimi farketmedi bile.

— Merak ettim, hepsi bu kadar, dedi. Bayan Partridge bu evden tatsız şartlar altında ayrılmıştı. Size bundan bahsedip etmediğini bilmek istedim.

Dalların arasında kalın bir tel örgüyü örten gül çitinin alt başına varmıştık. Dedim ki:

— Bayan Partridge, sizin onu, yok yere çok kötü haşladığınızı, onun da sinirlenip evinizden ayrıldığını söyledi.

— Evet. O hadise yüzünden gitmesine lüzum yoktu, ama er geç buradan ayrılacaktı. Sisli Koru'da mutlu değildi. Kendisini azarlayışımın sebebini de söyledi mi bari?

— Gûya Tim'i götürmemesi gereken ve çocuğun kazaya uğrayabileceği bir yere götürmüş.

— Orası, yavrucağın yaralanıp bu hale düştüğü yerdir.

Bir an susup, yutkundu. Sonra ekledi:

— Bayan Partridge'le belki biraz ağır konuştum, ama siz beni daha iyi anlayabilirsiniz. Tim'i götürdüğü yer, şimdi durduğumuz noktanın tam altı. Mümkün olsa, orasını haritadan silerdim. Tim'le annesi bu noktadan yarın altındaki kayaların üstüne düştüler. O devirde bu tel örgüsü henüz yoktu. Düşünün bir kere, o akılsız kadının, oynaması için Tim'i götürdüğü kayaların üstünde annesi can vermiş. Tim de aynı yerde aklen ve bedenen sakat kalmıştı. Yavrucak bugün sırf, annesinin vücudunun düşüş şiddetini yumuşatması sayesinde hayatta.

Onu yavaşça kolundan çektim. Rees taş kesilmiş gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. Bir an kendi cüretkârlığımdan kendim de ürktüm. Fakat Rees direnmedi. Onu yarın kıysından uzaklaşırken kolunu bıraktım. Sonra fısıldar gibi:

— Özür dilerim Bay Morgan, dedim. Orada daha fazla kalamazdınız.

— Biliyorum. İlginize teşekkür ederim. Yalnız olsaydım, ihtimal o noktadan saatlerce ayrılmazdım. Bazı geceler kendimi orada buluyor, nasıl oraya gittiğimi ve ne kadar zaman öyle durduğumu hatırlayamıyorum. Ne dersiniz, içeri girsek daha mı iyi olacak?

Duyduğum dehşetin etkisiyle hâlâ titriyordum.

Genç adamın yalnız kalmayı tercih edeceğini hissettiğim için, yorulduğumu bahane ederek, «İyi geceler» diledim.

— Sizden özür dilemem gerekir, Chris, dedi. Gecenizi zehir ettim.

Vedalaştık. Merdivene doğru yürürken Rees Morgan arkamdan seslendi:

— İyi geceler, Chris. Tatlı rüyalar.

— Teşekkür ederim, Bay Morgan.

Yatağımda yatarken aşağıdan gelen bir piyano sesi kulağıma çalındı. Birisi Chopin'den bir noktürn çalıyordu. Gözlerim yarı kapalı, bir süre bu tatlı melodiyi dinledim, sonra uyuyakalmışım.

***

Gecenin ileri bir saatinde garip bir ses beni uyandırdı. Ama benimki bir kâbus değildi. Gerçekten bir feryat duymuştum. Hem de tiz bir feryat... Yatağın içinde doğrularak, odamın duvarını kaplayan kara gölgelere gözlerimi diktim. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Kanım donmuştu âdeta. O korkunç çığlık bir türlü kulağımdan gitmiyordu...

Sonra kendimi topladım. Yataktan inip bazı geceler Tim'in üstünü örtmeye gittiğim zaman elime aldığım cep fenerini buldum, sabahlığımı giyerek çocuğun odasına geçtim.

Tim, mışıl mışıl uyuyordu. Yorganını düzelttikten sonra, önce bir pencereye, sonra ötekine giderek dışarıya kulak verdim. Ses, seda yoktu. Sadece uğultulu bir rüzgâr esiyordu.

Yine kendi odama dönüp, pencerenin yanına oturdum. Buradan çimli alanı ve küçük kâgir evin bulunduğu yöne kıvrıldığı noktasına kadar patikayı görebiliyordum. Her şey normaldi. Bir hareket, bir fevkalâdelik yoktu ortalıkta.

Kendim mi haykırmıştım acaba? Yoksa Phyllis Partridge'in kâbusları, ya da Tim'in veya Rees'in akşam anlattıkları mı beni elimde olmadan etkilemişti?

Biraz su içtim, Jason'un, gece açıkabileceğimi düşünerek odama bıraktığı kutudaki bisküvitlerden birkaç tane yedim. Pencereden bakıp bir daha etrafı inceledikten son-

ra, uykumun arasında bağırdığıma, ya da haykıranın ormandaki hayvanlardan biri olduğuna iyice kanaat getirdim. İçim bayağı rahatlamıştı. Tekrar yatağa girdim ve sakin bir uykuya dalmakta gecikmedim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bütün haziran ayında hava fevkalâde gitmişti. Ertesi çarşamba gökyüzü pırılpırıldı. Bunun üzerine Eric Allenby'yi hatırladım ve «Yelken sefasının tam zamanı» diye düşündüm. Gitmemde bir mahzur yoktu şüphesiz. Rees Morgan'ın emri gereğince nasılsa Sisli Koru'dan uzaklaşacağıma göre, boş zamanımda hiç değilse hoşça vakit geçirmeye bakmalıydım.

Jason öğleyin Tim'le beni plajdan almaya geldiği vakit, Eric'in telefon ettiğini ve benim onu aramamı istediğini haber verdi.

Tim, Jason'a kumdan kalesinin kulelerini gösterdikten sonra:

— Bay Jason, dedi. Ve, bir, iki, üç, dört, diye iftiharla saydı. Sonra, kalenin çevresinde bir kere daha dönerek, «beş, altı, yedi, sekiz,» diye devam etti.

Jason şaşalamıştı.

— Çocuğa bugün hayli şey öğretmişsiniz. Bayan Brewster. Yalnız Bay Morgan'ın bunu hoş karşılayacağına emin değilim. Çocuğun zorlanmasını istemiyor.

Onun bu müdahalesi beni sinirlendirmişti:

— Zorlanmak da ne demek? diye çıkıştım. Birisi ona dörtten sonra ne gelir diye sorarsa, Tim cevap veremesin daha mı iyi?

Jason utanmıştı biraz:

— Sizi tenkit etmek istemedim, Bayan Brewster, dedi. Ne var ki Bay Morgan, çocuğun dimağına herhangi bir şekilde baskı yapılmasından korkuyor.

Uşak bundan sonra Tim'i omuzlarına oturtmak için eğildi. Böylece, hiç konuşmadan eve döndük.

Mutfakta Rees Morgan'la karşılaştık. Spor pantolonu,

yakası açık gömleği ve süveteriyle olduğundan genç ve dinç görünüyordu. Jason, Tim'in üstüne başına yapışan kumları temizlemek için onu zemin katındaki banyoya soktu.

Rees, gülümseyerek arkalarından baktıktan sonra bana döndü:

— Kütüphaneye girip flörtünüze oradan telefon edebilirsiniz, Chris.

Eric'in telefonundan demek onun da haberi vardı. Telâşla:

— O benim flörtüm değildir, diye atıldım.

— Delikanlıya biraz cesaret verseniz, pek çabuk flörtünüz olur gibime geliyor.

— Ona cesaret vermek niyetinde değilim. Tanışmamızın üzerinden, daha beş dakika geçmeden beni yelkenliyle gezmeye davet etti. «Hayır» dememe de fırsat bırakmadı. Ama şimdi davetini nezaketle reddedeceğim.

Rees benim arkamdan kütüphaneye doğru yürüdü.

— Arzu ederseniz, Allenby'ler için kefil de olabilirim, diye devam etti. Yıllardan beri yazları buraya gelirler. Benim Sisli Koru'ya taşınmamdan çok önce de gelirlermiş. Eric'in Vietnam'da büyük kahramanlık gösterdiğini duydum. Bu yetmezmiş gibi, burada, evlerini, barklarını bırakıp kaçan Vietnamlılara giyecek eşya ve battaniye gönderilmesi için şehir çapında başarılı bir kampanya yürüttü.

Bu anlatılanlar Eric'e gözümde bambaşka bir kişilik kazandırmıştı, ama bunu itiraf etmek işime gelmiyordu. Rees de bugün facialarının bedbinleştirdiği yalnız ve melânkolik adam değil, kendimi yanında daima bön ve çocuksu hissetmemi sağlayan üstün bir sosyete erkeğiydi. Bu hali, benim de mücadeleci tarafımı kışkırttı. Mürebbiyelere öz bilgiç tavırla:

— Hem sizinle görüşmek istediğim bir mesele var, dedim.

Birden ciddileşti:

— Buyrun.

Çekingen bir tavırla söze başladım.

— Tim, geçen gün bana bir kitap getirdi ve içindeki harflerden bazılarını kendine öğretmemi istedi. Önceden birkaç harfi biliyor, ötekileri de öğrenmek istiyordu. Bir çeyrek saat kadar bu işle meşgul olduk. Tim son derece hevesliydi ve en azından başka çocuklar kadar çabuk kavrıyor ve öğreniyordu.

Rees beni dikkatle dinliyor, fakat yüzünün ifadesi, ne düşündüğünü ele vermiyordu. Bunun üzerine devam ettim:

— Jason, Tim'i bu bahiste teşvik etmemin doğru olmadığı kanaatinde. Sizin böyle bir şeyi istemediğinizi söyledi.

Yutkunup konuşmama bir an ara verdikten sonra ekledim:

— Çocukcağızın kafasını yorayım demiyorum, ama hiç değilse sorularını cevaplandırmayayım mı?

Rees düşünceli bir tavırla piposuna tütün doldurmaya koyulmuştu. Bu tür davranışların, erkeklerde, bir isteği hayır diye cevaplandırmaya hazırlık olduğunu ağabeyim Elliot'tan biliyordum. O da karısı Mindy'ye karşı bu şekilde davranırdı.

Nitekim Rees az sonra sakin bir tavırla:

Chris, geri kalmış çocuklar bahsinde hiç bir tecrübeniz olmadığını daha ilk görüşmemizde itiraf etmiştiniz, diye başladı. Buna karşılık, bu gibi çocukların anneleriyle babaları, hastanelerle doktorlara gidiş, gelişleri ve aynı felâkete uğramış başka anne babalarla ilişkileri sonucunda zamanla bu işin hemen hemen mütehassısı kesilirler. Normal çocukların birbirlerine benzemeyişleri gibi, bu tür çocukların arasında benzer olan iki tanesinin bulunmasının dahi ender olduğunu belki siz de duymuşsunuzdur. Tim gerçekten çok çekici ve aynı zamanda çok canlı bir çocuk. Başına bu kaza gelmeseydi, büyüyünce ihtimal üstün zekâlı bir adam olacaktı. Doğal zekâsından bazı belirtiler şimdi arada, sırada size kadar aksediyor. Ama inanın, bunlar, bir ışığın çıkıp sönmesinden farklı değildir.

Rees Morgan, bir doktor kadar kayıtsız bir dille konu-

şuyordu. O sırada Tim'in berrak kahkahası banyodan bize kadar geldi. Hemen arkasından bir kapı kapandı.

— Iyi ama, Tim, öğrendiği harfleri sonraki günlerde de hatırayabiliyor, Bay Morgan, diyecek oldum.

Rees dostça gülümsedi:

— Evet ama, siz, ona yardım etmek için yanında olmasanız da hatırlar mıydı acaba?

— Beş yaşında bir çocuğun, öğrendiği harfleri hatırlayabilmek için, onları üst üste birkaç gün görmesi ve tekrarlaması gerekir.

Rees yine gülümsedi.

— Ondan sonra da daha güç konulara geçilir, değil mi? Tim'i bu normal gidişe uyduramazsınız, Chris. Onun imkânları ne yazık ki sınırlı. Çok hevesli olduğu için, bu tarafını ona şimdiye kadar belli etmemeye çalıştık. Bir yerlere ulaşmak hevesi ve arzusu onda fazlasıyle var. Fakat bunun için gerekli zekâdan yoksun.

Rees Morgan susup, kederli bakışlarını pencereye dikmişti. Ben bedbin bir tavırla sordum:

— Peki, ne yapayım Bay Morgan? Tim'i teşvik edecek değilim, ama bana bir harfi gösterip bunun ne olduğunu sorduğu vakit, ne diyeceğim?

Rees cevap vermemişti. Pencereden dışarısını seyre devam ediyordu. Bozulmuştum:

— Size yararlı olacak yerde, güçlüklere sebep olduğuma ben de inanmaya başlıyorum, dedim. Anlaşılan, bu görevi başaramayacağım.

Rees Morgan birden irkildi. Hızla dönüp bana doğru yaklaştı.

Rees, Morgan'ın yüzüne o anda yalvaran bir ifade gelmişti:

— Allah aşkına, böyle konuşmayın, Chris, dedi. Burada size çok ihtiyacımız var.

Kollarını uzatmıştı. Bana sarılacağını sandım. Fakat son derece tabiî bir tavırla ellerini pantolonunun cebine

soktu. Tatlı bir sesle:

— Beni dinleyin, Chris, dedi. Tim eğer bir şeyin ne olduğunu bilmek isterse, bunu kendisine söyleyin. Ama yalnız ne sorarsa, onu... Sonra da zihnini başka şeylerle oyalamaya çalışın.

— Peki Bay Morgan.

O an benden ne istese, tereddütsüz kabul edebilirdim.

— Şimdi de o delikanlıya telefon edin, dedi. Ne kadar sabırsızlanmıştır.

Rees Morgan, kütüphaneden çıkarak arkasından kapıyı kapadı. Ben de ağır ağır telefona yürüdüm.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yelkenliyle gezmenin tam havasıydı. Allenby'lerin «Yalıçapkını,» dostlarının «Phoebe» isimli teknesiyle iddialı bir yarışa girmiş ve kazanmıştı. Eric'i sevinç içinde buldum.

— Bize şans getirdiniz, Chris, dedi. Bizim maskotumuz olmak ister misiniz?

Sonra da arkadaşı Mark Webster'i tanıştırdı.

Mark, bilgiç tavırlı, ufak tefek bir gençti. Ama gözlük camları ardındaki muzip bakışları pırıl pırıl parlıyordu. Teknede Mark'ın karısı Helen de vardı. Ve bu genç çift tam üç çocuk sahibiydi.

Helen, beni hemen yanına davet etti:

— Gelin, Chris. Üst güvertede biraz güneşlenelim.

Helen'in üç çocuk annesi olduğu halinden hiç belli değildi. Burnunun iki yanındaki çilleri, tasasızlığı ve açıksözlülüğüyle bana yengem Mindy'yi hatırlatıyordu. Üstelik samimî, candan bir genç kadındı.

«Yalıçapkını» mavi dalgaların üstünde kayarak, piknik yapacağımız Banock adasına yaklaşırken, tatlı tatlı gevezelik ediyorduk. «Phoebe» de bizi dümen suyumuzdan takip etmekteydi.

«Phoebe»nin sahibi Gillespie kardeşlerin ikisi de sarı-

şın, çirkin, fakat o nispette de cana yakın çocuklardı. Peter, tıp öğrenimi yapıyordu. Burr ise babasının kereste ticarethanesinde ortaktı. Mark ve Helen Webster gibi onlar da Somerset'liydiler.

Peter'in kız arkadaşı, Eric'in yeğeni olan Nancy Allenby idi. Nancy, güneşten tunç renginde yanmış harikulâde bacakları ve başını öne eğdiği vakit perde gibi yüzüne düşen ipek gibi sarı saçları olan uzun boylu bir kızdı. Ama olağanüstü güzelliğine rağmen, son derece tabiî tavırlıydı ve tıpkı Eric gibi insana muzip muzip gülümseyerek bakıyordu.

Burr Gillespie'nin sevgilisi de Tamara O'Neill adında İrlandalı ve Rus kırması, yuvarlak yüzlü, duman renginde nefis gözleri olan ufak tefek bir kızdı.

Çiftler bir süre sonra gezintiye çıkınca biz, Eric'le baş başa kaldık.

Eric, kayanın yarığında yaktığımız küçük ateşi çalı çırpıyla besledikten sonra kahve yaptı. Karşılıklı içerken:

— Bugün fena vakit geçirmedin, değil mi? dedi. Hayatından hoşnut bir halin var... Arkadaşları nasıl buldun?

— Hepsini sevdim. Karakterleri, mizaçları bambaşka, ama birbirlerini tamamlıyorlar.

— O yüzden canciğer arkadaş galiba. Peki, Sisli Koru'da işler nasıl gidiyor?

— Şimdiye kadar bir aksilikle karşılaşmadım.

— Öyle bir şey beklermiş gibi konuşuyorsun ama...

— O da benim karamsar tarafım galiba. Her şey o kadar pürüzsüz ki, her an bu ahengi bozacak bir olayın çıkmasından korkuyorum. Bunun dışında, malikâne harikulâde güzel. Tim de pek tatlı bir çocuk.

— Patron da sempatik mi?

Eric yine muzip muzip sırıttı:

— Merakımı hoş gör. Rees Morgan'ın melek yüzlü bir şeytan mı, yoksa sadece, kibar ve terbiyeli bir bilgin mi olduğunu bilmek isterdim.

— Bay Morgan gerçekten nazik ve kibar. Fakat öyle çok çalışıyor ki, yüzünü pek az görüyorum. Böylece, bu

konu da bugünlük kapanmış olsun.

Eric suratını astı:

— Beni yerime oturttun, Chris, dedi. Doğrusu bunu hak etmiştim...

— Hiç de cesaretin kırılmışa benzemiyor ama...

— Boşuna adım «Yılmaz Allenby»ye çıkmadı, şekerim.

Eric, çok geçmeden, yazdan sonra sonbahar, onun arkasından da kış için plânlar yapmaya başlamıştı.

— Kışın da seninle kayak yapmaya gideriz, dedi. Eğer kayak kaymasını bilmiyorsan, sana öğretirim. Sonra da...

Hayretle sözünü kestim:

— Yazın sonunda buradan gitmiyor musun?

— Hayır. Ailem gidecek. Ama ben, burada çalışacağım. Somerset lisesine öğretmen oldum. Eylülde işe başlıyorum. Saygıdeğer patronun gibi benim de kültürlü bir adam olabileceğimi hatırından geçirmemiştin, değil mi?

— Doğrusu, hayır...

İyice alçalarak ufuktaki kıyı çizgisine yaklaşan güneş, etrafımızdaki kayaları kızıla boyamıştı. Konuşma sesleri yaklaşıyordu. Ötekiler dönmüşlerdi.

Akşamın ilk yıldızlarının aydınlığında şehre döndük. Karada aydınlık noktalar birer tektaş pırlanta gibi ışıldıyordu. Limana ise, bir tatil köyündeki güzel yaz akşamının insana gidip yatma arzusu vermeyen şen ve tasasız havası hâkimdi.

«Deniz Kızı» lokantasının geniş pencereleri ışık içindeydi. «Phoebe» dekiler acıkmıştı. Bir an önce bir şeyler yemek için can atıyorlardı. Ama Mark'la Helen'in aklı çocuklarında ve onları emanet ettikleri genç dadıdaydı. Bu yüzden bir an önce eve dönmek arzusundaydılar. Ben ise Phyllis Partridge'in dedikodularını dinleyerek, bu kusursuz günün tadını kaçırmak niyetinde değildim. Eric'e:

— Jason, ben dönene kadar yatmaz. Zavallı adam bütün gün o kadar yoruluyor ki, bir an önce gitsem iyi olacak, dedim. Tim de çok erken uyandığı için, geç yatarsam,

sonra ben de uykumu alamam.

Helen, lâfa karıştı:

— Gelecek çarşamba Mark'ın doğum günü. Kumsalda bir midye ve karides partisi veriyoruz. Sen de gel Chris...

Mark hemen atıldı:

— Mutlaka gelmelisin, Chris. Doğum günüm aslında salıya rastlıyor, ama sırf senin de aramızda bulunabilmen için, Helen onu çarşambaya erteledi.

— Memnuniyetle gelirim, dedim. Beni düşündüğünüz için çok teşekkürler.

Mark'ın şakacılığı tutmuştu:

— Bu sözlerinin Helen'i ne kadar sevindirdiğini bilemezsin. Aylardan beri Eric'e münasip bir eş arıyor.

Helen, bağırmaya başladı:

— Evet dönünce Mark'a güzel bir sopa çekeceğim. Günün yirmi üç saatinde bir tek kelime söylemiyor, sonra bir kere ağzını açtı mı, Allah vermesin, peş peşe çam deviriyor. Nasıl bu kadar arkadaş edinmiş, şaşıyorum. Bir karısının olması ise büsbütün mucize.

Yat Kulübünün park yerine gelmiştik. Otomobilimin başında vedalaştık. Karı, koca Webster'ler kol kola uzaklaştılar. Arkalarından bakarak:

— Pek sempatik insanlar, dedim. Onları çok sevdim.

Sonra arabaya binip Eric'e elimi uzattım:

— Bu güzel gün için sana teşekkür ederim.

— Asıl ben sana teşekkür ederim.

Eric, bir türlü elimi bırakmıyordu:

— Gelecek çarşambadan önce görüşmemiz mümkün mü acaba, Chris?

— Korkarım ki hayır.

— Telefon edebilir miyim?

— Bilmem ki....

Eric'in telefon etmesini istemediğimi pattadak yüzüne karşı söylememiştim. Allahtan duraklamamı kendine göre yorumladı:

— Anlaşılan, işinle boş zamanlarının arasına kesin bir çizgi çekmek istiyorsun, dedi.

— Onun gibi bir şey.

— Şu halde sana telefon da etmem. Çok önemli bir şey çıkmazsa tabiî. Ama ara sıra böyle bir fevkalâdelikle karşılaşmayacağımızı şimdiden garantileyemem.

Bu sözlere ikimiz de güldük. Ben de arabayı çalıştırdım. Daha doğrusu, çalıştırmak için gerekli olan her şeyi yaptım, ama motor bana mısın demedi.

— Bir de ben deneyeyim.

Yana kayıp ona koltuğumu bıraktım. Eric, elinin altındaki bütün düğmelerle kolları kurcaladıysa da, çabaları benimki kadar neticesiz kaldı.

— Bir cep fenerin var mı, Chris?

Eldiven gözünde bir fener vardı. Eric, otomobilin kapağını kaldırarak motoru gözden geçirdi. Sonunda:

— Akü boşalmışa benziyor, dedi.

— Olamaz, diye atıldım.

Eric, dudak büktü:

— Kadınlar hep öyle derler. Bu civarda iyi bir tamirhane var. Sen şimdi arabayı kitle. Ben seni kendi otomobilimle köşke götüreyim. Yarın, bunun çaresine bakarım.

Kabul etmekten başka çarem var mıydı? Sisli Koru'ya varınca, kapının zilini gösterdim. O da inip düğmeye bastı. Ve basmasıyle kapının iki kanadının açılıvermesi bir oldu.

Eric, sırıtarak:

— Şimdi de hayaletler ormanına girelim, dedi. Sahi, bu ormanlarda neler gizli, Chris? Sakın Bay Morgan burada tarih öncesi canavarlarının hayatta kalmış örneklerini muhafaza etmesin?

Aynı şakacı tonla:

— Olabilir, diye karşılık verdim. Bazı geceler onların haykırdıklarını bile duyuyorum.

Evin dış kapısı açık duruyor, antrenin ışığı çimleri aydınlatıyordu. Ben otomobilden inerken, Rees kapıda görünmüştü. Birden heyecanlandığımı hissettim.

— Hoş geldiniz, Chris... Bir aksilik mi oldu yoksa?

Rees mütebessimdi. Önce şaşırdım. Sonra kelimeleri yutar gibi:

— Araba bir türlü çalışmadı, dedim. Eric de zahmet edip beni buraya kadar getirdi.

Bana gereğinden fazla hızlı konuşmuşum gibi geldi. Bereket Eric:

— Merhaba, Bay Morgan, diyerek ona doğru yürüdü.

— Merhaba, Eric.

İki erkek el sıkıştılar. Rees:

— Bayan Drewster'i buraya kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim, dedi.

Eric, umursamaz bir tebessümle:

— Kendisini getirmek benim için zevk oldu, diye karşılık verdi. Yarın ben arabanın çaresine bakarım, Chris. Gelecek haftaya kadar hoşça kal. Size de iyi geceler, Bay Morgan.

Bir an Eric'in arabasının arkasından bakakaldım. Başımı çevirince gözlerim Morgan'ın bakışlarıyla karşılaştı.

— Güneşten renginiz tunç gibi olmuş, Chris. Gözlerinizin içinde de denizin akislerini görüyorum. Gelin, içeri girelim. inanın bana, Jason bile bugün sizi çok özlemiş. Son bir saatin içinde tam beş kere gelip sahil muhafaza teşkilâtına kaybolduğunuzu haber vermemizi rica edip durdu. Halini görmeliydiniz...

Jason'un itiraza yeltenmesi ikimizi de kahkahalarla güldürdü. Rees, şen bir tavırla:

— Artık yatabilirsiniz, Jason, dedi.

Jason, ikimize de iyi geceler dileyip ortadan kayboldu. Esnememek için kendimi güç tuttuğumu gören Rees:

— Size karşılıklı bir kadeh bir şey içmemizi teklif edecektim, ama yorgunsanız, canınızı sıkmayayım, dedi.

— Memnuniyetle bir şey içerim, diye atıldım.

Oturma odasına geçtik. Kapının cereyanı, sönmek üzere olan şöminedeki ateşi canlandırmıştı. Divanın üstüne çöktüm. Rees Morgan da çok geçmeden içki kadehleriyle gelip yanıma oturdu:

— Demek eğlenceli bir gün geçirdiniz, Chris? Ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz. Bu, Sisli Koru'da fazla yalnızlık duymayacağınızı gösterir.

Mutlu geçen günle güzel sonunun etkisiyle gevezeliğim tuttu.

— Burada yalnızlık duymama nasılsa imkân yok, dedim. Bu evi de, Tim'i de seviyorum. Bugün tanıştığım arkadaşların da cana yakın kimseler olması ayrıca avantaj.

— Gelecek hafta ne yapacaksınız bakalım?

— Arkadaşlardan biri, doğum gününde kumsalda bir deniz mahsulleri pikniği tertipleyecek.

— Ben de Eric Allenby ile yalnız bir yerlere gideceğinizi sanmıştım.

— Tabiî o da aramızda olacak.

Bir yandan içkimi yudumlayarak yavaş yavaş sönen ateşi seyrediyordum. Eric'in beni ilgilendirmediğini Rees'e söylemeği çok isterdim. Ama, Allaha şükür, böyle bir boş-boğazlık yapmayacak kadar aklım başımdaydı.

Rees birden:

— Bir daha sefere arabanın arıza yapmamasına dikkat etmeliyiz, dedi. Yine vasıtasız kalıp bir hayırseverin yardımına muhtaç olmanızı istemem.

Soğuk bir tavırla:

— Herkesi tekrar tekrar zahmetlere sokmaya benim de niyetim yok, diye karşılık verdim. Araba tekrar arıza yapacak olursa, Jason'a telefon ediveririm. Ama siz tesadüfen o sırada evde bulunmazsanız, adamcağız Tim'i yalnız bırakamaz tabiî.

Rees, hızla bana döndü:

— Neden kızdınız, Chris? Kendinizi haksız yere azarlanmış hissediyorsunuz. Oysa sizi azarlamadım ki.

Karısının portresi hemen başının üstünde asılıydı. Valerie gölgelerin arasından bize dikkatle bakıyordu. Rees Morgan birden ses tonunu tamamen değiştirdi:

— Ne olur, beni affedin. Chris. Bencil olduğumu biliyorum. Ama unutmayın ki, bütün bunlar, hayatta çeşitli darbeleri yemiş bir adamın bencilliği.

Konuşurken divanda yanıma çökmüş olan Trixie'yi okşamaya başlamıştı. İçini çekti:

— Bu çirkin dünyada bir huzur ve güzellik havası yaratmaya çalıştım. Buranın manzarasının veya insanlarının çirkin, ya da kötü olduklarını söylemek istemiyorum. Ama insan, bir yerde kendi küçük dünyasıyle başkalarınınki arasında bir sınır çizmelidir. Ben de kendime, şu birkaç dönümlük arazide küçük bir dünya yarattım. Allah isterse, Tim de bu özel dünyanın emniyetinden başka bir şey öğrenemeyecek.

Hafifçe titreyerek:

— Anlıyorum, diye mırıldandım.

Bardağımı bir masanın üstüne bırakmış ve kediyi okşayan o ele dokunmaktan kendimi alakoymak için parmaklarımı birbirine kenetlemiştim. Alkol ve yorgunluk tehlikeli bir karışımdı hasılı.

Rees, devam etti:

— Eric Allenby'yi tesis ettiğim bu kuralın dışında tutabilmeyi çok isterdim .Dediğim gibi, insan bir yerde başkalarıyla kendi küçük dünyası arasında bir sınır çizmelidir.

— Eric'in bir daha buraya gelmesine gerek yok, dedim. Hem geleceğini aklımdan bile geçirmiyorum...

Sözümün sonunu getiremedim. Rees, yüzümü iki avucunun arasında hapsederek beni öpmüştü. Dudaklarının teması yumuşak, fakat hâkimdi. Gözlerimi kapadım. Kafamın içinde düşüncelerim birbirine karışmıştı. Sonunda dudaklarımı bıraktı, fakat başımı hâlâ avuçlarının arasında tutuyordu. Ben de yorgun gözlerimi açarak ona baktım.

Rees Morgan boğuk bir sesle:

— İnanın ki bu, kasti olmadı, Chris, dedi. Ama siz de bir erkeğe böyle tam bir teslimiyetle bakmamalısınız.

Mahçup bir tavırla:

— Size öyle baktığımın farkında değildim, diye mırıldandım.

Gülümsedi:

— Beni affedin.

— Hayır, diye karşılık verdim. Affedilecek bir şey olmadı.

İçimde bir ses bana, yüzümün ifadesine ve sesime henüz hâkimken yerimden kalkıp odama gitmemi emrediyordu. Rees de ayağa kalkmıştı. Bu arada Valerie'nin tablosuna bir göz atmaktan kendimi alamadım. Sonra Rees'e iyi geceler dileyip acele adımlarla hole fırladım. Trixie benden de çabuk merdivene koşmuş, Tim'in kapısında beni bekliyordu.

Merdivenin üst başında bir kere daha dönüp aşağı göz atınca, Rees'in, arkamdan baktığını gördüm. Bu defa yüzünde sert bir ifade vardı. Beni selâmlamak ister gibi elini kaldırdıktan sonra, arkasını dönerek evden çıktı.

Tim, gayet sakin uyuyordu. Getirdiğim rengârenk kil çubukları, baş ucundaki masa lâmbasının yanına bıraktım. Ona bu kere geç döneceğimi ve hediyesini yatağının yanına bırakacağımı önceden söylemiştim.

Odamda bir süre daha pencerenin yanında durup hayal kurdum. İçkimi sonuna kadar içmemiştim. Üstelik fazla sert de değildi, öyleyken ben gayet tatlı bir sarhoşluk içinde yüzüyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Uykumun arasında bir tıkırtıyla gözlerimi açtım. Banyonun kapısında Tim duruyordu. Kumral saçlı yumurcak, odada hoplayarak yatağıma çıktı. Benim bir şey deme me vakit bırakmadan:

— Bak, senin için ne yaptım, dedi.

Sarı kil çubuğunu yuvarlayarak yaptığı çarpık, fakat yine de tanınır haldeki bir kedi heykelciğini bana uzattı.

— Bu, Trixie değil mi, Tim? Onu nasıl tanıdım.

Tim gururla:

— O senin, dedi. Hediyen için çok teşekkür ederim.

— Ben de senin hediyene teşekkür ederim. Şimdi kalkıp kahvaltımızı edelim. Bugün sis yüzünden evden çıkamayacağız. Elektrikli treninle oynarız.

Fakat Tim, kahvaltıdan sonra treniyle oynamak istemedi. Bana, otomobilleri seyretmek için bununla sokağa çıkmak istediğini söyledi. Jason onu bu sevdadan vazgeçirmeye yeltenince direndi:

— Bugün sokağa çıkmak istiyorum, başka zaman değil. Trenimle oynamak istemiyorum.

Jason, sonunda boyun eğdi:

— Pekâlâ, Bayan Brewster eğer razı olursa, arabanı kapıya kadar sürebilir. Ama dışarıya çıkamazsın, Tim.

Ben Tim'in itiraz etmesini önlemek için:

— Jason haklı, dedim. Bu siste sokağa çıkmamız tehlikeli olur. Kapıya kadar gideriz. Belki de yolda bir tavşan, ya da bir kirpi görürüz.

Tim, bu kadarıyle yetindi. Yağmurluklarımızı giydik, Tim de arabasına oturdu. Böylece yola düzüldük.

Uzakta öten sis düdüklerinin uğultusu kulağımıza geliyordu. Çevremizde yapraklardan nem damlıyor, kuşlar hafif hafif ötüyordu. Çok geçmeden, köşkün gözden kaybolmasıyle mis kokulu ormanda Tim'le baş başa kaldık. Islak tüyleriyle perişan bir hal alan Trixie de minik bir arslan gibi adım adım bizi takip ediyordu. Kızıl renkli bir sincap bir dalın üstünden bize bakıyordu. Biz de onu seyretmek için bir süre durduk. Tam o sırada iki tavşan çalıların arasından fırladı. Hayvanların koşuşmalarını seyretmek, Tim'in önce hoşuna gitmişti. Sonra birden mahzunlaştı:

— Onları takip edebilmeyi, ellerimle dizlerimin üstünde sürünebilmeyi ne kadar isterdim, dedi.

— Günün birinde bu raylara ihtiyacın olmayacak, dedim. O zaman istediğin kadar koşup yerlerde sürünebilirsin.

— Bir tavşan olayım isterdim, diye mırıldandı. Keşke Trixie olsaydım.

Onun bu şekilde konuştuğunu duymak yüreğimi pa-

ramparça ediyordu. Her şeyi o kadar içten istiyordu ki... Ne yazık ki bu istekleri, tavşan olmak gibi çok kere gerçekleşemeyecek şeylerdi. Kapının dışından dizi dizi otomobilin geçmesini, böylece çocuğun kendini biraz unutmasını diliyordum.

Tim'i kucaklayıp arabasından çıkardım ve dışarısını görebilmesi için, demir parmaklığın hizasında tuttum.

Trixie de kapının dibinde duruyor ve ıslak kürkünü yalıyordu. Derken, uzaktan, bir otomobilin yaklaştığını duydum. Gelen belki de oto tamircisiydi.

Tim, heyecanlanmıştı. Motorun uğultusu yaklaştı, yaklaştı ve nihayet sisin içinden kocaman lüks bir otomobil çıktı.

Tim, elini sallayarak seslendi:

— Merhaba, merhaba!

Bir adam otomobilden inerek kapıya yaklaştı. Çok uzun boyluydu ve baston yutmuş gibi yürüyordu. Kar gibi beyaz saçları vardı ve son derece güzel giyinmişti. Tim'e gülümseyerek baktı:

— Merhaba, delikanlı! Böyle sisli bir günde senin gibi sıcakkanlı birini görmek, insanın içini ısıtıyor.

Tim mahçup bir tavırla gülümsedi. Beyaz saçlı adam, bana dönünce, sanki yolu veya bir adres soracakmış gibi geldi. Fakat adam tereddüt ediyordu. Sonunda, kararsızlığını yenerek:

— Yoksa Yoksa Bayan Morgan mısınız? diye sordu.

— Hayır, dedim.

Beyaz saçlı yabancı müthiş bir şey söylemiş gibi ürpermiştim. Adam:

— Bence, Rees'in tekrar evlendiğini sanmıştım, diye mırıldandı.

— Ben Tim'in bakımıyle meşgul oluyorum, dedim.

O sırada arabanın içinden bir kadın sesi dışarı aksetti:

— Ne oluyor, Henry? Başka yere mi taşınmış yoksa?

— Hayır, sevgilim, dedi ak saçlı adam. Hâlâ burada oturuyormuş.

Sonra bana döndü:

— Bay Morgan evde mi acaba?

Sıcak ilgiyi yalnız Tim'e göstermişti. Bana karşı davranışı nazik, fakat soğukçaydı. Tim, benim cevap vermeme imkân bırakmadan, atıldı:

— Evet, evet, babam evde...

Biz konuşurken, arabanın kapısı açılmış, yaşlıca bir kadın aşağı inmişti. Adam hemen onun yanına seğirtti:

— Esther, sevgilim, çok rica ederim!...

— Buraya Morgan'ı görmeye geldik. Kimse beni yolumdan alakoyamaz...

Kadın, şimşekler çakan kara gözlerini bana çevirmişti. Gençliğinde bu gözler harikulâde güzel olmalıydı. Bugün bile son derece manâlıydı bakışları. Kadın beni umursamadan kocasına çıkıştı:

— Senin buraya gelmek istemediğini, içime doğanı marazî bir hayalperesetlik saydığını biliyorum Henry. Ama ben ne pahasına olursa olsun Rees Morgan'la konuşacağım...

Esther adındaki kadın, kocasının cevabını beklemeden hızla kapının düğmesine bastı.

Tim, büyülenmiş gibi gözlerini ondan ayıramıyordu. Çocuğu hemen parmaklıklardan ayırarak, açılan demir kanatların erişemeyeceği bir noktaya taşıdım. Jason, tamirciyi beklediği için, kapıyı çalanı merak edip bisikletiyle gelmeye lüzum görmeden otomatiğe basıverecekti. Ben Sisli Koru'ya geleliden beri, Eric'in dışında, hiç kimse, haber vermeden ve beklenmeden bu kapılardan içeri serbestçe girememişti.

Kapı açılınca, yabancı kadın:

— Sen arabayla içeri gir, Henry. Ben kutsal eşikten yaya geçeceğim, dedi.

Boğuk bir kahkaha atmıştı. Fakat o kadar ağır ve titrek bir yürüyüşü vardı ki, yardım etmek için gayri ihtiyarî yanına sokuldum. Fakat o, sert bir el hareketiyle beni olduğum yere âdeta çiviledi.

Kadın güçlükle bir, iki adım attıktan sonra:

— Ah, bu menhus romatizma yok mu, diye söylendi. Eskiden şu kedi kadar çeviktim.

Henry adındaki adam, karısının hareketinden utanmış gibi bana daha nazik davranmaya çalışıyordu.

— Otomobille eve kadar gelmek istemez misiniz? diye sordu. Çocuğun arabasını bagaja yükleyebiliriz.

Reddetmeye hazırlandım. Bütün merakıma rağmen, Rees'le karşılaştıkları vakit bu kimselerin yanında olmamayı tercih ediyordum. Ama Tim durur mu?

— Evet, evet! Ne olur Chris, biz de otomobile binelim, dedi.

Böylece, Tim'le arabanın arka koltuğuna yerleştik.

Araba köşkün önünde durunca, Tim'i aceleyle aşağı indirdim. İçeriden kimse çıkmadan, onunla mutfak kapısından girmeyi tasarlıyordum. Ama gelin de Tim'i yerinden kıpırdatın... Henry'nin, arabasını bagajdan indirmesini büyük bir dikkatle izledi. Tam Esther otomobilden inerken Rees, dışarı çıktı. Gülümseyen bir yüzle bize yaklaştı, yaşlı kadının ellerini avuçlarına aldı.

— Bayan Faraday, dedi.

Sonra, Henry'ye bakıp:

— Bay Faraday, diye mırıldandı... Maziden kopup gelen iki sima.

Bayan Fraday dik bir sesle:

— Aradan topu topu iki yıl geçti, Bay Morgan, diye karşılık verdi, iki yüz yıl değil. Bize ölüp de dirilmiş iki hortlak muamelesi yapmayın.

Rees, Henry'ye gülerek elini uzattı. İriyarı adam biraz şaşkın ve solgun görünüyordu.

— Ben aslında size bu şekilde baskın yapmak istemiyordum, Rees, dedi. Bize yardım edemeyeceğinizi biliyorum zira...

Karısı âdeta lâfı onun ağzından aldı:

— Beni susturabilmek için çarnaçar geldi. O zamandan beri araştırmalarıma bir gün olsun ara vermedim.

Rees'in bakışları üzerime çevrilmişti.

— Tamirciyi bekliyorduk, diyecek oldum.

— Biliyorum Chris. Ziyanı yok.

Çocuğu elinden çektim:

— Gel, gidelim Tim. Kim bilir Jason bize ne güzel şeyler hazırlamıştır.

Oğlan, misafirlerin yanından ayrılmayı istememesine rağmen, sürüklenmesine ses çıkarmadı. Uzaklaşırken, Rees'in, Faradaylere:

— Kütüphaneye, şöminenin yanına buyrun. Karşılıklı birer kahve içeriz değil mi? dediğini duydum.

Mutfakta Jason, yağmurluklarımızı üzerimizden aldı ve kilere astı.

— Siz de bir fincan kahve ister misiniz, Bayan Brewster? dedi. Bisküvit de pişirdim.

Tam o sırada kütüphaneden zile bastılar. Jason beyaz ceketini giyerek gitti. Fakat ben daha Tim'in sütünü buzdolabından çıkarmadan geri döndü:

— Bay Morgan sizi de kütüphaneye rica ediyor, dedi.

Kütüphaneye girdiğim zaman Rees'le Henry Faraday ayağa kalktılar. Rees, bizi tanıştırdı. Esther'in meraklı bakışını üzerimde hissettikçe, sinirleniyordum. Allahtan Jason o sırada bir tepsiyle odaya girdi de beni sıkıntıdan kurtardı.

Kahveleri ben doldurdum. Rees de fincanları karı - koca Faradaylerin eline tutuşturdu. Koltuklara gömüldük.

— Geldiğinize gerçekten sevindim, Bayan Faraday, dedi Rees Morgan. Ne yazık ki, size yardım edemeyeceğim. Burada hemen hemen kimseyi görmüyoruz. İnsanlardan uzak yaşamamız, aslında kendi arzumuzla olan bir şey. Ama eski dostları bu kuralın dışında tutuyoruz.

Esther dudak büktü:

— Ay, demek bizi de eski dostlarınızdan sayıyorsunuz? Henry, Ellsworth'tan telefon etmek istedi. Ama ben engel oldum. Sizin, bizi rasgele bir bahaneyle atlatacağınıza emindim.

Kocası sitem dolu bir sesle:

— Esther!... diye söze karıştı.

Rees anlayışlı bir tavırla güldü:

— Hanımefendiyi üzmeyin. Belki dediğini gerçekten yapardık. Bayan Brewster de, çalışmalarımın ve düşüncelerimin arasında dünyayı unuttuğumu biliyor. Aynı çatı altında yaşadığımız halde, beni günlerce görmediği oluyor. Ama bugünkü gibi bir sürprizle karşılaşınca çok memnun oluyorum.

Sonra yüzü birden ciddîleşti:

— Öteki iş ne âlemde? Henüz bir ize rastlayamadınız, değil mi?

Henry'nin yüzünde bir çöküntü olmuştu. Bakışlarını uzaklara dikerek:

— Hiç, dedi. Araştırmalarımız sırasında hafızalarını kaybeden üç kişiyle karşılaştık. Bunlardan ikisinin durumu gerçekten acıklıydı. Kim olduklarını mutlaka öğrenmek, ailelerini bulmak istiyorlardı. Üçüncüsü ise dolandırıcının biriydi. Ama rolünü iyi oynuyordu doğrusu. Bir kazada ağır yaralandığına ve yüzünü tamamen değiştiren bir dizi plastik ameliyat geçirdiğine bizi inandırmaya çalıştı.

Esther:

— Ama ben, onun oğlum olmadığını derhal sezdim, diye lâfa karıştı. Bir anne böyle şeyleri hisseder.

Henry yorgun bir tavırla:

— Bunu hepimiz anlamıştık, dedi. Stephen'in erkek ve kız kardeşi, hattâ köpeği bile...

Sonra acı acı gülerek ekledi:

— Stephen'in köpeği öbür iki kişiyi hiç değilse sevdi. Ama dolandırıcıyı koklar koklamaz hırlamaya başladı. Ayrıca hastanelerde yarım düzine kadar kimliği tespit edilememiş ölüye gittik, baktık. Ama Amerika büyük bir ülke, Rees. Binlerce insan şehirlerarası yollarda kaza veya cinayet sonucunda ölüyor. Kurbanlar ise çalıların arasına atılıyor, ya da rasgele bir yere alelâcele gömülüyor. Meydana çıkarılmaları ise çok kere yıllar sürüyor. Stephen'in bu şekilde öldürülmüş olabileceğini de hesaba kattık.

— Ben asla!...

Esther, fincanını gürültüyle tabağının içine bırakıp yine söze karıştı:

— Oğlumun yaşadığını biliyorum. Rüyalarımda hep onu görüyorum. Kendisinden vaz geçilmesini istemiyor.

Henry:

— Yaşamasını istediğin için onu hep rüyalarında görüyorsun, dedi. Kusura bakmayın, Rees.

— Özür dilemenize gerek yok, Bay Faraday. Allah bilir ya, ikiniz de az acı çekmediniz. Size yardım edebilmeyi ne kadar isterdim.

Henry devam etti:

— Öğrendiğimize göre, Stephen 19 nisan günü Bangor havaalanında bir araba kiralamış. Ama bütün araştırmalara rağmen o araba da bulunamadı.

Esther, romatizmadan hafif çarpılmış parmaklarını birbirine kenetlemiş, şöminedeki ateşe bakıyordu. Rees:

— Evet, buraya, o bahsettiğiniz arabayla geldi, sonra tekrar gitti, dedi. Jason öyle söylüyor. Belki de karıma tasavvurlarından bahsetmiştir. Ama bunların neler olduğunu hiç bir zaman öğrenemeyeceğiz.

Genç adamın ses tonundaki bir özellik, beni, başımı çevirip ona bakmaya zorladı. Rees'in yüzü bir maskeyi andırıyordu. Derisi de kemiklerinin üstünde sanki gerilmişti. O an gözlerinin, görmeyerek baktığına yemin edebilirdim.

Birden huzursuz olmuştum. Yerimden hafifçe doğrularak sordum:

— Kahve isteyen var mı?

Henry Faraday ayağa fırladı:

— Bizimkisi olur şey değil, dedi. O korkunç günün sizin için ne kadar acı hatıralarla dolu olduğunu bile bile buraya geliyor ve size eziyet ediyoruz. Söz veriyorum: Bu, son olacak Rees. Gel Esther, gidiyoruz.

İhtimamla karısının kalkmasına yardım etti. Rees

Morgan da ayağa kalkmıştı. Esther'in itiraz etmesini bekliyordum. Ama yaşlı kadın vakur bir tavırla:

— Belki de Henry haklı, dedi. Buraya gelmememiz daha doğru olurdu. Ama oğlumun öldüğüne, kim ne derse desin, inanmıyorum. Meğer ki...

Cümlesini yarıda bıraktı ve sendeleyerek kapıya yürüdü.

Karı-kocanın ikisiyle de el sıkıştım. Sonra Rees, onları arabalarına kadar geçirdi. Kütüphaneye döndüğü zaman ben, kirli fincanları tepsiye yerleştirmekle meşguldüm. Rees kapıyı kapayarak, arkasını tahta bölmeye dayadı. Yüzü kireç gibiydi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yaşadığım sahne beni dehşet içinde bırakmıştı. Porselen fincanları yerleştirirken ellerimin titrediğini farkediyordum.

Derken Rees'in usulca:

— Chris, dediğini duydum.

Ondan tarafa dönünce, bana kollarını uzattığını gördüm. Elimde olmayarak ona doğru koştum. Bir an sonra o kollar beni hapsetmiş, ben de yüzümü erkeğin omuzuna dayanmıştım. Rees beni o kadar sıkı tutuyordu ki, sert çenesinin şakağıma battığını hissedebiliyordum. Fısıldar gibi:

— Ah Allahım! diye inliyordu.

Ben de kollarımı onun omuzlarına doladım ve onu avutmak ister gibi kendime çektim.

Bu vaziyette ne kadar durduğumuzun farkında değilim. Ancak Tim'in, evin içinde yankılar uyandıran şen sesini duyunca, istemeye istemeye birbirimizden ayrıldık. Kendimi hem mutlu, hem de bitkin hissediyordum. Rees'inse kim olduğumu hatırlayamıyormuş gibi şaşkın bir hali vardı. Gözleri yüzümde aşina çizgiler arıyor gibiydi. Sonra yine gülümseyerek beni tekrar kendine çekti:

— Burada olduğun için ne kadar mutluyum bilemezsin Chris, dedi. Sana tasavvur edemeyeceğin kadar ihtiyacım var.

Daha sonra salıverdi. Tam o sırada kapı açıldı ve Jason'la Tim içeri girdiler. Ben büyülenmiş gibiydim. Şömineye kadar yürüdüm ve titreyen elimle güç belâ bir odunu kavradım...

ONUNCU BÖLÜM

Oto tamircisi öğle yemeğinden sonra geldi. Arabanın hazır olduğu haberini getirmişti. Arızanın neresinde olduğunu izah etti. Ben söylediklerinden hiç bir şey anlamadım ama, erkekler mükemmel anlaştılar. Jason da arabayı getirmek üzere tamirciyle şehre yollandı.

Tim'in öğle uykusu sırasında odamda kalıp sabahki olaylardan sonra düşüncelerimi biraz düzene sokmak niyetindeydim. Rees Morgan bugün bana, «Size ihtiyacım var» yerine, «sana ihtiyacım var Chris.» demişti. Bu sözler beni çok mutlu etmişti doğrusu...

Tim'i yatağına yatırıp odasından çıktığım sırada Rees'le burun buruna geldim. Bana, kendisiyle aşağı inmemi rica etti. Saçlarıma bir tarak vurmaya veya makyajıma bir göz atmaya bile vakit bulamamıştım. Çaresiz peşinden yürüdüm. O an kendisiyle dünyanın öbür ucuna gitmemi istese bile onu seve seve takip ederdim.

Kütüphane yerine, kütüphaneyle yemek salonunun arasındaki küçük bir odaya girdik. O ana kadar böyle bir yerin varlığından bile haberim yoktu. Odanın duvarları beyaz, perdeleri mavi, mobilyaları da çiçekli kreton kılıflarla örtülüydü. Rees sakin bir tavırla:

— Burası karımın oturma, çalışma ve yazı odasıydı, diye izah etti. Kalemi gayet kuvvetliydi. Eğer yaşamış olsaydı, zamanla Amerika'nın ünlü şair veya edipleri arasında yer alırdı sanıyorum. O tarihte hemen burada, pencerenin dibinde Tim için bir oyun sahası yaptırmıştık. Böylece karım, oturduğu yerden onu göz önünde bulundurabiliyordu.

Kendimi tutamayıp sordum:

— Ne gibi bir hikâye yani?

— Malikânenin o tarihteki sahibinin oğlu, yaşadığı sefih hayat sonucunda aklını oynatmıştı. Ailesi, onu bir akıl hastanesine yatıracak yerde, korunun dibindeki o küçük taş evi inşa ettirmiş ve genç adamı, kuvvetli bir gardiyanın kontrolunda oraya yerleştirmişler. Bana kalırsa, adamcağız deli olmaktan çok, yaptığı aşırılıklarla ailesini usandırmıştı. Bence bir dâhi olması bile mümkündü. Ama gençliğini bir asi olarak geçirdiği muhakkaktı. Her neyse, annesiyle babasının ölümlerinden sonra da epey yaşadı ve Bangor'daki devlet akıl hastanesinde şen ve sempatik bir yaşlı bey olarak hayatını tamamladı. Onun hastane arazisinde serbestçe dolaşmasına izin vermişlerdi.

— Sahiden deli değilse, kim bilir, zavallı, ne cehennem azabı geçirmiştir!

Rees Morgan:

— Kim bilir, diye dalgın dalgın mırıldandı. Mamafih annesiyle babası en doğru hareketi yaptıklarına inanıyorlardı... Yalnız, seninle görüşmek istediğim konu, bu değil Chris.

Valerie'nin odasında huzursuzluk duyuyor, halimi Rees'ten gizlemek için büyük çaba sarfediyordum. Oturduk. Rees de piposuna tütün tıkmaya başladı. Sonra damdan düşer gibi sordu:

— Faradayler hakkında ne düşünüyorsun, Chris?

— Çok mutsuz insanlar. Onlara baktıkça yüreğim sızladı.

Rees içini çekti ve kederli bakışlarını pencereye dikti:

— Stephen'in kayboluşuyla Valerie'nin ölümü, üst üste geldi. Bu yüzden bu iki olay benim gözümde birbirine sımsıkı bağlıdır. Sabahki ziyaretin beni çok sarsmasına sebep de bu.

Bir an sustu, sonra anlatmaya başladı:

— Esther'le annem arkadaştılar. Henry de bana daima yakınlık gösterir ve kendi oğullarıyle gezilere götürürdü. Babam, ben yedi yaşındayken ölmüştü. Stephen, kardeşi Richard ve ben, pek iyi arkadaş değildik. Ancak Hen-

ry Faraday beni davet ettiği zamanlar bir araya geldiğimiz halde, yine de beraber büyüdük sayılır. Üçümüz de ayrı okullara giderdik. Meşgalelerimiz, meraklarımız başka başkaydı. Buna rağmen iyi anlaştığımızı sanıyorum.

Rees, sözünün burasında gülümsedi:

— Son derecede bencil ve kibirli bir çocuk olduğum için, zavallı Henry'yi kızdırdığım çok olmuştur, dedi.

— Aşağı yukarı bütün çocuklar öyle değil midir?

— Sen, beni o zaman tanımalıydın Chris. Öz annemin bile vakit vakit beni boğacağı gelirdi. Birtakım aşağılık duyguların pençesinde kıvrandığımı, kendimi beğenmiş tavırlarımın sadece gösteriş olduğunu kimse bilmezdi tabiî. Gerçekten çok duygulu ve alıngandım. Günde en azından on kere ona, buna kırılırdım. Sahici benliğimi gerek lise, gerekse üniversitede kimse anlayamadı.

Rees geçmeşini böyle büyük bir samimiyetle anlattıkça ben, meraktan kıvranıyor ve bütün kaslarımın gerildiğini hissediyordum. Rees devam etti:

— Kore'ye de gittim. Ordu, bana bir çeşit güvenlik sağlayan bir ocak oldu. Çevremde pek sevilmesem dahi, iyi bir subaydım galiba. Jason'u da Kore'de tanıdım. Benim birliğimde erdi.

Böyle konuşurken piposu sönmüştü. Onu yeniden yaktı:

— Kore'den dönünce, öğrenime devam etmek, ya da yayınevlerinin veya üniversitelerin bana teklif ettiği görevlerden birini kabul etmek arasında bir süre bocaladım. Stephen'le Richard da o ara Kore'den dönmüştü. Böylece ortak bir tarafımız doğmuş oluyordu.

Rees alaylı alaylı gülümsedi:

— Doğrusu, Stephen'den hoşlanırdım. İyi bir doktor olduğunu bilir, bilgisi ve kabiliyetine saygı duyardım. Onun vasıtasıyle tanıdığım kimselerden de hoşlanmaya başlamıştım. O sırada yeni yeni seyahatlere çıkıyor, dünyayı tanımaya çalışıyordum. İşte o günlerde Londra'da Valerie'yle tanıştım.

Valerie! Yine Valerie!

Genç kadın sanki birden odada belirivermişti. Yoksa hep oradaydı da ben mi yeni farketmiştim? Sırtımda soğuk bir ürpertinin dolaştığını hissediyordum.

Rees ayağa kalkmış, ağzında piposuyle odada bir aşağı, bir yukarı gezinmeye başlamıştı. Arada bir, masanın veya etajerin önünde duruyor, bunun üstündeki bir tabloya, ya da bibloya eliyle dokunuyordu:

— Valerie, Stephen'in yakın arkadaşıydı, diye devam etti. Stephen, içtenlikle, Londra'ya gittiğim zaman bana onu görmemi söylemişti. Valerie, Oxford Üniversitesinde öğrenim görüyordu. Tanışmamız benim kadar onu da etkiledi. Buna rağmen, evlenme teklifimi kabul etmesi için aradan üç yıl geçmesi gerekti. O tarihte Valerie, New York'ta çalışmaya başlamıştı, ben de bir yayınevinde iş bulmuştum. Stephen'in de hastaları günden güne artıyor ve hemen hemen hiç boş vakti kalmıyordu. Buna rağmen, Stephen'le Valerie'nin arkadaşlığı devam ediyordu. Ben araya girdikten sonra Valerie, o üç yılı ikimizin arasında bocalamakla geçirdi. Bu arada, benden kurtulmak için dünyanın öbür ucuna kaçmayı düşündüğü zamanlar bile oldu.

Benim yerime sanki başka biri konuşuyormuş gibi mırıldandım:

— Her halde korkuyordu. Senin ruhunun karanlık yönünden korkuyordu.

Kendi sesim bile bana ne kadar yabancı gelmişti. Rees önümde durup hayretle yüzüme baktı:

— Neden öyle dedin?

— Ruhunun o tarafı, seni bunca zamandır yalnızlığa mahkûm etmedi mi? Senin aradığın, mutlu bir yalnızlık değildi eminim. Bu da Valerie'yi ürkütmüştür. Hayatını başka insanlara adayan doktor Stephen'le sen, gündüz ve gece kadar birbirinizden farklı insanlardınız bence. Valerie, onun yanında belki aşkla mutluluğun zirvelerine erişmezdi, ama mutsuzluğun uçurumlarına da sürüklenmezdi.

— Sen bunları nereden biliyorsun?

Rees yine hayretle yüzüme bakmıştı:

— Her halde kadın olduğun için bunları hissediyorsun, diye ekledi. Belki de çok ıstırap çektiğin için bu kadar anlayışlısın.

— Sana oranla fazla ıstırap çekmiş sayılmam, dedim. Paul'a öyle pek derin ve aşırı bir sevgim yoktu. O macera da benim kadar vasat ve alelâdedir.

— Sen mi vasat ve alelâdesin?

Rees yine gülmeye başlamıştı:

— Kendini küçültmeye çabalama Chris. Hiç bir zaman öyle olmamışsındır. Olamazsın da.

Sonra yanıma oturup devam etti:

— Bana kalırsa, sen de bugüne kadar, benim Kore devremden önceki gibi içine kapanık bir hayat sürmüşsün.

— Kendimden bahsetmek niyetinde değilim. Bana Valerie'yi anlatıyordun. İstersen ona devam edelim. Demek tanıştıktan üç yıl sonra evlendiniz?...

— Evet. Kendimize, dış dünyanın etkilerinden uzak, ideal bir hayat kurmak istiyorduk. Aklımızca, sırf çalışmalarımız ve aşkımız için yaşayacaktık. Bu malikâne de hayalimizde yaşattığımız yuvaya uyuyordu. Burasını yazın değil de, kasım ayında görmemize rağmen, ilk bakışta bayılmıştık. Jason da çok geçmeden bize katıldı. Bir Philadelphia gazetesinde annemin ölüm haberini okuyunca ne yapıp ne edip beni bulmuş. Günün birinde çıkageldi ve benden iş istedi. Yaşamak için deniz havasına ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Rees ayağa kalkarak pencereye yürüdü, dışarının sisine bakmaya başladı.

— Valerie'yle ben burada son derece mutlu dört yıl geçirdik, diye mırıldandı. Bunun ikisi, Tim'den önceki devredir. İkisi de Tim'li devre. Stephen, Valerie'yle arasındaki bağlantıyı koparmamıştı. Karım, ihtimal iyi kalpli olduğu için, eski arkadaşlarının hatırına onun mektuplarını cevaplandırmaktan geri kalmıyordu. Stephen ise

ben yokmuşum gibi davranıyordu. Ama bu yüzden onu tenkit etmek aklımın ucundan geçmemiştir. Valerie'yle ben sadece, onun da istediği gibi bir hayat arkadaşı bulmasını ve en azından bizim yarımız kadar mutlu olmasını diliyorduk.

Kısa bir duraklamadan sonra devam etti:

— Derken Stephen günün birinde çıkageldi. O tarihlerde, isteyen, bahçe kapımızı açar, içeri girerdi. Geldiğinde ben evde yoktum. Kumsalda uzun bir gezintiye çıkmıştım. Sonradan Valerie'yle, Jason bana, onu, bir sabit fikrin pençesine saplanmış gördüklerini söylediler. O sırada karşılaşsaymışız, belki de gırtlağıma sarılırmış. Garip değil mi, benim Valerie'yi büyülediğimi sanıyormuş.

Rees, dudaklarını sıkarak bir süre konuşmadan durdu. Sonra ağır ağır mırıldandı:

— Valerie, Stephen'le uzun uzun konuşmuş. Onu ipnotize ederek veya bir yere kaçırarak benimle evlenmeye zorlamadığıma, birbirimizi sevdiğimize, oğlumuzun da bunun elle tutulur bir delili olduğuna güç belâ inandırabilmiş. Bunun üzerine Stephen kalkıp gitmiş. Valerie bana onu çok mutsuz gördüğünü ve haline yüreğinin sızladığını söyledi. Fakat gerçeği kesin olarak karımın ağzından duyunca, büyük bir ihtimalle o da hayatını yaşamaya başlayacaktı...

Konuşurken Rees'in yüzü sararmıştı. Sözünü kesmek, ona azap veren olayları tekrar hatırlamasını önlemek istedimse de başaramadım.

— O gün, 19 nisandı, diye devam etti. Valerie, bana, Stephen'in ziyaretini anlattıktan sonra, Tim'le bahçede gezintiye çıkmıştı. Yarın kıyısında durup aşağıya bakmayı severdi. Korku bilmez bir kadındı. Ona, «Dön» diye seslendiğim zaman yarın kıyısına o kadar da yakın değildi. Bana doğru dönerek endişemle alay etti. Sonra eğilerek Tim'i kucağına aldı. Meğer o noktadaki toprak, zamanla gevşemiş. Ama biz bunu farketmemiştik. Birden yarın kıyısı

gözlerimin önünde çöküverdi. İleri atıldım, fakat yetişemedim onlara. Sadece Valerie'nin çığlığını duydum...

Rees, sözünü kesmiş, elleriyle yüzünü örtmüştü. Yanına koşup, Tim'miş gibi kollarımla onu sardım.

Rees de avutulmaya muhtaç bir çocuk gibi bana yapışmıştı. Dayanılmaz bir azabın şekilsizleştirdiği yüzünü saçlarımın arasına gömdü:

— Bari sen beni terketme, Chris, diye mırıldandı. Hiç bir zaman beni bırakıp gitme.

Yavaşça:

— Seni terketmem. Hiç bir zaman terketmem, diye karşılık verdim.

Tim o sırada çığlıklarıyle yeri, göğü inletmiş olsa bile, biz duyacak halde değildik. Uzunca bir zaman sonra ayrıldığımız zaman Rees'in beni dikkatle süzdüğünü gördüm. Alnında küçük ter taneleri birikmişti. Gülümsemeye çalışarak nemlenen gözlerimi yüzüne diktim.

Rees sonunda:

— Kararını vermeden önce iyice düşünüp taşınmalısın, dedi. Bana şimdiden bir şey vaat etme. Seni gafil avladım, acıma duygularından yararlandım. Bana karşı hissin belki de acımadan başka bir şey değildir.

— Hayır! Hayır! diye atıldım. Aradaki farkı çok iyi bilirim. Bütün hayatım boyunca insanlara şu veya bu sebeple acımışımdır. Ama şimdiki duygum, hepsinden bambaşka.

Rees gülümseyerek beni tekrar kollarına aldı.

Bu defa avunmaya muhtaç iki çocuk gibi değil, iki âşık gibi birbirimize ihtirasla sarıldık.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Israrıma ve duygularımdan emin olduğuma dair ettiğim yeminlere rağmen, Rees düşünebilmem için bana vakit bırakmaya kararlıydı.

Artık akşam yemeklerini beraber yiyorduk. Bir kere-

sinde Somerset'in şık bir lokantasına bile gittik. Onun kolunda bu lokale girip oradaki kadınların imrenen bakışlarını üzerimde hissedince doğrusu gurur duydum.

Yavaş yavaş kendime olan güvenim de artıyordu. Akşamları oturma odasında çok kere saatlerce baş başa konuşuyor, konu bulmakta hiç güçlük çekmiyorduk. Birbirimize iyi geceler dilerken Rees'in kollarından güçlükle sıyrılıyor, fakat sonra, kendine o dereçe hâkim olmayı başardığı için ona minnettarlık duyuyordum.

Jason, Rees'in, her akşam, yemeğini benimle yemesinden bir şeyler farketmiş olsa gerekti. Hem ben, duygularımın yüzümden okunduğuna emindim. Günden güne güzelleşiyordum. Ama Jason ne düşündüğünü zerrece belli etmiyordu.

Yaklaşan çarşamba gününü huzursuzluk içinde bekliyordum. Serbest yarım günümü Sisli Koru'dan uzakta geçireceğimi düşünmek bile canımı sıkıyordu. Çarşamba sabahı Rees, Orono'daki Maine Üniversitesine gitmek üzere erkenden yola çıktı. Derken, Eric telefon ederek, tasarlanan doğum günü eğlencesinin suya düştüğünü bana haber verdi.

— Mark Webster'in babasına dün felç geldi, dedi. Adamcağızı hastaneye kaldırdılar tabiî. Mark'la Helen çok üzgünler.

— Ya! Ben de üzüldüm, diye karşılık verdim.

Bu kötü haber bana, on iki yaşındayken babamın ambülânsla götürülüşünü ve bundan duyduğum derin üzüntüyü hatırlatmıştı.

İşte o günden sonra babamı bir daha görmemiştim. Mark gerçi yetişkin bir erkekti. Ama annesini veya babasını kaybetmek, bir insan için, yaşı ne olursa olsun, kendinden bir parça kaybetmek demekti.

Eric hattın öbür ucunda:

— Bay Webster'in başını bekliyorlar, dedi. Nancy de çocuklarla meşgul. Daha ileri bir saatte seni almaya gelsem de Mount Derest'e veya başka bir yere gitsek, sonra da akşam yemeğini beraber yesek nasıl olur, Chris?

Ne diyeceğimi bilemiyor, sadece gitmek istemediğimi hissediyordum. Duygularımı belli etmemeye çalışarak:

— Normal zamanda davetini memnuniyetle kabul ederdim Eric, dedim. Ama Helen'e telefon edip gelemeyeceğimi zaten bildirecektim. Tim'in bu sabah bir tuhaflığı var, babası da evde değil. Bu durumda oğlanı yalnız bırakmak istemiyorum. Bugün izine çıkamayışımı başka zaman telâfi ederim.

— O izinli gününde benimle buluşur musun?

Eric'e, «Yılmaz Allenby» diyenler, yerden göğe kadar haklıydılar. Onu kaçamak bir cevapla atlatmaya çalıştımsa da olmadı. Hemen ertesi gün telefon edip durumu öğrenmekte ısrar etti.

Eric'le ne kadar güzel gezip eğlendiğimi hatırladığım için telefonu kaparken doğrusu içimde pişmanlığa benzer bir his vardı. Ama ben, yalnız Rees Morgan için yaşamaya karar vermemiş miydim?

Eric'le baş başa olduğum zamanlar, Rees'e ihanet ediyormuşum gibi bir his duyuyordum. Doğum günü eğlencesinin ertelenmesi, o gün Sisli Koru'dan çıkmamak için bana mükemmel bir bahane oldu. Ama aynı haftanın içinde başka bir gün izine çıkmam gerekecek, Rees de bu konuda ısrar edecekti.

Sonunda, Josan'la Tim nasıl olsa benim gideceğimi bildikleri için ona göre hazırlanacaklarını düşünüp evden uzaklaşmaya karar verdim. Ama onlara, gideceğim davetin başka zamana kaldığından bahsetmeyecektim. Eric'le telefonda konuştuğum sırada, Jason, Tim'le bahçedeydi; söylenenleri duymuşlardı.

Günümü, ormanda tek başıma geçirmek istiyordum. Bundan kimsenin haberi olmasına gerek yoktu. Eric, tekrar telefon ettiği zaman, onu atlatmak için bir bahane uydururdum elbet.

Tim daha öğle yemeğini yerken esnemeye başladı ve yatağına yatırılmasına ses çıkarmadı. Sabah saatlerini oldukça hareketli geçirmişti. Bir kere beş yeni harfi ezbere öğrenmişti. Bu işe o kadar hevesli görünüyordu ki, onu

kırmaya gönlüm razı olmamıştı. Rees, belki de oğlunun kavrama ve öğrenme yeteneğini küçümsüyordu. Ben, Tim'in, er geç okumayı öğrenebileceğine emindim. O zaman ne kadar mutlu olacaktı kim bilir?

Uyuyuncaya kadar yanında kaldıktan sonra, pantolonumla, süveterimi giydim; ayaklarıma da hafif ayakkabılar geçirdim, el örgüsü hırkamı, el işimi ve Jason'un akşam odama getirdiği iri bir şeftaliyle birkaç bisküviti plâj çantama tıktım. Bir hafta önce Tim'in killeriyle birlikte satın aldığım küçük pusulayı da plâj çantasındaki eşyalarımın yanına kattım. Pusula, Tim'e bu çarşamba günkü hediyem olacaktı.

Jason arabayı benim için köşkün kapısına getirmişti bile. Bana her zamanki gibi eğlenceli bir gün diledi.

Böylece, otomobile atlayarak Sisli Koru malikânesinden çıktım. Yolda malikâne duvarının en dış köşesini de geride bıraktıktan sonra, orman yoluna saptım. Patika, Allahtan, bir otomobilin geçmesine elverecek kadar düzgündü. Uzunca otlar her ne kadar otomobile sürünüyorsa da, yol üzerindeki küçük çukurlar kuruydu ve fazla derin değildi. Bir süre sonra patika, bir dönemece ulaştı.

Otomobil artık yoldan görülmezdi. Motoru durdurdum. Bu sessiz, yeşil âlemde yalnızdım nihayet. Kalbimde derin bir mutluluk duyuyordum.

Birkaç ağaç gövdesinin devrilmesiyle meydana gelen bir oyuktan Sisli Koru duvarının bir parçası görülebiliyordu. Gövdelerin üstünden öte tarafa atladım, eğilip dalların altından geçtim. Birkaç dakika içinde duvarın dibine varmıştım. Burada duvar, sokağa bakan kısmına oranla daha alçak olduğu için, Rees'in, yabancıların malikânesine girmelerini nasıl önleyebildiğini doğrusu merak ettim.

Hiç bir yerde, «Özel Mülk — İçeri Girmek Yasaktır» tarzında bir tabelâ da göze çarpmıyordu. Oldukça alçak dallı, kalın bir çama tırmanarak, oradan, duvarın üstüne, onun üstünden de çam iğnelerinden meydana gelmiş bir kümenin üstüne atladım. Sisli Koru'da kuşların ötüşü bile başka mıydı, yoksa bana mı öyle geliyordu?

Rees'in, yolumu kaybedebileceğimi sanmasına gülmekten kendimi alamıyordum. Yön hissim kuvvetli olduktan başka, Tim'e hediye etmek istediğim küçük pusula da yanımdaydı.

Rahat rahat örgü örebileceğim ve roman okuyabileceğim bir yer bulmak amacıyle güney-batı yönünde yürümeye başladım. Çamların reçine kokusu burnuma doluyordu. Ağaçların tepesinde rüzgârın hışırtısı en tatlı bir müzikten farksızdı. Yosunumsu bir bitki örtüsüyle kaplı açıklıklardan ve çalıların gölgesindeki nemli köşelerden geçtim.

Birden olduğum yerde kalakaldım. Yaprakları, gümüşî pırıltılar saçarak titreşen ağaçların arasından küçük bir taş ev gözüme ilişmişti.

Birden olduğum yerde kalakaldım. Yaprakları, gümüşî pırıltılar saçarak titreşen ağaçların arasından küçük bir taş ev gözüme ilişmişti.

Demek sandığımdan daha da uzağa gitmiştim. Bir suç işlemiş de yakalanmışım gibi ürktüm. Bununla beraber görünürlerde kimse yoktu.

Rees'in çalışma yerini ürkek bakışlarla inceledim. Oldukça alçak tavanlı, tek katlı bir evcikti. Pencereleri demir parmaklıklı olmasa, şirin olarak nitelenebilirdi.

Nedense bir ürperti duydum birden. Çantamdan hırkamı çıkardım ve sırtıma geçirdim. Geriye dönecek yerde, olduğum yerde mıhlanmış, kalmıştım.

Tam gitmeye hazırladığım sırada, bir ses duydum. Sanki arkamdan biri sesleniyordu. Korkudan mideme kramp girmişti. Ürkek ürkek etrafıma bakındım. Birden Rees'in karşıma çıkacağını sanmıştım. Ama görünürlerde kimseler yoktu. Yine kulak kabarttım. Fakat o sesi bir daha işitmedim. Derken biraz ötede bir, iki karganın birbirleriyle dalaştıklarını görerek rahat bir nefes aldım. Demek beni kargaların sesi ürkütmüştü. Buna rağmen huzurum kaçmıştı bir kere. Duvara kadar olan bütün yolu koşarak katettim. Rees sahiden ani olarak döner de beni buralarda görürse ne yapardım ben?

Arabanın başına varınca, kendimi son derece ferahlamış hissettim. Çantadan el örgümü çıkararak, küçük yeğenime ördüğüm süvetere birkaç sıra ekledim. Bir süre roman da okudum. Sonra günlerdir uyuyamamışım gibi, üzerime bir yorgunluktur çöktü. Ve otomobilin arka koltuğunda kıvrılarak uykuya daldım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Uyandığım zaman üşüdüğümü farkettım. Ortalık da kararmaya yüz tutmuştu. Güçlükle doğruldum, her yanım tutulmuştu. Arabadan inerek gerindim, şeftalimi yedim. Saçlarımı taradım, dudaklarımı boyadım ve arabayı ana yola doğru sürdüm. Saat 7'ye yaklaşıyordu.

Bahçe kapısının zilini çaldıktan sonra endişeyle bekledim. Jason'un, kimin geldiğine bakmak için bizzat kapıyı açmaya koştuğunu görsem hiç şaşmayacaktım. Ama aradan bir dakika geçmeden kapı kendiliğinden açıldı.

Annemle babamın henüz hayatta oldukları çocukluk günlerimdeki kadar neşeyle eve dönüyordum. Küçük taş evle onun kasvetli havasını unutmuştum bile.

Jason tabak, çanağı çalkalarken, Tim de gümüşleri parlatıyordu. Ikisi de bana hayretle baktı. Derken, Tim sevinçle:

— Hoş geldin, Chris! diye bağırdı.

Jason da:

— Bay Morgan geldi sanmıştım, dedi. Ama o, bugün çok geç dönecek.

— Bense sandığınızdan da erken döndüm, değil mi? Bay Webster birdenbire hastalandığı için, bir hafta önce kararlaştırılan piknik yapılamadı.

— Çok üzüldüm buna, Bayan Brewster. Bir şey yediniz mi bari?

— Yalnız bir şeftali yedim. Eğer işiniz çoksa, kendime çabuk tarafından bir çay haşlar ve bir sandviç yaparım.

Ama akşam yemeği niyetine yalnız bir sandviç yememe Jason razı olmadı.

Tim de gururla:

— Ben bugün yüzdüm Chris, dedi.

Sonra da Jason'a dönüp sordu:

— Öyle değil mi Jason?

— Eh, öyle sayılır.

Jason soluk soluğa ekledi:

— Onu tuttum tabiî.

— Ne kadar iyi etmişsiniz Jason. Ben, yüzmenin, Tim için çok faydalı bir spor olduğuna eminim.

Jason başını öne eğerek:

— Orasını bilemem Bayan Brewster, dedi. Daha doğrusu, Bay Morgan belki doğru bulmaz... Ama yavrucak o kadar yalvardı ki... Sizce bir mahzuru yoksa...

Jason'u hiç bu kadar müşkül duruma düşmüş görmemiştim. Merakla sordum:

— Yani Bay Morgan'ın bir kaza ihtimalini göz önünde tutarak, Tim'in yüzmesini hoş görmeyeceği kanısında mısınız Jason?

— Evet Bayan Brewster.

Bir yandan da mendilini çıkararak, alnında biriken terleri silmeye başlamıştı. Adama acımıştım bayağı.

— Kendinizi üzmeyin, Jason, dedim. Ben yanınızda olmadığıma göre, hiç bir şeyden haberim yok.

Jason derin bir nefes aldı:

— Tim de yüzdüğünü yarın sabaha kadar unutmuş olur, dedi.

Ve, umutlu bir tavırla tekrar alnını sildi. Zavallı Jason! Tıpkı benim gibi Tim'in yalvarıp yakarmalarına karşı koyamamıştı. Şimdi ise korkuyordu. Aklından geçenleri o kadar iyi anlıyordum ki. Ama Rees de canavar değildi ya. Tim'le ilgili aşırı dikkati ve ihtiyatı, başından geçen acı olayların tabiî sonucuydu.

Ona, Tim'i bir gün otomobille gezmeye götürmemi rica etmeyi düşünüyordum. Fakat bu düşüncemden vazgeçtim. Mutlaka kazaya uğrayacağımızı düşünüp azap çeker-

di. Ama ileride —evlendiğimiz zaman, diye düşünmeye utanıyordum— evet, Tim'i beraberce gezdirmemize belki onu razı ederdim.

Tim, pusulaya çok sevindi. Küçük aletle bir süre oynadık, ben de ona bir akşam kutup yıldızını göstereceğimi vaat ettim.

Sonra, onu yatağına yatırarak başucunda bir süre kitap okudum. Ama o kadar yorgundu ki, hikâyenin ortasında elinde pusulayla uyuyakaldı.

Ben yatmadan önce banyo yaptım. Sonra soyunup gecelik ve sabahlığımı giyerek oturdum ve ağabeyim Elliot'la yengem Mindy'ye bir mektup yazmaya başladım. Aklım Rees ve Tim'le o kadar meşguldü ki, bizimkilere anlatabileceğim hiç bir şey aklıma gelmiyordu. Rees'in Tim'le ilgili korkularını anlayışla karşılamakla beraber, ileride normal bir aile hayatı sürdüğü ve başka çocukları olduğu zaman bu duygusunun geçmesini arzulamaktan da kendimi alamıyordum.

İlk defa olarak Rees'le evliliğin nasıl olabileceğini hayalimden geçirdim. Çocuklarımız olacak mıydı? Tim'e gereğince annelik edebilecek miydim? Evi benim idare etmem mi beklenecekti, yoksa bu işi eskisi gibi Jason mu görecekti? Meselâ, Helen Webster gibi arkadaşlarımın olmasına müsaade edilecek miydi? Rees'in yalnızlığa düşkünlüğü zamanla hafifleyecek, böylece, arada sırada bizim de misafir kabul etmemiz mümkün olacak mıydı? Tim, başka çocuklarla arkadaşlık edebilecek miydi? Elliot'un çocuklarıyle de tanışacak mıydı?

Aşağı kattaki holde bulunan büyük saat onu çaldı. Rees hâlâ dönmemişti. Orono'da ahbaplarında mı kalmıştı acaba?

Rees'in çalışmaları ve dostları hakkında hiç bir bilgim yoktu. İlişkimizin birçok eksikleri olduğunu hatırlayarak yüreğimde bir burkuntu hissettim. Hemen arkasından: «Niçin daima her şeyi bilmek istersin?» diye kendi kendime çıkıştım. «Rees'in sana olan ihtiyacı dışında hiç bir şeye önem vermemelisin.»

Sonunda yattım. Rees'in arabasının motor sesini duyuncaya kadar uyanık kalmaya kararlıydım, ama ben de Tim gibi farkına varmadan uyuyakalmışım.

Neden sonra uyandım ve önce rüya görüp görmediğimi anlayamadım. Derken, Chopin'in etütlerinden birinin melodilerinl hayâl meyâl tanıyarak: «Rees burada» diye rahatladım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eric Allenby, tamamiyle hatırımdan çıkmıştı. Ancak ertesi gün Tim'in öğle uykusu esnasında Japon kapımı vurunca, aklım başıma geldi. Uşak nazik bir tavırla içeri girip onun telefonunu haber verdi:

— Bay Allenby, sizinle görüşmek istiyor, Bayan Brewster.

Jason aşağı inerken ben de üst kat sofrasındaki telefonun ahizesini kulağıma götürdüm.

— Merhaba, Eric!

— Nasılsın, Chris?

Genç adamın enerjisi ve canlılığı, hattın öbür ucundan dahi hissediliyordu. Ona ne diyecektim şimdi? Yeni bir bahane icat etmeyi unutmuştum. Beri yandan, aramızda arkadaşlıktan daha yakın bir bağın gelişebileceğini zannetmesi de doğru değildi.

— Tim bugün nasıl? diye sordu.

Jason'u hesaba katarak:

— Çok şükür, Tim iyi, diye karşılık verdim.

Tam o sırada mutfaktaki paralel telefondan Jason'un sesi araya karıştı:

— Ben bunu kapatıyorum, Bayan...

Sonra hattın içinde bir çıtırtı oldu.

Eric:

— Buna memnun oldum, dedi. Demek oğlanın vazi-

yeti düzeldi. Peki, yarım günlük iznini ne zaman alacaksın?

Bu yalanlardan nefret ediyordum, ama Eric'i kırmamak için devama mecburdum.

— Bu hafta hiç izne çıkmamaya karar verdim, dedim. Böylelikle evimde geçireceğim hafta sonunu bir gün daha uzatabilirim.

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Sonra Eric:

— Evet, anlıyorum, dedi. Seni daha önce göremeyecek miyim?

— Bilmem ki...

Genç adama yeni bir ret cevabı vermeye dilim varmıyordu. Sonunda çaresiz, vaatte bulundum:

— Gelecek çarşamba, yani her zamanki izin günümde şehre ineceğim. Aynı haftanın sonunda da evime döneceğim.

Eric, bu kadarıyla yetindi:

— Peki, dedi. Demek gelecek çarşamba beraber olacağız. Ne yapacağımızı şimdiden sorma. Ama sana hoşça vakit geçirteceğime söz veriyorum.

— Ondan şüphem yok, dedim.

Sonra biraz mübalağalı şekilde gülerek sordum:

— Nerede buluşacağız?

— Yacht Kulübüne gel. Seni oradan alırım. Ne dersin?

— Kabul.

Eric bir an durakladı:

— Yağmur yağsa, gök gürlese, kar veya dolu yağsa da geleceksin değil mi?

— Evet. Mutlaka geleceğim.

Çarşambaya daha bir hafta vardı.

Odama dönerken, Eric'in davetini kabul etmekten başka çarem olmadığını düşünüyordum. Son derece ısrarcıydı. Yine de, bu buluşmalara artık bir son vermek gerekti. Gerçi Rees'le kesin bir karara varmamıştık, ama onun, duygularımdan emin olmamı beklediği besbelliydi.

Sözün kısası, her şey ilerideki davranışıma bağlıydı.

Bu durumda, gelecek çarşamba Eric'le son defa buluşacağım demekti. Çok cana yakın bir genç olduğu için, doğrusu üzüntü duyuyordum. Onunla daha önce karşılaşmış olsaydık, arkadaşlık teklifini sevinçle kabul ederdim.

⁂

Jason, hiç izin almazdı. Görünüşe bakılırsa, Sisli Koru'dan bir gün dahi ayrılmaya gönlü elvermiyordu. Ancak vakit vakit Somerset'e alışverişe giderdi. Bir akşam bize, ertesi gün Bangor'daki dişçisinde randevusu olduğunu ve fırsattan faydalanarak, şahsî alışverişlerini de yapacağını bildirince, pek şaştım.

O önemli günün sabahında bir ara:

— Buraya gelmeden önce nerede çalışırdınız, Jason? diye sordum.

O sırada öğle yemeği için taraçada sofra kurmakla meşguldü. Tim de ona yardım ediyordu. Cevap vermediğini görünce devam ettim:

— Şehirli misiniz, yoksa köyde mi doğup büyüdünüz?

Sorularımı cevaplandıracak yerde:

— Her şeyi hazırladım, Bayan, dedi. Yalnız balığı ısıtmanız gerek. Salata da oldu. Size yalnız üzerine salçasını dökmek kalıyor. Salçayı önceden çalkalamayı unutmayın.

Daha Tim'in yaşındayken mükemmel yemek pişirdiğimi açıklamadım.

— Merak etmeyin, dedim. Dediklerinizin hepsini yaparım.

Jason, önümde belirli belirsiz başını eğdikten sonra eve girdi. Böylelikle daha önce nerede çalıştığını öğrenemedim. Eric'i görünce, ondan daha da inatçı birisini bulduğumu, bu kimsenin de Jason olduğunu mutlaka söyleyecektim.

Jason hazır olunca, Tim'le birlikte onu kapıya kadar geçirdim. Tim, uşağın çıkabilmesi için bahçe kapısının düğmesine basacaktı.

Jason bizimle vedalaşırken:

— Dönüşte Somerset'ten telefon ederim, dedi. Böylece kapı çaldığı zaman benim geldiğimi anlarsınız.

Onda niçin kapının anahtarının olmadığını merak etmedim değil. Ama Tim herhangi bir şey sormama meydan vermeden atıldı:

— Ben sana kapıyı açarım, Jason.

Sonra ağlamaklı bir sesle ekledi:

— Ben ne zaman dişçiye gidebileceğim?

Araba gözden kaybolduktan sonra, birden son derece mutlu olduğumu hissettim. Üçümüz Sisli Koru'da ilk defa baş başa kalıyorduk. Rees şüphesiz korudaki küçük taş evdeydi ve öğle yemeğine de gelmeyecekti. Onun yakınlığıyle mutlu olmam için gözümün önünde olmasına hacet yoktu.

Tim birden sordu:

— Düğmeye basma zamanı geldi mi?

— Evet, geldi, dedim.

Tim düğmeye bastı. Sonra, pek memnun bir tavırla geri çekildi.

Bahçeye çıktık. Havuz başında çalı çırpıdan küçük bir kulübe inşa etmesi için bir süre Tim'e yardım ettim. Böylece, benim sabah kahvemin, çocuğun ise meyve suyunun vakti geldi.

Mutfakta oturduğumuz sırada, bahçe kapısının zili birden sessizliği yırttı. Benim ürkmeme karşılık, Tim sevinçle:

— Birisi içeri girmek istiyor! diye bağırdı.

Kapıyı açmak üzere hemen düğmenin başına koştuysa da, ben hemen seslendim:

— Yapma, Tim!

Esrarengiz ziyaretçi beni duymuş gibi, aynı anda zil sesi kesildi. Telâşımı Tim'den gizlemeye çalıştım:

— Gelenin kim olduğunu bilmiyorduk. Öyle herkese olur olmaz kapıyı açmak doğru olmaz.

Kalbimin hızlı hızlı attığını duyabiliyor, ancak panik derecesindeki korkuma bir anlam veremiyordum. Tim ise

kapının düğmesine hâlâ hasretle bakıyordu.

— Mutlaka Jason'dur, diye iddia etti.

— Jason ancak akşama dönecek. Hem geleceği zaman telefon edecekti ya, dedim.

Rees, evle kapı arasında sanki neden bir telefon bağlantısı kurdurmamıştı? Zile basan her kimse, şimdiye kadar gitmiş olmalıydı. Belki de insana atsineği gibi yapışan bir seyyar satıcıydı.

Tam sükûnet bulmaya yüz tuttuğum sırada, zil tekrar çalmaya başlamaz mı?

Tim'in bardağıyle kendi kahve fincanımı bir tepsiye yerleştirdim. Bir an önce bu asap bozucu sesten uzaklaşmak için acele ediyordum. Çocuğun elinden tuttum:

— Haydi Tim. Gel, bahçeye çıkalım, dedim.

Çocukcağız ayağındaki raylarla çabuk ilerleyemediği için, evin dışına çıkmamız hayli zaman aldı. Zilin kulak tırmalayan sesinden hiç kurtulamayacakmışız gibi geliyordu bana. Havuz başında bile alârm düdüğü kadar ısrarcı ötüşünü duyabiliyordum.

Birden beni iliklerime kadar ürperten bir düşünce zihnime takıldı: «Kapıyı çalan ya Stephen'se?...»

Elimden geldiği kadar sakin bir sesle konuşmaya gayret ederek:

— Tim, dedim. Babana koşup birinin kapıyı çaldığını haber vermeliyim. Sen, ben gelinceye kadar yerinden kıpırdamamaya söz veriyor musun?

— Söz veriyorum, Chris, dedi.

— Ben gelinceye kadar yalnız meyve suyunu iç. Başka hiç bir şey yapma. Tekneni yüzdürmeye de kalkmayacaksın. Anlaşıldı mı?

— Nefes de alabilir miyim?

Oğlana dik dik baktım. Zekâsını küçümsediğimi ne de güzel suratıma çarpmıştı! Gülümseyerek:

— Elbette nefes alabilirsin, dedim. Ben zaten biraz sonra gelirim.

Güneşin altındaki çimlerin üzerinden, sonra da ağaçların arasındaki karanlık patikadan küçük taş eve doğru

koştum. Yeşil kapının önüne vardığım zaman nefes nefeseydim. Kulaklarım zonkluyordu. Sesler duyar gibi olunca, önce yanıldığımı sandım. Sonra evin içinden konuşmalar geldi. Demir parmaklıkların ardında, açık olduğu görülen üst pencerelere baktım.

Konuşulanları anlayamıyordum. Sadece, gayet sakin ve düşünceli hissini uyandıran Rees'in sesini tanımıştım. Bunun yanı sıra, kulağa, düzensiz, kesik ve nefes nefese gibi gelen bir başka erkek sesi de duyuluyordu.

Kapıyı yumruklayarak:

— Rees! Rees! diye seslendim.

İçeride bir kapı çarpıldı, hemen arkasından da ağır bir cismin itildiği duyuldu. Derken; ağır, yeşil kapı açılarak Rees göründü. Dışarı çıkar çıkmaz kapıyı arkasından itinayla kapadı. Yüzünün ifadesi bende, suratıma çarpılmış bir tokat etkisi yaptı. Gayri ihtiyarî bir, iki adım geriledim. Tepeden tırnağa titremeye başlamıştım.

Rees heyecanla sordu:

— Ne var? Tim'e bir şey mi oldu?

— Hayır, hayır, Tim'in bir şeyi yok, dedim.

Ağzım öylesine kurumuştu ki, konuşmakta güçlük çekiyordum. Rees'in ise hiddetten yüzünün rengi uçmuştu. Gözlerinin altında o güne kadar hiç görmediğim mor halkalar vardı. Kekeleyerek devam ettim:

— Kapının... zili... için... geldim. Birisi aralıksız zile basıyor. Belki önemli bir şeydir diye haber vermek istedim.

— Önemli bir şey olmadığına eminim.

Konuşurken, Rees'in soluk dudakları kıpırdamıyordu bile.

— Asıl mühim olan, Tim'i yalnız bırakmış olman, diye devam etti. Onun hiç bir zaman yalnız bırakılmaması lâzım. Anlayamıyor musun bunu?

Daha söyleyeceklerini bitirmeden koşmaya başlamıştı.

Ben de arkasından koşarak:

— Ama ben gelinceye kadar yerinden kıpırdamayacağına söz verdi, diye bağırdım.

— O kadar küçük bir çocuğun sözüne güvenilir mi? Hey Tanrım!

Arkasından hırsla:

— Ben ona inanıyorum, diye bağırdımsa da Rees beni duymadı bile...

Benden hızlı koştuğu için aramızdaki mesafeyi açmıştı.

Tim'i çok merak ettiğini düşünerek korkusunu ve öfkesini bağışladım.

Tim'i bıraktığım yerde, çimlerin üstünde oturur görünce şaşmadım. Trixie'yi okşuyordu. Zil sesi de durmuştu.

Rees de durakladığı için ona yetişebildim. Genç adamın yüzüne yavaş yavaş renk gelmişti.

— Anlaşılan, oğlumu benden iyi tanıyorsun, diye mırıldandı. Affet beni, Chris. Tim bahis konusu olunca, normal olamıyorum.

— Onu bir, iki dakikadan fazla yalnız bırakacak değildim, dedim. Telâşım da zil sesinin bir türlü kesilmemesi yüzündendi. Her şey bir yana, dışarıda bir kaza olmuşsa ve birisi, kan kaybından ölmek üzere ise, her halde ona da yardım etmemiz gerekirdi.

Rees gülümsedi:

— Bu kadar hayalperest olduğunu bilmiyordum, Chris. Dışarıdaki belki de bir fırça satıcısıydı.

Gözleri yine eski mavi rengini bulmuştu. İtiraz ettim:

— Ben de önce bir satıcı geldi, sandım. Ama öyleleri, evde kimse olmadığına kanaat getirmek için o kadar uzun zaman beklemezler. Zil çaldı, çaldı... Çalan, bir telâşı varmış gibi ısrarla basıyordu düğmeye.

— Bir zil uzunca bir zaman çalınırsa insana öyle gelir.

Çimlerin üstünde kol kola yürümeye başlamıştık. Eski içten tavrıyle:

— Nasılsa geldiğime göre, bari seninle bir fincan kahve içeyim de geçirdiğim korkuyu unutayım, dedi. Sen de her halde çıldırdığımı sanmışsındır.

— Kızdığını anlamıştım...

— Kızmaktan çok, allak bullak olmuştum. Çalışmalarıma dalınca, dünyayı unuturum. Rahatsız edilmemem için sıkı talimat verdiğim için de, kapının hızla vurulması bende şok tesiri yaptı.

Mahçup bir tavırla:

— Anlıyorum, diye mırıldandım. Çok üzüldüm. Bir daha sefer...

Rees sözümü kesti:

— Bir daha sefere en doğrusu, zili fişinden çekmen... Bunun nasıl yapıldığını sana gösteririm...

Tim beni görünce:

— Yerimden bile kıpırdamadım, Chris, diye seslendi. Yalnız nefes aldım.

— Aferin öyleyse, diyerek tepsiyi yerden aldım.

Kahve soğumuştu. Rees'e:

— İkimize de hemen kahve yapıp getiririm, dedim.

— Peki, şekerim.

***

Az sonra havuz başında kahvelerimizi içerken kendimi ferahlamış hissediyordum.

Rees lâf arasında:

— Küçük evde sesler duyunca şaşırmışsındır, dedi. Gizli bir tünelden, ya da fezadan gelen misafirlerim olduğunu mu sandın?

Aklımda birden bir şimşek çaktı:

— Duyduğum bir teypti, değil mi?

Rees, gülümsedi:

— Bangor'a son gidişimde, şehir hastanesinde genç bir adamla yaptığım çok ilginç bir mülâkatı banda çektim. Çalışmalarım, canilerin aile tarihçelerini inceleyip, davra-

nışlarının soyaçekimle ilgili yönlerini meydana çıkarmaktan ibaret. Meselâ, bahsettiğim genç adam, kısa bir zaman önce karısını, kız kardeşini ve annesiyle babasını birbiri ardından öldürmüştü.

irkilerek Tim'e bir göz attım. Fakat çocuk öylesine oyuna dalmıştı ki, konuştuklarımızı duymamıştı bile.

Rees bir yandan piposunu doldurarak devam etti:

— Katili hastanede müşahede altına almışlardı. Kendisi, işlediği cinayetlerden ötürü pişmanlık duyacak yerde, şaşkın haldeydi. Ailesi fertlerini öldürmesinin mutlaka bir sebebi varmış, lâkin bunu unutmuşmuş gibi. Hastanedeki görüşmeden sonra, cinayetlerin işlendiği çiftlik binasını görmek için köye gittim. Çorak ve kasvetli bir hali vardı binanın. Ölen zavallılar orada kim bilir ne cehennem azabı yaşamışlardı?

Genç adamın sesindeki acıma ve anlayış beni etkilemişti.

— O ailenin tarihçesini araştıracak mısın? diye sordum.

— Şüphesiz. Duruşmalara gelecek akrabalar ve dostlarla bağlantı kuracağım. Öyleleri soruları cevaplandırmaya daima hazırdırlar.

Konuşmasını yarıda bırakır gibi:

— Ne kadar ilgi çekici demekten kendimi alamadım.

Rees sözüne devam etti:

— Öyle. Bilhassa etütlerin değerlendirilmesinden çok yararlı sonuçlar çıkacak. Şu sıra, geçen yılki notlarımı düzenleyip yayınlatmaya hazırlanıyorum.

— Çalıştığın zaman seni bir daha rahatsız etmem, diye mırıldandım. Ama farzet ki burada olağanüstü bir şey oldu. Meselâ, Jason, ya da Jason'un yokluğunda Tim bir kaza geçirdi. O zaman olayı sana süratle nasıl haber vereceğim?

— Onu da sana göstereceğim. Hem bu tertibatın sana çoktandır gösterilmiş olması gerekirdi.

Rees, bu sözlerin arkasından, kapıyı açan düğmenin yanındaki bir çekmecenin içinden bir telefon çıkardı. Bu

telefonun ahizesi kaldırıldığı zaman, küçük taş evin içinde vızıltıya benzer bir ses duyuluyordu.

Rees :

— Tim'in bu telefondan haberi yok tabiî, dedi. Aksi halde, aklına geldikçe beni çağırmaya kalkışır.

Genç adam, kapıdaki zilin cereyanının nasıl kesileceğini de gösterdikten sonra, işinin başına dönmeye hazırlandı. Fakat önce kolunu omuzlarıma dolayıp beni Tim'mişim gibi şefkatle öptü. Sonra gülümseyerek köşkün kapısına yürüdük. Bütün dünyanın güneş içinde gözüktüğü o olağanüstü mutlu anlardan biriydi.

Ayrılmadan önce, kapının eşiğinde durarak, hâlâ çimlerin üstünde oynayan Tim'e bir anne-baba ilgisiyle baktık.

Aklıma nereden geldiyse geldi:

— Biliyor musun, Rees dedim. Demin kapının zili aralıksız çalınınca, habersiz gelen son misafirlerin Faradayleri hatırladım. Bunun üzerine, «Sakın şimdi gelen de Stephen Faraday olmasın...» diye düşündüm.

Omuzlarımın etrafındaki kol birden sanki mengeneleşti. Canımı acıtıyordu.

— Bunu da nereden çıkardın şimdi? diye söylendi.

— Birisinin esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolması beni daima etkileyen bir olay olmuştur.

— Bunu unutsan, daha iyi.

Sesi boğuk çıkmış, fakat omuzlarımın etrafındaki mengeneyi gevşetmişti. Devam etti:

— Stephen'in kaybolması gerçekten üzücü bir olay. O, sapına kadar doktordu. Hastalarını ve annesiyle babasını böyle apar topar bırakıp gitmesine benim hiç aklım ermiyor.

Rees, kapının önündeki basamakları iniyordu. Aşağıda bir kere daha dönerek bana baktı, sonra hafifçe gülümseyerek ekledi:

— Hele aşkına karşılık görmediği için gideceğine ben

hiç ihtimal vermem. Tam bir gerçekçi ve insanseverdi. Ben Stephen'in öldüğüne kaniyim. O da, karım da öldü.

Rees'in çimlerin üstünde hızlı adımlarla uzaklaştığını seyrederken, zihnim yeni bir fikirle meşguldü. Valerie belki de uçurumun kıyısından kayaların üstüne düşmemişti... Rees'in arkadaşı Stephen Faraday'le kaçmıştı...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O düşünce bir kere zihnime saplandıktan sonra, bir daha yakamı bırakmadı. Bu, şüphesiz, Valerie'nin ölümü hikâyesinin başından sonuna kadar uydurma olduğu ve Rees'in, Faradayler'e yalan söylediği anlamına gelirdi. Ama genç adam, çirkin olayı bu şekilde unutturmaya çalıştıysa, büsbütün gözüme girerdi...

Rees'i kaybettiğim takdirde, perişan olacağımı biliyordum. Benim onu sadece bir aydır tanımama karşılık, Valerie'yle dört yıl evlilik hayatı sürmüşlerdi. Genç kadının onu terketmiş olması ihtimali, azrail tarafından elinden alınmasından daha feciydi. Her ne olursa olsun, ben, Rees'e üzüntüsünü unutturmaya bütün kalbimle kararlıydım.

***

Jason, Sisli Koruya döndüğü zaman bir yanağının hafifçe şişmiş olduğu hemen dikkatimi çekti. Ancak ertesi sabaha biraz iyileşince, Tim'e, beraberinde getirdiği oyuncak kamyonu verebildi. Rees, erken saatte bir yere gitmişti. Bana bahsini ettiği katille bir görüşme daha yapmaya gittiğini tahmin ediyordum. Biz de kumsala indik.

Tim'in oynamasını seyrederken, Valerie'yi ve günün birinde kocasını değilse de, oğlunu görmek için geri gelmesi ihtimalini düşünmemeye çalışıyordum.

Tim birden:

Bir yelkenli, bir yelkenli! diye bağırdı. Chris, baksa-

na, bir yelkenli!

Zarif bir küçük yelkenli koya girmişti ve kumsala doğru denizin yüzünde âdeta kayarak yaklaşıyordu. Dümeninde oturanı hemen tanıdım : Eric Allenby'ydi. Genç adam bize gülerek el salladı. Tim de bunun üzerine deli gibi elini, kolunu sallamaya ve sevincinden haykırmaya girişti. Öylesine heyecanlanmıştı ki, bir an, ağlayacak diye korktum.

Eric, kıyıya az bir mesafe kala yelkenleri topladı ve çapayı suya attı. Sonra, yalınayak ve ayağında bir şortla sığ suya atlayarak kumsala doğru yürüdü. Tim, Eric'e, Merih gezegeninden gelen bir adammış gibi hayretle bakakalmıştı.

Eric hemen:

— Merhaba, Tim, dedi.

Benim de çocukcağız kadar dilim tutulmuştu. Ama benimkinin sebebi başkaydı. Jason şu sırada yarın tepesinden bizi gözlüyorsa, halim nice olurdu benim?

Eric neşeli bir tavırla:

— Ne dersiniz bu işe? dedi. Tesadüfen şuradan geçiyordum...

Sonra, gözlerini, gözlerime dikerek:

— Hayır Chris, diye mırıldandı. İtiraf edeyim pek de tesadüf değildi. Bile bile bu tarafa geldim.

— Yalıçapkını'na ne oldu kuzum?

— Keyfi yerinde. Küçük ziyaretlere daha yatkın olduğu için, bu tekneyi kiraladım. Ne güzel kamyon bu, Tim. Hiç böylesini görmemiştim.

Tim :

— Bak öyleyse, diyerek kamyonun kolunu çevirdi.

Aynı anda, kamyonun arkası ağır ağır havaya kalktı ve kamyon kum yükünü döktü.

Eric, buna pek şaşmış göründü. Dişlerinin arasından bir ıslık saldı. Tim'in ise keyfine diyecek yoktu, ağzı kulaklarına varıyordu. Eric, eğilip oğlanın kestane rengi saçlarını okşadı. Sonra, kumda benim yanıma oturdu. Hafiften kaşlarını çatarak konuştu:

— Yanılmıyorsam, habersiz ziyaretine gelinmesi hoşuna gitmiyor senin...

— Maalesef burada misafir kabul etmeye yetkili değilim, dedim.

Eric Allenby de konuşurken sakin görünmeye çalışıyor, fakit sinirli halimi gizleyemiyordum. Gülümseyerek:

— Ne duvarın üstünden atladım, ne de hileyle kutsal kapıyı aştım, dedi. Bütün suçum, bu taraflardan yelkenilmle tesadüfen geçmek. Kumsal, en düşük deniz seviyesine kadar Owen Glendower adında birinin malı. Ben ise o hattın epey dışında demir attım.

Eric'in girginliği hoşuma gidiyordu. Gülerek:

— Ama sonra, bahsettiğin hattı yürüyerek aştın dedim.

— Ciddî patronun, susuzluktan ölme raddelerindeki bir denizciye acaba biraz içme suyu ihsan etmez mi?

Genç adam, sahiden susuzluktan kıvranırmış gibi gırtlağından boğuk bir ses çıkarınca Tim ona korkuyla baktı. Fakat Eric, göz kırpınca, çocuk, işin şaka olduğunu anlayarak, bu hareketi her iki gözünün kapaklarıyle taklide kalktı.

Sitemli bir tavırla:

— Şu veya bu şekilde geldin, dedim. Ne yazık ki, elimde değil, Eric. Bana yasak edilen bir şeyi yaptığım için, huzursuzluk duymaktan kendimi alamıyorum.

Eric'in beni alaya aldığını hissediyordum. Hakkında ne düşündüğümü yüzüne çarpabilmek isterdim o an. Bir dirseğini kuma dayayıp yere uzanmıştı ve müstehzi bir tavırla beni seyrediyordu. Ben, dikkatimi, elimdeki örgüye vermeye çalışsam bile onun ısrarcı bakışlarının altında renkten renge girdiğimi hissediyordum. Tim birden ona:

— Bir kale inşa etmeme yardım eder misin? diye sordu.

Hemen söze karıştım:

— Bey ne yazık ki bugün sana yardım edemez, Tim. Acelesi var. Az sonra evine dönecek...

Eric bana dikkatle bakıyordu.

— Beni başından savmaya çalıştığına iyiden iyiye kanaat getirmeye başlıyorum, dedi. Halbuki beni apansız karşında görünce biraz sevinirsin sanmıştım.

Ses tonu alaycı, fakat gözlerindeki bakış çok ciddiydi. Birden sordu:

— Bana sempatin var ama, değil mi?

Tim hemen atıldı:

— Chris'i bilmem ama, ben seni çok sevdim.

Eric, iri ellerini çocuğun sıska omuzlarının üstüne koyarak:

— Teşekkür ederim, delikanlı, dedi.

Bir yandan da bana dik dik bakıyordu. Ben bu bakışlardan bayağı rahatsız olmuştum. Öfkeli öfkeli:

— Eric, dedim. Ama burada bana misafir kabul etmek yasak. Ben daha başında işi bu şartlarla kabul ettim. Verdiğim sözü de tutmak isterim.

Eric de, Tim de bana şaşkın şaşkın bakıyordu. Ben yanaklarımın kızardığını hissederek söze devam ettim:

— Ama izinli günlerime hiç bir tahdit konulmadığı gibi, bana telefon etmene de itiraz etmezler.

Eric bir kahkaha savurdu. Sonra:

— Pekâlâ, pekâlâ, dedi. Sarayın canavar nöbetçileri beni yakalayıp boğazlamadan önce gideyim bari. Şato sahibi bey müsaadelerini lütfederlerse, yarın sana telefon ederim. Değil mi?

Zoraki bir gülümseyişle:

— Elbette edebilirsin, dedim.

Derken, Tim küçük kollarını genç adama uzatarak yalvardı:

— Ne olur, yüzmeme yardım etsene biraz.

Eric, çocuğu yerden almak için eğilince, dehşet içinde atıldım:

— Bay Morgan, kendisinden başkasının...

Eric sözümü kesti:

— Bana bak, Chris. Kolej yıllarımda bir çocuk kam-

pında çalıştım. Oradaki çocukların bir kısmı Tim'den daha kötü durumlardaydılar. Dolayısiyle, ona, ne şekilde davranılacağını senden de, Bay Morgan'dan da iyi bilirim.

— Ondan şüphem yok. Ama maalesef yine de hayır demek zorundayım. Bay Morgan, böyle bir şeye katiyen izin vermez.

Sonra, birden aklıma geldi. Ve damdan düşer gibi sordum:

— O feci kaza sırasında sen burada mıydın, yoksa Vietnam'da mı?

— Deniz aşırı bir ülkedeydim. Ama bir polis arkadaşım, sonradan bana her şeyi anlattı. Öğrenimini henüz bitirmiş ve buraya atanmıştı. Bahsettiğin kaza ise, kovuşturmasını yapmakla görevlendirildiği ilk vakalardan biri olmuştu. Kayaların üstündeki feci manzarayı görünce, dönüp kaçmamak için kendini zor tutmuş.

Eric, kabil olduğu kadar normal bir sesle konuşmaya gayret ediyordu. Allaha şükür Tim kamyonuna dalmış, bizi dinlemiyordu. Eric, çocuğa düşünceli bir bakış fırlattıktan sonra devam etti:

— Derken Ted, bebeğin kıpırdadığını görmüş...

Tim, bebek lâfı üzerine başını kaldırdı:

— Hangi bebek bu? Nerede ne olmuş?

Eric acele izah etti:

— Vaktiyle tanıdığım küçük bir erkek çocuğundan bahsediyorum. Düşüp bacağını kırmıştı.

— O da benim gibi bacaklarında raylarla gezdi mi?

— Evet, ama yalnız belli bir süre. Şimdi ise büyüdüğü için yüzebiliyor, top oynayabiliyor ve bisikletle gezebiliyor.

— Ben de bir gün bisiklete bineceğim. Jason'un bir bisikleti var.

— Ne kadar güzel. Haydi, Allahaısmarladık, Tim.

Eric, çocuğa bir kere daha sevgiyle baktıktan sonra bana döndü:

— Yarın birle üç arasında telefon ederim. Kabul mü?

— Pekâlâ. Telefonunu bekleyeceğim.

Eric, Tim'i eğlendirmek için suları sıçrata sıçrata teknesine kadar yürüdü, sonra da demir alırken, çapa son derece ağırmış gibilerden ofladı, pofladı. Tim kahkahalarla gülüyordu. Tekne koyda uzaklaşırken, ikimiz de ona el sallıyorduk.

***

O gün Eric'in arkadaşının söylediklerini düşündüm, durdum. Böylelikle, Valerie'nin sahiden ölmüş olduğunu öğrenmeme rağmen, içimde garip bir kasvet hissi vardı.

Eric, verdiği sözü tutarak ertesi gün öğle vakti telefon etti. Mark'ın babasının vaziyeti düzeldiği için, tasarlanan doğum günü partisi yapılabilecekti. Onlar benim izin günümü hesaba katarak toplantıyı çarşamba günü yapmayı uygun görmüşlerdi.

Türlü bahanelerle takılmasından, benimle uzun bir telefon görüşmesi yapmaya hazırlandığını anlamıştım. Gelgelelim, Rees korudaki küçük taş evde olmakla beraber, Jason köşkteydi, ben ise ondan çekindiğim için rahat konuşamıyordum. Üstelik uşağın, bir gün önce bizi yarın tepesinden gözetleyip gözetlemediğini de bilemiyordum.

Konuşmayı kısa kesmek için:

— Nerede buluşuyoruz? diye sordum. Yine Yat Kulübünde mi?

— Hayır, seni almaya geleceğim. Kapının dışında beklerim.

— İyi ama, ben biraz alışveriş yapmak için erken yola çıkacaktım, diyecek oldum.

Eric anlamamazlıktan geldi:

— Benim için bir şey farketmez. Kaçta geleyim?

Ne desem, benden baskın çıkıyordu.

— Saat üç nasıl? diye sordum.

— Dakikasında oradayım. Bavulunu da getir de kaçalım.

Gülmeye başladı:

— Haydi yarına kadar Allahaısmarladık, Chris.

— Güle güle, Eric.

Ahizeyi yerine koyduktan sonra, derin bir nefes aldım. O sırada holde Jason göründü. Rees'in yeni ütülenmiş bir kostümü kolundaydı. Iki samimî arkadaş gibi birbirimize gülümsedik. Sonra, ben odama çıktım.

⁂

Çarşamba sabahı havanın kötü olmasını dileyerek uyandım. Fakat gökyüzünde güneş pırıl pırıldı. Saat üçe gelirken bahçe kapısına doğru yaya olarak yola çıktım. Jason'un beni oraya kadar arabayla götürmesini istemiştim. Surat asmasından bu işe aklı ermediğini açıkça belli ediyordu.

Jason'a: «Biraz dolaşmayı sizin hiç mi canınız istemez?» diye sordum.

Ayıp bir şey söylemişim gibi bana hayretle baktı. Ben de gülerek:

— Bence siz ideal bir ev erkeğisiniz, dedim...

— Özür dilerim, ama Tim uyanmadan gitseniz daha iyi edersiniz, Bayan Brewster, diye mırıldandı.

Işte, bir kaçamak cevap daha. Ama ben, Jason'un geçmişini öğrenmeye kararlıydım. Rees'in bir gün ağzını arardım elbet.

Bahçenin sonuna vardığım zaman kapı kendiliğinden açıldı. Eric'in eski püskü arabası yolun kenarında bekliyordu. Ilk birkaç dakikayı, Jason'un beni yine nasıl kaçamak bir cevapla atlattığının hikâyesiyle geçiştirdim. Fakat aradan çok geçmeden, Eric'in yanında her zamanki gibi rahatladım. Sinirli halimden eser kalmamıştı.

Eric, arabayı kasabanın ana caddesinde park ettiği

sırada, Tim'e bir hediye almak aklıma geldi. Ona beni yalnız bırakmasında bir sakınca olmadığını, bir müddet sonra bir yerde buluşabileceğimizi söyledim. Ama, benimle gelmekte ısrar etti. Tencereden şapkaya, taklit mücevherlerden kitaba varıncaya kadar her nevi eşya satan mağazada üşenmeden, satılık ne varsa birlikte gözden geçirdik. Özellikle mutfak âletleri Eric'i âdeta büyülemişti. Birkaç tanesini denedi de. Sonra bir muhabbet kuşuna öylesine hayran oldu ki, neredeyse onu annesi için satın alıyordu. Derken Fransız empresyonist ressamların çerçeveli röprodüksiyonlarının önünde durarak, bunları, tabloların orijinalleriyle karşı karşıyaymış gibi hayranlıkla tetkike başladı. Onun bu ilgisine bir anlam verememiştim:

— Yoksa bunların arasında tesadüfen bir orijinal keşfedeceğini mi umuyorsun? diye sordum. Ama fırça izlerini incelemek için bir büyütece ihtiyacın var.

Eric bana esrarengiz bir bakış attı:

— Çok ilginç bir polis hikâyesi konusu aklıma geldi Chris. Birisi paha biçilmez değerde bir tablo koleksiyonunu çalıyor ve büyük bir mağazanın sanat reyonunda gizliyor.

Etiketlere bir göz attıktan sonra:

— Güzel, ama o kimse, Renoirlar'ın üç dolar doksanbeş sente satılmasını nasıl önleyebilir?

— Bir dakika dur.

Eric, parmağını şaklattı. Bu bölümü gezen bizden başka bir hanım müşteri daha vardı. Yarı öfke, yarı merakla bizi süzüyordu.

Eric, kadını zerrece umursamayarak:

— Tamam, şimdi oldu! diye bağırdı. Sevgilisi mağazanın sanat reyonunda çalışıyor. Fikir de zaten ona oradan gelmiştir. Kız, o tabloların satılmamasını sağlıyor. Bahanesi de şöyle: «Maalesef bu tablo satılık değildir, Bayan. Teşhir için konulmuştur. Ama arzu ederseniz size eşini sipariş edebiliriz.»

Müşteri, biçimsiz bir alay testinin dizili olduğu bir tezgâhın arkasına çekilmiş, bizi oradan tetkik ediyordu.

— İyi ama, dedim. Tabloları mağazaya nasıl sokabilmişler? Mağaza müdürü farketmez miydi?... Aa, şimdi oldu, hırsız mağaza müdürü.

— Mükemmel.

Eric, kutlar gibi şakacıktan elimi sıkıp, ciddi bir sesle :

— Çetemize hoş geldin, arkadaş, dedi.

Sonra da birden beni belimden kavrayıp, göz kırparak mağazanın kapısına doğru sürükledi. Başımı çevirdiğim zaman az önce müşterinin görünürlerde olmadığını farkettim. Kimbilir belki de heyecandan bayılıp, tezgâhın arkasına serilmiş kalmıştı.

Sokakta bir elektrik direğine yaslanarak gözlerimizden yaşlar gelene kadar güldük. Sonra birden aklıma geldi.

— İyi ama Tim'e bir şey almadım. Şimdi tekrar mağazaya girmem gerek. Sen beni burada bekle.

Gerisin geriye koşarak, oğlana bir kutu sulu boya ile koca bir blok resim kâğıdı satın aldım. Mağazada işim bittikten sonra, Eric'e:

— Şimdi de Mark'a bir doğum günü hediyesi bulmamız gerek, dedim.

Eric, küçük paketi elimden alarak koluma girdi. Ana caddede birkaç adım attıktan sonra, köşeyi dönünce birden Phyllis Partridge'le burun buruna geldik.

Eric, genç kadına gülümsedi:

— Nasılsın, Phyllis, sevgilim?

Phillis de alayla cevap verdi:

— Seni ciddiye almadığıma şükret, aksi halde bana talip olduğunu sanabilirdim.

Bu sözlerden sonra bana döndü:

— Sisli Koru'da ne âlemdesiniz?

— Şimdiye kadar işler yolunda gitti, dedim. Bana verdiğiniz nasihatlerin de belki bunda faydası olmuştur.

— Sizi orada, hiç bir şeyden habersiz olarak kaderinizle baş başa bırakmak insanlık olmazdı. Yoksa...

Eric, sözü onun ağzına tıkayarak:

— Sen Chris'in böyle durduğuna bakma, diye atıldı. O ne yamandır! Karate bile bilir.

— Senin de işin, gücün alay.

— Ne münasebet. Kızcağız orada şöminede yakılacak odunları eliyle teker teker kırıyor.

Phyllis'e:

— Eric'i sadece iki, üç haftadır tanımama rağmen, bir tek sözüne inanmaz oldum, dedim.

Genç kadın gülümsedi.

— Benim de aslında inanmamam gerekirdi. Ama o kadar dürüst bakışlı gözleri var ki, bütün kararıma rağmen, her defasında ona kanıyorum.

Düşünceli bir tavırla alnını kırıştırdı ve anlamlı anlamlı konuştu:

— Eric neyse, ama sakın Rees Morgan'ın gözlerine kanayım demeyin, Bayan Christina.

Eric, genç kadının omuzunu alaylı alaylı okşadı:

— Haydi, haydi. Phyllis! Sisli Koru faslı senin için çoktan kapandı. O günleri düşünüp tatlı canını üzme.

Fakat Phyllis sözü değiştirmeye niyetli değildi. Beni işaret ederek:

— Onun için kapanmadı ama, dedi.

— Ben, kimsenin beni kandırmasına meydan vermem, diye atıldım. Öylesi bir kere başımdan geçtiği için, artık yoğurdu üfleyerek yiyorum.

— Ağzınızın yandığını hatırlıyorsanız mesele yok demektir. Haydi Allahaısmarladık. Benim gitmem gerek. Düşünceli, hattâ huzursuz bir hali vardı. Bir süre konuşmadan yürüdük. Bir ara:

— Mark'a ne hediye edebilirim, Eric? diye tekrar sorduğum halde bir cevap vermedi.

Yürüdüğümüz kadar camekânlara göz atıyorduk. Ama ben kafa patlattıkça aklım büsbütün karışıyordu. Eric derseniz, onun ağzını bıçak açmıyordu.

Bir çörekçinin vitrininin önünde durakladığımız sırada dayanamayıp:

— Bana bak, Eric, dedim. Yapmayı düşündüğün başka bir şey varsa, burada ayrılalım. Daha sonra tekrar buluşuruz. Seni sıkıntıda gördükçe ben de huzursuz oluyor ve hiç bir şey düşünemiyorum.

Eric, somurtarak cevap verdi:

— Hiç de sıkılmış değilim, Chris.

— Öyleyse bana yardım et, Mark'ı doğru dürüst tanımıyorum. Ona rasgele bir tıraş losyonu, ya da içki almak istemiyorum.

Eric, beni kolumdan yakalayıp bir kitapçıya soktu. Şöyle bir bakındıktan sonra bir kitabı öbür ciltlerin arasından çekerek elime tutuşturdu.

Eric'in seçtiği kitap Joseph Conrad'ın «Kara ve Deniz Anıları» isimli eseriydi.

— Birisi Mark'ın kitabını ödünç almış ve geri getirmemişti, dedi. Bunu kendisine hediye edersen, hoşuna gider.

Kitabı aldım. Üstüne bir doğum günü kartı iliştirdim. Ve hediyelik kâğıt satın alarak kitabı şık bir şekilde sardırttım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Saat altıya geliyordu. Otomobille şehirden çıkmıştık. Websterler'in, bir burnun üstünde açık denizi gören kurşuni damlı şirin bir evleri vardı. Bina harikulâde bir bahçeyle çevriliydi.

Helen, mutfakta her şeyi hazırlamıştı. Nancy Allenby ile Stephanie adında kızıl saçlı bir kız, ona yardım etmek için öğleden sonra erken saatte gelmişlerdi. Stephanie'nin deniz subayı olan sevgilisiyle Peter Gillespie, midyelerle istakozları temin etmişler ve kumsaldaki hazırlıkları onlar üzerine almışlardı. Burr ile Tamara ise, dâvetten önce hastanede babasını ziyarete giden Mark'la geleceklerdi.

Birlikte pek eğlendik. Grubumuza yeni katılan çift

bana hiç yabancılık duyurmadı. Herkesin karnı acıkmıştı, yemek ise nefisti.

Hediyem Mark'ın o kadar hoşuna gitti ki, beni, yanağıma oturttuğu bir öpücükle mükâfatlandırdı. Defalarla şerefine kadeh kaldırarak ona daha nice mutlu yıldönümleri diledik. Çocuklar da büyükleri hiç sıkmadan davetin tadını çıkardılar.

Doğum günü pastası da yenip, şarkılar söylendikten sonra, saat ona doğru hepimiz iyice yorgun düşmüş ve esnemeye başlamıştık.

Şimdi ortalığı toplayıp eve dönmeye sıra gelmişti.

Burr'la Tamara, etrafın derlenip toplanmasına yardım etmek için daha bir süre mutfakta oyalandılar. Öbürleri ise müsaade istediler. Eric'le ben de onları taklit ettik.

Fakat kasabadan az önceki kavşakta Sisli Koru'ya giden caddeye sapacak yerde, Somerset yönünde yoluna devam etti.

— Hayrola Eric yolu mu şaşırdın, diyecek oldum.

— Yok canım, dedi. Önce bizim eve uğrayacağız. Seni en geç geceyarısına kadar Sisli Koru'ya yetiştiririm.

— iyi ama gecenin bu saatinde yabancı bir kadını eve getirmene ailen ne der?

Eric sırıtarak cevap verdi:

— Ne diyecekler... Sadece flörtlerimi onlara beğendirmeye çalıştığım için hayırlı bir evlât olduğumu düşünürler.

— Demek her gece eve başka kız getiriyorsun?

— Hayır. Bu, yalnız çarşambalara mahsus bir âdettir.

— İyi ama ben kimsenin flörtü değilim ki...

Döndü, yüzüme dik dik bakarak sordu:

— Birisiyle hiç flört ettiğin oldu mu?

— Bu yaşa kadar kimseyle flört etmedim deseydim inanır mıydın?

Eric ters ters:

— Bu sözlerin bana bir şey öğretmedi, dedi. Eski

flörtlerin beni ilgilendirmiyor aslında. Neyi bilmek istediğimi tahmin edersin...

Derin derin içini çekti. Sorulması kaçınılmaz gözüken soruya ne cevap vereceğimi düşünmeye başlamıştım. Ne ise, bahsi değiştirdi de rahat bir nefes aldım.

Allenbyler'in yazlık evi bir tepenin yamacındaydı. Uzaktan şehri, limanı ve bütün koyu gören terasta ay ışığında oturarak kahve içtik.

Eric'in annesi saçları hafifçe kırlaşmış zarif bir kadındı. Görünüşünden beklenmeyecek kadar kuvvetli bir el sıkışı vardı. Tanıştırıldığımız sırada da ilgiyle gözlerimin içine baktı. Onu çok beğendim.

Eric'in babası, iskelede beraberinde gördüğüm adamdı. Konuşmadan piposunu tüttürüyor ve ancak arada sırada derin ve ağır bir sesle fikrini belirtiyordu. Fakat o konuştuğu zaman herkesin onu dikkatle dinlediğini farkettim.

Bu samimî ve sıcak aile havasının içinde, Sisli Koru birden bana pek uzak, yabancı gözüktü. Derken Rees'i hatırlamamla, bu isim ok gibi yüreğime saplandı. Ardından, Sisli Koru yine romantik havasıyle gözümde tütmeye başladı. Şimdi bu yabancı insanların arasından uzaklaşmak için sabırsızlanmaya başlamıştım. Sözün kısası, garip bir his hercümerci içindeydim. Sonunda:

— Artık gitmem gerek, diyerek ayağa kalktım. Tim sabahları çok erken kalkıyor.

Eric de :

— Iyi ki aklıma geldi, dedi. Tim için bir şey hazırlamıştım. Ve koşa koşa evin içine daldı.

Çok geçmeden sicimle bağlanmış bir ayakkabı kutusuyle geri dönerek annesine seslendi:

— Minyatür otomobillerime bir vâris buldum nihayet.

Bayan Allenby şaşırmıştı:

— Bugünü göreceğimi hiç sanmazdım, dedi. Eric otomobillerini şimdiye kadar kimselere vermeye kıyamamıştı.

— Tim kim bilir ne kadar sevinecek, diye atıldım. Zavallının dünyası o kadar sınırlı ki...

— Bir kere okula gitti mi dünyası değişecektir, dedi Bayan Allenby.

Tim'in hiç bir zaman okula gitmeyeceğini açıklamaya artık lüzum görmedim. Allenby'lerle samimî bir hava içinde vedalaştık. Bayan Allenby son olarak, önümüzdeki hafta içinde telefon edip, beni yemeğe davet edeceğini söyledi.

⁂

Eric, bahçe kapısına az bir mesafe kala arabayı duvarla ağaçların gölgesinde durdurdu.

— O esrarengiz uşağın şimdi kapının arkasında pusuda seni beklediğine bahse girerim, dedi.

— Ben zili çalmadan görünmeyecektir.

— O uzun hafta sonu tatilin ne zaman başlıyor?

— Cuma sabahı erkenden, Pazartesi akşamı da geri döneceğim.

Eric birden sordu: «Döndüğün zaman bana telefon eder misin Chris? Gelecek hafta seninle baş başa bir yere gitmek isterim. Arkadaşlarımı ve annemle babamı gördün. Şimdilik bu kadar yeter.»

Bence de yeterdi. Ama bir dahaki hafta için şimdiden plân yapmaya ne gerek vardı? Sisli Koru'dan uzakta geçireceğim uzun hafta sonunu düşünmek bile beni sıkmaya yetiyordu.

Elimi gayriihtiyarî kapının tokmağına uzattığım sırada, Eric beni kendine çekerek dudaklarımdan öptü. Uzun, ya da çok şey isteyen bir öpücük değildi bu. Ama sahibinin kararlı olduğunu ele veriyordu. Eric, daha sonra bana uzun uzun baktı. Yüzü benimkine yakındı, gözlerinde de garip bir parıltı vardı. Daha önce de olduğu gibi yine yabancı ve esrarengiz göründü.

— Böylelikle sana niyetimin ciddî olduğunu göstermek istedim, Chris, dedi. Sana yaklaşmanın ,başka kızlar

gibi kolay olmayacağını başından beri biliyordum. Seni sıkboğaz etmek niyetinde değilim. Ama bana imkân tanımanı istiyorum. Ne olur, bana bir fırsat ver, Chris. Buraya gelmeden önce başından ne geçmiş olursa olsun, bu kapının arkasında hayattan kopmanı haklı göstermez.

Eric'in seziş gücünden bayağı ürkmüştüm:

— Başımdan bir şey geçtiğine neye dayanarak ihtimal veriyorsun? diye sordum.

— Benimki bir duygu, bir tahmin, bir içgüdüden ibaret. Hem bugün Philly'ye bir şey de söyledin.

Hayretten kelimeleri ağzımdan geveleyerek sordum:

— Ne söylemişim?

Phyllis Partridge'le karşılaşmamız tamamiyle hatırımdan çıkmıştı.

— Daha önce bir kere aldandığını, yoğurdu üfleyerek yediğini veya ona benzer bir şey söyledin...

— Aa, o mu!

İnandırıcı şekilde yalan söylememi dileyerek devam ettim:

— O sırada işten bahsetmiyor muyduk? Unuttun mu? Senin de uzun zaman hayranlık duyduğun, derken günün birinde bu hayranlığa zerrece lâyık olmadığını farkettiğin bir patronun, bir öğretmenin, ya da bir âmirin olmadı mı hiç?

Eric, ikna olmamış bir tavırla:

— Sen şu otomobilin ön camı kadar saydamsın, Chris'ciğim, dedi. Hattâ ön cam tozlu olduğuna göre, daha bile saydamsın diyebilirim. Her neyse, orası senin bileceğin iş. Benim ise sana daha fazlasını sormaya hakkım yok.

Kolunu yine omuzlarıma dolayarak:

— Chris, bu gece şu kapıdan içeri girmeni hiç, ama hiç istemiyorum, diye ekledi. Ama ne çare...

— İyi ama niçin?

Bir yandan da hafif hafif ondan uzaklaşmaya çalıştım.

— Burası nihayet benim iş yerim, ancak geçici bir

süre için evim. Bu gece beni bir otelin, bir pansiyonun, ya da kendi evimin önünde bırakmış olsan ne farkederdi?

Eric, acı bir sesle:

— Keşke burası bir otel, ya da pansiyon olsaydı, dedi.

Ben içtenlikle mırıldandım:

— Senden hoşlanıyorum, Eric. Arkadaş olarak hoşlanıyorum ve öyle kalmamızı dilerim. Ama şu sırada daha fazlasına söz veremem.

Eric'in, ileride bu konuşmamı hatırlayarak beni anlayacağını ümit ediyordum.

— Bu da bir şey, diye karşılık verdi.

Sesi her zamanki iyimser tonuna kavuşmuştu. Bakışları da yumuşaktı.

İnerek arabanın çevresini döndü ve benim tarafımdaki kapıyı açtı. Ben de indikten sonra, Tim'e hediye ettiği küçük otomobillerin kutusunu aldı. Beraberce bahçe kapısına doğru yürüdük. Eric, zile bastıktan sonra, beklediğimiz sürece kolunu yine omuzlarıma doladı.

Aradan çok geçmedi. İçeriden bir arabanın kapıya yaklaştığını işittik. Bir an sonra kapı açıldı.

Eric, ağdalı bir dille kapıya doğru seslendi:

— Açıl, susam, açıl!

Yaklaşan otomobilin projektörleri ağaçların arasında belirmişti. Araba, dönemeci kıvrıldıktan sonra, kapıdan yola çıktı, dar sahada güzel bir dönüş yaptı ve durdu. Eric'le ben o esnada geri çekilmiştik.

— İnmenize gerek yok, Jason, dedimse de aynı anda direksiyonda Rees'i tanıdım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Eve girerken Rees :

— O genç Allenby de adamakıllı üstüne düşüyor galiba, dedi.

— Bunu da nereden çıkardın? diye itiraz edecek oldum. Fakat sözlerimin suniliği beni bile rahatsız etmişti.

Rees ağır ağır devam etti:

— Seninle yakından ilgilendiği o kadar belli ki. İnsan kendi de sevince bu gibi şeyleri daha iyi hissediyor.

Böyle diyerek beni kollarının arasına aldı. Gözlerimi kapayıp, başımı onun omuzuna dayadım.

— Niçin yüzünü benden gizliyorsun? diye sordu. Ne var, Chris. Bu akşam ne oldu?

Başımı kaldırıp ona baktım:

— Hiç bir şey olmadı. Yalnız Sisli Koru'ya döndüğüm için öyle seviniyorum ki. Buradan birkaç saat değil de, bir ay uzak kalmışım gibime geldi.

— Bize o birkaç saat daha bile uzun göründü. Bu evde ne kadar mühim insan olduğunu tahmin edemezsin, Chris: Bu çarşamba öğleden sonralarında Jason bile seni özlüyor.

— Buna sevindim işte, dedim. Doğrusu Jason'un gözüne girmeyi çok istiyordum.

Gülüştük. Sonra, âdet edindiğimiz gibi akşamı şöminenin karşısında içki içerek ve hafif müzik dinleyerek geçirmek üzere oturma odasına girdik.

*
**

Mindy'yi, Elliot'u ve çocukları çok özlediğim halde, o uzun hafta sonu iznine çıkmayı içim istemiyordu. Daha doğrusu, Sisli Koru'dan uzaklaşmaya karşı isteksizliğim, akrabalarıma duyduğum özlemden de kuvvetliydi.

Perşembe gecesi yatak odamın kapısında birbirimizden ayrılırken:

— Rees, bu hafta sonu gitmemin hiç acelesi yok, dedim. İznimi başka zamana erteleyebilirim.

— Ne zamana ertelersin meselâ?

— Ne bileyim. Herhangi bir zamana. Belki bâtıl ina-

nış, ama içimde garip bir his var: Buradan birkaç gün uzaklaşırsam, bütün bunlar bir rüya oluverecekmiş gibi geliyor.

— Sisli Koru'nun hakikat olduğuna sana istediğin garantiyi verebilirim.

Rees, bu sözlerin arkasından beni öpünce, heyecan ve mutluluktan bacaklarımın titrediğini hissettim. Hafifçe somurtarak:

— İyi ama ben seni bırakıp gitmek istemiyorum, diye söylendim.

— Pazartesi akşamı, sessiz aşkın Jason dahil, hepimiz yine beraber olacağız, sevgilim. İşlerimizi halletmemiz için birkaç güne hepimizin ihtiyacı var. Bu akşam Tim'in Boston'daki doktoruna telefon edip ondan cumartesi için bir randevu aldım. Yarın akşamüstü Bangor'dan Boston'a uçacağız. Jason'u da iki günlüğüne kız kardeşine postalıyorum. Görüyorsun ya bu hafta sonunda hepimize bir vazife düşüyor.

— Peki, Trixie'ye kim bakacak?

— Trixie için ortada üç günlük yiyecek ve su bırakılacak. Ev de mahzeninden tavan arasına kadar emrine amede.

Çaresizlik içinde:

— Anlaşılan kimsenin bana ihtiyacı yok, diye içimi çektim. Kendinin bile yok.

⁂

Cuma sabahı şafak sökerken yola çıktım. Rees'in otomobiliyle gitmek düşüncesi dahi içimdeki isteksizliği azaltamıyordu.

Bu saatte yollar hemen hemen boş olduğundan, soluk mavi koyların, çiğ tanelerinin altında parlayan kırların ve mis kokulu ormanların arasındaki yolculuğun doya doya tadını çıkarabildim.

Üç saat sonra, bütün hayatım boyunca tanıdığım, ama şimdi bana yabancı gelen Limerock şehrindeydim.

Mindy ile Elliot'un evine yollanırken, bütün hikâyeyi şimdiden açıklamanın doğru olmayacağını kendi kendime hatırlatıyordum.

Elliot'un kısacık bahçe yolunun ucunda otomobilden indiğim zaman ağabeyimin küçük melez köpeği Scott beni koşa koşa karşıladı.

Scott'la birlikte arka kapıya koştum.

Minddy'yi mutfak masasının başında, önünde bir fincan kahveyle kara kara düşünürken buldum. Beni görünce:

— Chris! diye yerinden fırlamak istedi. Fakat kendini tuttu. Hayır, dedi. Sana elimi sürmeyeyim. Belki bana da bulaşmıştır.

Endişeyle:

— Sana ne bulaştı? diye sordum. Çocuklar nerede?

— Yaz ishaline uğradı, zavallılar. Bir barsak virüsüymüş sebebi. Dün bütün gün ve gece vaziyetleri pek kötüydü. O yüzden bir dakika gözümü kırpmadım. Şimdi biraz daha iyiler. Kış uykusuna yatmış gibi uyuyorlar. Ama ben...

Ağzını bir karış açarak esnedi:

— Söylesene, sabahın dokuzunda burada işin ne? Seni akşama bekliyorduk.

Yine esnedikten sonra devam etti:

— Hem bu şartlar altında belki bizde kalmak istemezsin. Olur a, ya mikrobu kapar da Tim'e bulaştırırsan?

Tost makinesine bir, iki dilim ekmek soktum. Dolaptan da bir fincan çıkardım. Sonra birden aklıma gelmiş gibi:

— Mindy, dedim. En iyisi gerisin geriye dönüp çocuklar iyileştikten sonra bir başka hafta sonu gelmem.

Mindy biraz ferahladı. Yine de üzüntüyle vedalaştık.

Ben, şehrin merkezinden geçip çocuklar için kitaplar ve oyuncaklar satın aldım. Sonra hepsini ağabeyimin yazıhanesine taşıdım.

Sonunda yine direksiyon başındaydım. Şehirlerarası

yolda arabayı sürerken neşeli bir şarkı bile tutturmayı başardım.

Saat yarımda Sisli Koru'nun batısına düşen köyde mola vererek Rees'e telefon etmeye çalıştım. Ne çare ki, telefona kimse cevap vermedi. Halbuki evdekilerin öğle yemeğinde olacaklarını tahmin etmiştim. Rees'in küçük taş evde meşgul bulunması halinde dahi, Jason'la Tim'in öğle yemeğinde olmaları gerekirdi. Hayal kırıklığına uğramakla beraber, endişelenmiş değildim. Belki dışarıda terasta yemek yiyorlardı. Belki Tim öğle uykusuna bugün, her zamankinden erken yatmıştı, Jason da bahçede çim kırpıyordu.

Rees Morgan küçük taş evde meşgul olsa dahi, Jason'la Tim'in öğle yemeğine dönmeleri gerekirdi. Yoluma devam ederken az sonra ne şekilde karşılanacağımı hayalimde canlandırmaya çalışıyordum.

Sisli Koru'nun kapısında inip zile bastım, sonra otomobile dönerek beklemeye başladım. Belli bir bekleme süresinden sonra kapı açılmayınca, yine otomobilden inerek bir kere daha zili çaldım. Yine hiç bir hareket olmayınca, keyfim kaçtı.

Derken, eve kadar gidebilmek için bir yol hatırıma geldi.

Duvarı sonuna kadar takip ettikten sonra, orman patikasına saptım ve arabayı, bir süre önceki o öğleden sonra park ettiğim yere bıraktım. O ağacın yerini de hemen keşfederek duvarın öte tarafına atladım. Yanımda pusula yoktu. Ama bir kere geçtiğim bir yolu hatırlamakta olduğum gibi, güneşe bakarak da yönümü tayin edebilirdim. Çok geçmeden, korunun içindeki açıklığı, üstünü sarmaşıklar bürümüş kesik ağaç gövdesini, küçük dereyi ve yabanî elma ağacını tanıdım. Derken ağaçların arasında küçük taş ev gözüme ilişti.

Ama bu kere olduğum yerde kalmayarak, evin öbür yanında başlayıp köşke kadar giden yola geçmek üzere dosdoğru o tarafa yürüdüm. Fakat evin içinden gelen bir gürültü birden beni olduğum yere çiviledi.

İlk defa olarak bir ürkeklik duydum. Belki de ormana dönüp kumsala inen yolu arasam ve köşke o taraftan yaklaşsam daha doğru olurdu.

Hâlâ kararsız bir vaziyette durduğum sırada, parmaklıklı pencerelerin arkasında bir ses gayet belirli olarak:

— Kim oradaki? Dışarıda kim var? diye sordu.

Ses, sahibi sarhoş, ya da pek dermansızmış gibi yayıkçaydı.

— Tamam! Ses alma cihazı, diye düşündüm.

O sözlerin hedefi ben değildim. Bana öyle gibi gelmesi tesadüften başka şey olamazdı. Arkamı dönüp uzaklaşacağım sırada:

— Ah Allahım, diye inledi ses. Ne olur cevap verin bana! Kim dışarıdaki?

Sırtımdan aşağı soğuk terler süzülüyordu. Sahibi bir şeyler söylemeye kendini zorluyormuş gibi:

— Dinleyin, diye ekledi, her kimseniz, çabuk buraya polis çağırın.

Derken tok bir gürültü, yerlerde bir şey sürünüyormuş gibi bir hışırtı, arkadan da bir inilti duyuldu. İçeride biri yere düşmüş de kalkamıyordu her halde. Bu, belli ki bir ses alma cihazı olamazdı, bir adamdı.

Panik halinde ormana kaçtım. Dehşet verici düşünceler zihnimde hercümerç halindeydi. Sisli Koru'nun önceki sahiplerinin akıl hastası oğulları sakın Bangor'da ölmeyip, bu pencereleri demir parmaklıklı taş evde yaşamasındı...

Demek taş ev bir hapisaneydi!

Dallarla yaprakların arasından bakınca bir an Rees'i gördüm. Sonra, evin köşesini dönerek gözden kayboldu.

Ben kumsal yönünde koşmaya devam ettim. Beynim zonkluyor, gözlerim yanıyordu. Ama bütün perişanlığıma rağmen, tuhaf değil mi, korkmuyordum. Rees'den korkmamış, sadece, sesten dolayı uğradığım şokun etkisini atlatmadan onunla karşılaşmak istememiştim.

Sonunda kumsala vararak tuzlu havayı ciğerlerime

çektim. Su yeşil mavi renkte ve oldukça çalkantılıydı. Küçük dalgalar gürültülü şıpırtılarla kayalara çarpıyordu. Yar burada, evin hizasında olduğu kadar dik değildi, ama bana göre yine de fazla dikti. Aşağı inebileceğim uygun bir yer bulmak için daha da fazla uzaklaşmam gerekecekti.

Oraya, buraya tutunurken elbiseme çam sakızı ve orman yosunu kalıntıları yapışmış kalmıştı. Kumsalla aramdaki son sarp kısmı kayarak inmek için, sonunda yere oturunca, bunlara bir de ot lekeleri ilâve oldu. Kollarımla bacaklarım da yaban güllerinin dikenlerinden çizik çizik olmuştu. Bir kere aşağıya ayak basınca, ayakkabılarımın içine dolan kumları silktim ve kumsal üzerinden köşkün yolunu tuttum.

Sonunda Sisli Koru'nun kumsalına varıp kendimi şöyle bir toparlamak için, patikanın dibindeki bir taşın üstüne bitkin halde çöktüm. Sisli Koru'ya yorgun ve üstüm başım kirlenmiş olarak gelmem bu şartlar altında normaldi. Ama bir kâbustan kaçmışım intibaını da uyandırmamam gerekirdi.

Orada oturup dinlendiğim, kâbus da gerçekliğini kaybettiği sürece düşündüm ve taş evdeki adamın kim olabileceği sonunda kafama dank etti.

Rees'in, o hafta sonu beni Sisli Koru'dan uzaklaştırmak istemesi, araştırma konularından biriyle rahatsız edilmeden mülâkat yapabilmek içindi. Tim ile Jason'u bile, çocuğun, ya da benim tesadüfen sorumsuz bir caniyle karşılaşmamız ihtimaline karşı, bir geceliğine malikâneden uzaklaştırmış olması mümkündü. Belki de getirdiği adama bol para veriyor, istediği kadar alkollü içki içmesine müsaade ediyordu. Zira küçük evdeki adamın sesi bende sarhoş etkisini uyandırmıştı. Rees, ihtimal onu bir süre yalnız bırakmış, cani de uyuyakalmış. Uyanınca nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini hatırlayamamıştı. Pencerelerdeki demir parmaklıklar ise onu şaşırtmış ve korkut-

muş olmalıydı. Ama Rees her halde şimdiye kadar onu yatıştırmıştı. Bir yere gizli olan ses alma cihazı ise konuşmalarını kaydetmekle meşguldü.

Ama arabaya dönmeden önce canım bir şey içmek istedi. Gırtlağım kurumuştu. Rees taş evde olduğuna göre, köşk de boşsa gelip gittiğimden kimsenin haberi olmazdı.

Yerimden kalkarak patikayı tırmandım. Bahçe bomboştu. O gün çimler de kesilmemişti. Yalnız mutfakta Trixie karşıma çıktı. Hattâ arka merdivenden beni odama kadar takip etti. Mutfakta musluk açıp taze püskürtülmüş su izleri bırakmak istemediğim için, banyoda bir bardak su içtim.

Aşağıdaki kapının açıldığını duymuştum. Rees binanın holüne girdi. Nasılsa başını kaldırıp beni göreceğine emin olduğum halde nefesimi tuttum. Ama genç adam yukarı bakmadı. Hafifçe ıslık çalarak kütüphaneye girdi.

Rees Morgan'ı görünce ben de ihtiyatlı adımlarla odama çekildim ve bu arada ayaklarımın arasında dolanan Trixie'nin üstüne düşmeme ramak kaldı. Kulağımı kapıya dayayarak, bir süre yukarı akseden gürültülerden Rees'in aşağıda ne yaptığını kestirmeye çalıştım. Sesini gayet net olarak duyuyordum, bundan da telefon ettiği sonucunu çıkardım. Belki de birisine tutuklunun davranışları hakkında rapor veriyordu.

Son sözleri, «Allahaısmarladık» oldu. Ondan sonra da ses, seda kesildi. Yukarı çıkmaması için dua ede ede pencere yanındaki koltuğa yerleştim ve beklemeye başladım. Rees, ön kapıdan geçerek evden çıkarsa, onu oturduğum yerden mutlaka görmem gerekirdi.

Derken, bir motor homurtusu duydum. Rees'in otomobili hareket etmişti.

Arabanın çimlik alanın etrafını döndüğünü gördüm. Bahçe kapısına giden yolda gözden kaybolur kaybolmaz derhal yerimden fırlayıp aşağı koştum. Görülmeden buradan çıkıp bir motele kapağı atabilirsem, pazartesi sabahı-

na kadar bütün vaktimi Tanrı'ya şükretmekle geçirecektim.

Mutfaktan geçip arka kapıyı açtığım sırada Trixie'nin evde olup olmadığını belki farketmemişti. Ama döndüğünde kediyi köşkün ön kapısının basamaklarında bulmak tuhafına gidebilirdi.

Bu yüzden çaresizlik içinde:

— Trixie, gel, diye seslendim.

Fakat her zaman o kadar uysal olan kedi, çimlik alanı aşmış, taş eve giden patikaya sapmıştı. Peşinden seğirttim.

Trixie, taş evin köşesini döndüğünde, bu kovalamacadan vazgeçmek üzereydim. Fakat kedi birden durdu, uslu uslu oturup yalanmaya başladı.

Evin duvarının dibinde, sürünür gibi sessizce ilerledim. Sonra birden atılıp Trixie'yi yakaladım. Şakadan :

— Seni küçük şeytan seni! diye onu azarlıyordum.

Biraz sonra tepeden bir ses yükseldi:

— Ne olur, beni dinleyin...

Taş evdeki meçhul şahıs hatırımdan çıktığı için, tüylerim diken diken olmuştu. Trixie bile yalanmayı bırakmış, pencereye bakıyordu. Ses, şimdi daha belirli ve kuvvetliydi.

— Her kimseniz, beni dinleyin, diye tekrar etti. Ne olur, yardım edin bana. Sizde insanlığın nebzesi varsa, bana yardım edersiniz.

Başımı kaldırıp cevap verdim:

— Size nasıl yardım edebilirim ki?

— Polise gidip Massachusetts eyaletinin Salem şehrinde Richard Faraday'a telefon edin. Ona deyin ki...

Bütün kuvvetini tüketmiş gibi devam etmekte güçlük çektiği belliydi :

— Ona Stephen yaşıyor, deyin. Ya da, «Benimle konuştuğu dakikada yaşıyordu» diyebilirsiniz. Elinizi çabuk tutarsanız, polise gidecek kadar vakit bulabilirsiniz. Morgan, karısının mezarına gitti. Benimle yaptığı her seanstan sonra oraya gider. İğrenç bir insandır o.

Konuşmaya çalıştım, fakat gırtlağımdan ses çıkmadı.

Vücudum buz kesmişti. Neden sonra kendime hâkim olup sordum:

— Demek Bay Morgan sizi buldu? Yoksa buraya kendiniz mi geldiniz?

— Ben o zamandan beri buradayım...

Demir parmaklıkların ardından başka cevap çıkmadı.

Trixie'yi heyecanımdan kollarımın arasında fazla sıkmış olacağım. Hayvan birden çırpınmaya başladı. Mecburen onu yere bıraktım. Ve birden paniğe kapılıp, arkamdan kovalayan varmış gibi köşke doğru koşmaya başladım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Rees evin kapısını kilitlemişti. İhtimal çabuk dönmek niyetindeydi. Uçar gibi kütüphaneye koştum. Yazı masasının kenarına ilişerek âhizeyi kaptım ve istihbaratın numarasını çevirdim. Heyecandan ağzım kurumuştu.

O sırada Rees'in arabası pencerenin önünden geçerek garaja yöneldi. Tam paniğe kapılmıştım. Bu defa âhizeyi yerine bırakarak merdivene koştum. O kuvveti nereden bulduğumu bilemiyorum. Rees, küçük taş eve dönünce, servis merdiveninden kaçabileceğimi umuyordum. Yakalanmadan arabaya erişebilirsem en yakın umumî telefona gidip oradan polise telefon edecektim.

Odama çıkarak kapıyı kapadım. Aynada kendimi görünce bayağı ürktüm. Saçlarım dağılmış, gözlerime çılgın bir bakış gelmişti, yüzüm ise kıpkırmızıydı.

Derken, kapının dışında bir gürültü duyuldu. Tokmak kımıldadı. Kapının kanadı ağır ağır açılarak Rees içeri başını uzattı.

O an içimde ona karşı ne aşk duydum, ne de korku. Sadece taş evin dibinde başlayan kâbusun yeni bir safhasına girdiğimi hissettim.

— Holden geçerken bir gürültü duydum, dedi Rees. Kedi bir şey devirdi gibime geldi. Meğer senmişsin. Niye döndün Chris?

Taş eve koştuğum gündeki gibi kızgın gözükmüyordu.

Aksine son derece nazikti. Hattâ hiç bir şaşkınlık belirtisi de göstermedi.

Titrek bir sesle :

— Geri dönmek zorunda kaldım, dedim. Kızmadığını ümit ederim. Elliot'un çocuklarının ikisi de bulaşıcı bir barsak hastalığına tutulmuşlar. Onlardan bir virüs kapıp, sonra bunu Tim'e bulaştırmak tehlikesini göze almak istemedim.

— Makul bir hareket. Devam et!

— Geleceğimi bildirmek için telefon ettim, fakat kimse cevap vermedi.

Konuştukça sesim normalleşiyordu.

— Peki içeri nasıl girebildin?

— Kapıyı çaldım, çaldım. Açılmayınca, arabayı ileride duvarın dibindeki ağaçların arasına park edip, kumsala indim, kayaların üzerinden atladım. Sonra da patikadan yukarı tırmandım.

Sonra sinirli bir gülüşle :

— Halime baksana, dedim. Üstüm toz, toprak içinde.

Rees, birden gülümsedi :

— Balta girmemiş ormanlarda ve kayalık sahillerde ölümle mücadele ederek bana geldiğine göre, benim için dünyanın en güzel kadınısın.

Böyle diyerek, ellerini omuzlarıma dayadı ve beni önce alnımdan, sonra burnumun ucundan, sonunda da dudaklarımdan öptü.

Rees, beni kendinden biraz uzaklaştırıp gülümseyerek sordu :

— Yemek yedin mi kuzum?

— Hayır, yolda hiç durmadım. Aslını sorarsan, karnım zil çalıyor.

— Ben de henüz öğle yemeği yemedim. Jason gitmeden önce bir şeyler hazırlamıştı. Ben şimdi aşağı inip yemeği ısıtayım ve kahve de yapayım. Dışarıda yeriz. Ne dersin?

— Harika, diye karşılık verdim. Ben de o vakte kadar yıkanıp üstüme başıma çeki düzen veririm.

Sisli Koru'dan en kısa zamanda kaçmam ve polise haber vermem gerekti. Yalnız Rees mutfakta olduğu için, şimdilik servis merdiveninden faydalanamazdım. Sözün kısası o, küçük taş eve gidene kadar beklemeye mecburdum.

Soyunup duşun altına girdim. Az sonra taranmış, boyanmış ve elbise değiştirmiş olarak, mutfağa iniyordum. Rees iki tepsiye yiyecekleri dizmekle meşguldü. Birbirimize gülümsedik. Ben, su ibriğine bakmak üzere ocağa doğru yürüdüm. Rees birden:

— Tim'in nerede olduğunu bana sormadın bile, dedi.

— Dışarıda bir yerde Jason'la beraber değil mi? Ne zaman yola çıkıyorsunuz?

— Bu hafta Boston'a getmiyoruz. Doktorun sekreteri, sen gittikten az sonra telefon etti. Doktor grip olmuş. İki hafta sonrası için yeni bir randevu verdiler.

Rees'in bu kadar rahatlıkla yalan söyleyebilmesine bayağı imrenmiştim. Ne cevap vereceğimi düşünürken yanmıza gelip, birden beni kollarının arasına aldı:

— Iki hafta sonra Boston'a sen de bizimle geleceksin Chris, dedi. Sana şehrin her tarafını gezdireceğim, sonra da tiyatroya gideceğiz. Tim bu hafta Boston'a gidemeyeceği için o kadar hayal kırıklığına uğradı ki, Jason'a, Tim'i de götürmesini söyledim. Tim için bir değişiklik olur diye düşündüm.

Oğluyla dış dünya arasında hiç bir bağ olmamasına her zaman o kadar itina ettiği halde, şimdi, çocuğun, bu yolculuğu yapmasına kendiliğinden karar vermesi, büsbütün şüphe uyandırıcıydı.

Rees fincanlara kahve koyarken:

— Gelişin benim için tatlı bir sürpriz oldu, dedi.

Bu sözler ağzından çıktıktan sonra, birden değiştiğini, kaşlarının çatıldığını farkettim. Sert bir ses:

— Yoksa bu hafta sonu için Eric Allenby ile mi randevulaşmıştın? diye sordu. Eve gelir gelmez, ya da yolda bir yerden ona telefon mu açtın?

— Ne münasebet. Eric'e telefon etmek aklımın köşesinden geçmedi.

Rees, yine gülmeye başlamıştı. Sesi de yumuşamıştı bu defa.

— Özür dilerim, dedi. Gel, yemeğimizi yiyelim.

Önüme sürdüğü yemeği nasıl yiyebildiğimi bilmiyorum. Yemek faslı bana saatler sürmüş gibi geldi. Allahtan evin dışındaydık. Denizdeki bir yelken yarışını bir süre dürbünle takip ettik. Hayatımda yelkenliler hakkında hiç bu kadar açık konuştuğumu hatırlamıyordum. Teknelerin arasında «Yalıçapkını» nı da tanıyarak, dümeninde Eric'in sarı kafasını görür gibi oldum. Sonra, birden bakışlarım bulandı ve başım dönmüş gibi sendeledim.

Derken derinden derine Rees'in sesini duydum:

— Neyin var, Chris?

Birden irkildim. O ise samimi bir endişeyle üzerime eğilmişti. Ensemi oğuşturarak donuk bir sesle cevap verdim:

— Gene başımın ağrısı tutuyor galiba. Önce ensemde başlıyor, sonra gözlerime kadar yayılıyor. Başım Allahtan sık ağrımaz, ama bir kere ağrıdı mı benden de hayır gelmez.

Rees'in bir şey farketmemesi için içimden dua ediyordum. Tepsimi alıp mutfağa kaçacakken Rees beni kolumdan tuttu.

— Hayır, dedi. Sen doğru odana çık, yatağına uzan. Baksana, her tarafın buz gibi. Sana ilâç vereyim mi?

İstemem gibilerden başımı salladım. Sonra, kolumu elinden kurtararak içeri kaçtım. Odamda kapımı kilitlemeye cesaret edemedim. Uyurum korkusuyle yatmak da istemiyordum. Neticede, pencerenin yanındaki koltuğa yerleştim, başımı bir yastığa, ayaklarımı ise bir sandalyeye dayadım. Oturduğum yerden hiç değilse, onun taş eve gidip gitmediğini görebilecektim. O zaman biraz da şans yüzüme gülerse kumsala inmeyi ve Rees köşke dönmeden önce arabaya varmayı başarırdım belki.

O öğleden sonra, sanki bütün bir yıl devam etti. Ve bu saatler zarfında Rees bir kere olsun evden çıkmadı.

Pencereden mi aşağı atlayayım, yoksa Eric'e telefon

etmeye imkân mı arayayım, diye düşünürken, Trixie birden kulaklarını dikti. Sonra pencerenin pervazından atlayarak kapıya koştu. Derken tokmak çevrildi ve kapı açıldı.

Boş yatağı görünce Rees'in gözlerinin irileştiğini farkettim. Ama sonra bana sevgiyle gülümseyerek:

— Biraz daha iyisin galiba, Chris? dedi.

— Hayır, diye cevap verdim.

Bitkin ve hasta görünmekte hiç de güçlük çekmedim. Bundan iyi baş ağrısı numarası yapılamazdı sanırım. İnleyerek konuşuyordum:

— Yatağa bile yatamadım. Yastık, başımın altında beton gibi sertti. Üstelik deniz tutmuş gibi midem bulanıyor. Buna benzer baş ağrısını hayatımda iki kere çektim, her defasında da doktor çağırtmak zorunda kaldık.

Elimi enseme götürerek inledim.

— Gözlerim bile fenalaştı. Her şeyi çift ve bulanık görüyorum. Ne olur, Rees, bana bir doktor çağıramaz mısın? Gitgide fenalaştığımı hissediyorum.

— Yavrucuğum, senin hastalığın sadece şiddetli baş ağrısı. Bazen bana da musallat olduğu için bilirim. Ama korkma. Bende o gibi hallere karşı çok tesirli bir ilâç var, gidip getiriyorum.

Rees, geri dönünce, bana yatağıma uzanmamı emretti. Bundan sonra, ayaklarımdan iskarpinlerimi çıkarttı, üstüme ince bir yün battaniye örttü.

— Şimdi de şunu yut, dedi. Uyandığın zaman başının ağrısından eser kalmadığını göreceksin.

İlâcı numaradan yutmuş gibi davranmak niyetindeydim. Ama gözlerini üzerimden ayırmadığı için çaresiz dediğini yapmak zorunda kaldım. Odadan çıktığı anda banyoya koşup ilâç daha midemde erimeden onu kusmayı düşünüyordum. Ama bu düşüncemi de gerçekleştirmedim. Zira Rees beni sevgiyle öptükten sonra, uyuyana kadar yanımdan ayrılmayacağını söyledi.

Gözlerim kapalı olarak yatıyor, yanaklarımdan aşağı hafif hafif yaşların süzüldüğünü hissediyordum. Fırsatı

kaçırmıştım. Kollarımla bacaklarım ağırlaşmaya, düşüncelerim birbirine karışmaya başlamıştı. Son makûl düşüncem şu oldu: «Rees beni zehirledi. Demek ölüm, bu imiş.»

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şafağın gümüş renkli, soğuk aydınlığında gözlerimi açtım. Biraz başım dönüyordu ve halsizdim. Buna rağmen, hayatta olmanın verdiği sevinçle soyunup pijamalarımı giydim ve tekrar yorganın altına kayarak yine uykuya daldım.

Uyandığım zaman, düşüncelerim netleşmişti. Aynı zamanda kendimi kuvvetli ve dinlenmiş hissediyordum.

Bir gün öncesini atlatabildiğime göre, artık başıma bir şey gelmeyeceğine emindim. Rees beni öldürmeye niyet etmiş olsaydı, her halde uyuyarak geçirdiğim saatlerden daha uygun fırsatı bulamazdı.

Giyinerek aşağı kata indim. Mutfakta Trixie'yi kapının dibinde buldum. Kapıyı açtım. Ben de dışarı fırlayayım mı, fırlamayayım mı diye düşündüğüm sırada da Rees'in: «Günaydın, Chris,» diyen sesini duydum.

Sevinmiş görünerek:

— Düne oranla daha iyisin, değil mi? diye sordu.

Beni yine kollarının arasına aldı. Ben de yüzümü omuzuna dayadım. Kalbinin atışlarını hissedince, hiç değilse birkaç saniye boyunca, bu korkunç kâbustan uyanabilmeyi samimî olarak istedim. O:

— Sevgilim, diye mırıldanıyordu. Küçük sevgilim benim.

Kahvaltıdan sonra Rees'in her zamanki gibi taş eve gideceğini ummuştum. Ama o, kumsalda bir gezinti yapmamızı teklif etti. Yoksa bahtsız Stephen Faraday artık hayatta değil miydi?

Üstümü değiştirmek bahanesiyle üst kata çıkınca alelâcele bir pusula karaladım. Yolda belki bizim gibi dolaşmaya çıkmış birilerine rastlardık. Belki de onlara pusu-

layı gizlice vermeyi başarırdım. Kâğıt parçasına şöyle yazmıştım:

«Yalvarırım size, eyalet polisine telefon edin ve Sisli Koru diye anılan malikânedeki küçük taş evde arama yapmalarını söyleyin. Bahçe kapısı onlara açılmayacaktır. Memurların, gelişini köşke duyurmadan duvardan içeri atlamaları gerekiyor. Ne olur, telefon etmekte acele edin. Bu, bir ölüm kalım meselesidir.»

Mesajın altına ismimi yazdıktan sonra bir de not eklemiştim:

«Polislere, beni ne yapıp ne edip buradan çıkarmalarını söylemeyi de unutmayın.»

Pusulayı, şortumun cebine tıktıktan sonra, kapıda beni bekleyen Rees'in yanına indim.

Ne yazık ki gezintimiz esnasında tek kişiye rastlamadık. Rees de bir an olsun yanımdan ayrılmadığı için, kaçmayı düşünmem söz konusu olamadı.

Rees, yanına bir piknik sepeti almıştı. Öğle yemeğimizi kumsalda yedik. Rees'in, sessizliğimi, manzarayla ona olan hayranlığımın tesirine yormasını içimden diliyordum.

Eve dönünce :

— Rees, temiz hava beni biraz yordu galiba, dedim. Bir duş yaptıktan sonra şöyle biraz kestirmek istiyorum.

— Güzel. Ben de o arada akşam yemeğinle meşgul olurum.

Çabucak bir duş yaptım. Odada tekrar giyindiğim sırada, Rees'in, çimlerin üstünde küçük taş ev istikametinde uzaklaştığını gördüm. Gözden kaybolana kadar arkasından baktıktan sonra, hemen üst katın sofasındaki telefona koştum.

Fakat hatta hayat eseri yoktu. Düğmeye deli gibi basıp santralin numarasını çevirdiysem de ne yapsam nafileydi: Telefon çalışmıyordu.

Korku gene öbür kaygılarıma baskın çıkmıştı. Bağır-

mak, kaçmak ya da bir yerlere saklanmak istiyordum.

Rees küçük taş ev istikametinde ilerlerken, aşağı katın holündeki büyük saat dördü çaldı. Merdiveni çılgınlar gibi inerek mutfağa daldım.

— Tek ben kaçayım da ne olursa olsun, diye düşünüyordum.

Fakat mutfak kapısında suratıma bir tokat yemiş gibi zıngadak durdum. Sebze bahçesinin uzak ucunda, Rees çömelmiş maydanoz toplamakla meşguldü.

Beni görmemiş olmasını dileyerek usulca geri çekildim yukarıya, odama koştum ve kendimi yatağa atarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Tekrar aşağı indiğim zaman Rees mutfakta akşam yemeğini hazırlamakla meşguldü. Beni görünce şen bir tavırla:

— Buzdolabının ve Jason'un, değişik lüks yiyeceklere merakı sayesinde nefis bir akşam yemeği yiyeceğiz, dedi.

Damdan düşer gibi sordu:

— Chris, bakire misin?

— Şimdiye kadar hiç bir erkeğin olmadım, Rees.

— Paul'la dahi aranda bir şey geçmedi demek?

— Aramızdaki ilişkiyi sana tarif ettim. Onu sevdiğime samimî olarak inandığım sıralarda bile o kadar ileri gitmek istememiştim.

Sonra birden ona arkamı döndüm.

— Şimdi de bana müsaade...

Kapının yanına vardığım sırada, Rees'in arkamdan seslendiğini duydum:

— Chris, seni bütün kalbimle deliler gibi seviyorum.

Gözlerime dolan yaşları göstermemek için holden hızla banyoya doğru koştum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Akşam yemeğini terasta mum ışığı altında yedik. Sonra oturma odasına geçtik. Rees piyanoya oturdu. Ama ben onu dinlemiyordum bile. Aklım hep o taş evdeki adamdaydı.

Rees çaldığı parçayı bitirdikten sonra yanıma geldi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı:

— Şimdi sen yukarı çık, Chris. Ben daha sonra yanına gelirim.

Boynumu bükerek:

— Peki, dedim.

Eğilerek beni öptü. Sonra, beni oturduğum divandan kaldırdı, merdivene kadar götürdü ve yukarı çıkıp odama girinceye kadar gözleriyle arkamdan takip itti.

Uyandığımda hâlâ yüzükoyun yatıyordum. Bütün vücudum soğuktan katılmış ve uyuşmuş olduğu için bir süre kımıldayamadım. Dışarıda kuşlar ötmeye başlamıştı. Trixie de yanımda tuvaletini yapmaya koyulmuştu. Bense, bir sabah önceki gibi yine şaşkındım. Ama bir geceyi daha sağ salim atlatabilmiştim. Gerçek buydu...

Pantolon, süveter ve soketlerden ibaret sabah kıyafetini giydim. Evin içinde çıt yoktu.

Trixie'nin arkasından merdiveni indim ve yumuşak halının, ayak seslerimi boğmasına içimden şükrettim. Ama son basamağa adımımı attığım sırada, Rees Morgan'ın yukarıdan seslendiğini duydum.

Bu umudum da boşa çıkmıştı demek. Korkuma hâkim olup:

— Günaydın, Rees. Seni uyandırdım mı yoksa? demeyi başarabildim.

— Hayır, beni uyandırmadın. Zaten hemen bütün geceyi uyanık geçirdim, dedi.

O da giyinmişti. Yüzü, bu loş ışıkta dahi gözüme, hayret edilecek kadar değişmiş göründü.

— Dolaşmak istiyorsan, kahvaltıdan sonrayı bekle. O zaman ben de seninle gelebilirim, diyerek merdiveni indi.

Yanıma geldiği zaman yüzünün bir yarısının şiş ve morarmış olduğu gözüme çarptı. Dudakları da şişmişti, şakağında derin bir sıyrık vardı. Çukura kaçmış gözlerinden son derece yorgun olduğu göze çarpıyordu.

Korkuyla :

— Sana ne oldu böyle? diye bağırdım.

— Dün akşam senden sonra evin etrafında şöyle bir dolaşıp, pipomu tüttürmek istedim. Tekrar eve girerken ayağım kaydı, merdivenden düştüm.

— Kompres, pansıman falan yaptın mı bari?

— Hayır, hiç bir şey yapmadım. Üzülme, mühim bir şeyim yok. Ama dün gece o kadar canım yanıyordu ki, gözüme uyku girmedi.

Ona, her şeye rağmen biraz uyumaya çalışmasını tavsiye ettim. Ama o, gündüz katiyen uyuyamadığını ileri sürdü.

— Biraz dolaşalım daha iyi dedi. Dünkünün aksi yönüne yürürüz.

— Piknik sepetini hazırlayayım mı?

— Hayır, yanımıza biraz meyva alalım yeter. Jason'la Tim öğleye dönmüş olacaklar.

Bu yeniliğe sevinmem mi, üzülmem mi gerektiğini bilemiyordum. Mahpus ve gardiyan, kumsal boyunca yürüdük ve yürürken hemen hiç konuşmadık. Geri döndüğümüzde de Tim'le Jason gelmişlerdi.

Tim pek neşeliydi. Maceralarının hepsini bir defada anlatmaya can atıyordu. Heyecanla önce babasına sarıldı, sonra da bana. Bir yandan da, anlattıklarını doğrulaması için dönüp dönüp Jason'a bakıyordu. İlk heyecan yatıştıktan ve uşak da ölçülü tavrıyle hatırlarımızı sorduktan sonra, Tim birden bir şey hatırladı:

— Bir kaza gördük, diye atıldı.

Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Devam etti:

— Araba paramparça olmuştu. Başka bir araba ona

çarpıp uçuruma yuvarlanmış. Düştüğü yerden nasıl çekildiğini seyrettik. İşte böyle...

Bu işin nasıl yapıldığını bize elleriyle göstermeye çalıştı. Jason, Rees'e:

— Kazanın oluşunu Allahtan görmedik, diye izah etti. Dün olmuş galiba. Bugün biz geçerken arabayı uçurumdan çekiyorlardı. Telefon şirketinin adamları da yeni bir direk dikmekle meşguldüler. Her halde buradaki telefonlar da çalışmamıştır.

O an, bir gün önce öğleden sonra boşu boşuna telefon etmek için çırpındığımı hatırladım. Ne kadar basit bir izahı varmış meğer!

Derken Tim :

— Baba, sana bir şey getirdim. Gel, kütüphanede sana göstereyim, diye tekrar lâfa karıştı.

Onlar gittikten sonra ben de düşünceli düşünceli odama çıktım.

Jason'la Tim'in dönmesi, yeniden türlü kaçma yolları hatırıma getirmişti. Meselâ, gelecek çarşambaya kadar dayanabilirsem iznimden geri dönmeyecek, bunun yerine polisi Sisli Koru'ya gönderecektim. Bir yandan da kendi kendime:

— Tim'i düşünme, diye ihtar ediyordum. Burada Stephen Faraday gibi mahpus hayatı yaşayamazsın.

Yahut da en kestirmesi: İşimden istifa edecektim.

Aklıma birçok engeller de geliyordu. Meselâ, çarşambaya izne çıkmamı önleyecek herhangi bir sebep ortaya çıkabilirdi. Rees'in, öğleden sonramı beraber geçirmemizi teklif etmesi mümkündü. Belki benimle bir yere yemeğe gitmeye kalkışırdı. Ufak - tefek alışverişlerim olduğunu ileri sürsem bile, benimle beraber gelmekte ısrar edebilirdi.

Kendisine âşık göründüğüm halde, birdenbire işimden ayrılmaya kalkışmam onun şüphesini uyandıracak ve her halde Rees beni sıkı bir sorguya çekecekti.

Bu düşüncelerimin seyri, Tim'in banyodan geçerek odama gelmesiyle yarıda kaldı. Oğlan, kendisine öğretti-

ğim gibi, önce kapıyı terbiyeli bir şekilde vurmayı ihmal etmemişti. Gözlerinin içi gülüyordu:

— Sana da bir şey getirdim, Chris, diyerek bir ayakkabı kutusunu yatağımın üstüne koydu ve içini karıştırmaya koyuldu. Sonra, renkli taşlarla deniz hayvanı kabuklarının arasından açık renkli bir taş parçası çıkardı.

— İşte bu, dedi. Pembe kuvarsmış. Tony, pembe kuvarsın çok ender bulunduğunu söyledi. Bunu ise ben tek başıma buldum.

— Tony de kim?

— Kocaman bir çocuk. On yaşında var. Her şeyi de biliyor.

— Sana çok teşekkür ederim, Tim. Beni ne kadar sevindirdiğini bilemezsin. Bu taşı hayatımın sonuna kadar saklayacağım.

Rees'in aslında cin gibi bir zekâya malik olan öz oğluna bile geri zekâlı muamelesi yapmakla ne derece fenalık ettiğini düşünüyordum. Tim'in zekâsı cendere içine alınmalıydı ki gelişmesin.

Ya Jason? Stephen Faraday'ın taş evde mahsus tutulduğundan mutlaka haberi vardı. Tim ile ilgili gerçekleri de biliyordu ihtimal.

Tim, habire gevezelik ediyordu.

— Yeni bir teknem var. Onu Tony benim için yaptı. Gel, Chris, onu havuzda yüzdürelim seninle.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cuma gecesi uyku ilâcı uyumama yardım etmişti. Cumartesi gecesi sırf yorgunluğun etkisiyle uyuyabilmiştim. Buna karşılık, pazar gecesi gün ağarıncaya kadar gözümü kırpmadım. Ancak ortalık aydınlandıktan sonra huzursuz ve kısa bir uykunun kucağına yuvarlandım. Rüyamda Eric'le kavga ediyordum. Uyandığım zaman onun bana söylediklerine hâlâ fena halde gücenmiş durumdaydım.

Birden uyku sersemliğinden sıyrıldım. Şuur altım, şu-

urlu olarak yapamadığım şeyi başarmıştı. Bana bu evden kaçmanın bir yolunu göstermişti.

Tim, hâlâ uyuyordu. Kabil olduğu kadar gürültü etmemeğe çalışarak aşağı indim. Burnuma gelen kahve kokusu birisinin ayakta olduğunu ispat ediyordu. Bunun Jason olmasını içimden diledim.

Gerçekten de Jason'dı ayakta olan. Mutfak masasının başında kahvesini içiyor ve Rees'in gazetesini okuyordu. Beni görünce, ayağa fırladı. Gülümseyerek:

— Oturun, Jason, dedim. Sizi rahatsız etmek istemezdim, ama Tim hâlâ uyuyor. Öyle olunca telefon etmenin tam zamanı, diye düşündüm.

— Tabiî, tabiî, Bayan Brewster.

Bana mutfak telefonunu işaret etti. Sonra da:

— Ama özel bir şey konuşacaksanız, kütüphaneden de telefon edebilirsiniz, diye ekledi.

— Hiç gerek yok, dedim. Sizi rahatsız etmezsem, buradan konuşurum, olur biter.

Böyle diyerek duvardaki telefona yürüdüm. Jason da tekrar gazetesine eğildi.

Allenbyler'in numarasını çevirirken, Eric'in yelkenliyle çıkmamış olmasını içimden diliyordum. Hattın öbür ucunda sesini duyunca birden o kadar ferahladım ki, neredeyse bütün hikâyeyi ona hemen anlatıverecektim. Ama son dakikada kendime hâkim oldum. İçimi çekerek:

— Seni evden çıkmadan yakaladığıma sevindim, dedim. Son görüşmemizden beri ben çok tatsız günler geçirdim. Hep beni ararsın diye bekledim. Ama senden ses, seda çıkmadı. Ben de bari kendim telefon edip özür dileyeyim dedim.

Durduğum yerden Jason'un yüzünü göremiyordum. Sesime verdiğim mahçup eda yeteri kadar inandırıcı mıydı acaba?

Eric'in şaşkın sesi kulağıma geldi:

— Benden niçin özür diliyorsun Allahaşkına?

Allahtan yavaş konuşuyordu. Anlaşılan, evdekiler hâlâ uyuyorlardı. Öyle ya, saat daha yedi buçuk yoktu.

— Ne olur, diye yalvardım, bana hiç değilse kendimi affettirmek fırsatını ver. Sana karşı çok kötü hareket ettim. Sen bunu hiç hak etmedin. O gün hangi şeytana uydum bilmiyorum.

Fazlaca duygulu konuşmamdan rahatsız olan Jason, arka kapının dış merdivenine çıkmıştı. Ama buna rağmen, onun beni dinlediğine emindim.

Eric, sinirli sinirli güldü:

— Neden bahsettiğini inan ki anlayamıyorum Chris. Sarhoş olmadığını ümitederim. Hem ben sana zaten yarın telefon edecektim...

Ben gene:

— Eric, beni dinle, ne olur, diye yalvardım. Bugün bir ara buraya gelemez misin? Diyelim ki, saat onda arabanla bahçe kapısının dışına gelirsen, seninle birkaç dakika konuşabiliriz. Ne olur, Eric.

— Seni sevdiğim ve bu sözlerinin anlamını merak ettiğim için, geleceğim, Chris.

Eric artık gülmüyordu. Birden sordu:

— Chris, başka bir sıkıntın olmadığına emin misin?

Ağır ağır :

— Çok teşekkür ederim, diye karşılık verdim. Demek onda geleceksin. Beş dakikadan fazla zamanını almam.

Telefonu kapayarak, Jason'un, kahvesi ve gazetesiyle basamakların üstünde oturduğu arka kapıya çıktım. Benim geldiğimi duymamış gibi davrandı. Ona seslenince de ürkmüş gibi yerinden sıçradı. Onun konuşmasına meydan vermeden mahçup bir tavırla:

— Her halde söylediklerimi kısmen duymuşsunuzdur, dedim. İşte böyle, insan bazen sonradan pişman olacağı sözleri ağzından kaçırıveriyor.

— Öyle şey herkesin başına gelir.

Jason konuşurken benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

— Bay Allenby ile kapıda beş dakika kadar konuşmamın her halde bir sakıncası yoktur, değil mi? dedim. İlk gelişimde bana çok yakınlık gösterdiği için, tanışıklığımızı daima dostça bir hava içinde yürütmek istiyorum.

— Haklısınız, Bayan Brewster.

Kopardığım bir yaprağı parmaklarımın arasında didikliyordum.

— Bu konuşmadan Bay Morgan'ın haberi olmamasını isteyeceğimi tahmin edersiniz, dedim.

Bu kere kızarmam sahiciydi.

— Tim'in o gün yüzmesine izin verdiğini ona duyurmak istemeyişiniz gibi, diye eklemek dilimin ucuna kadar geldiyse de, bunun şantaj olacağını düşünerek sustum.

— Bunda da haklısınız, Bayan Brewster, dedi.

Jason'un ses tonundan ne düşündüğü katiyen sezilmiyordu.

Biraz ferahlayarak yukarıya Tim'in yanına koştum. Rees saat on sularında o civarda olmazsa Eric'le konuşabilecektim.

*
* *

Tim'le dışarıda kahvaltımızı ettiğimiz sırada, Rees göründü. Önce oğlunu öptü, sonra da benim alnıma bir öpücük kondurup oğlanı güldürdü. Fakat, daha önce mutfakta kahvaltı ettiğini ileri sürerek, bizimle kahve içmeyi reddetti. Derhal çalışmaya gitmek istediğini söyledi. Koltuğunun altında bir klâsörle taş eve doğru ilerleyişine bakarak elimde olmadan ürperdim.

Tim hâlâ başka çocukların arasında geçirdiği hafta sonunun etkisindeydi. Orada gördüklerini ve yaptıklarını aralıksız anlatıp duruyordu. Sisli Koru'ya bir takım kararlarla dönmüştü. Her şeyden önce okumayı öğrenmek arzusundaydı. Skip adındaki köpek ile arkadaşı Tony hiç dilinden düşmüyordu. Ayrıca, bir kız çocuğuyle tanışmış-

tı. Onunla aynı yaşta olan bu kız sonbaharda okula başlayacaktı.

— Chris, ben de okula gidecek miyim? diye sordu. Jason'a sordum, bilmediğini söyledi. Sen acaba biliyor musun?

Tim'in, hafta sonunu Sisli Koru'nun dışında geçirmesine izin vermesi, Rees'in, gerçekten her şeyi göze aldığını gösteriyordu. Oğlanın dış dünyayı unutması çok uzun sürerdi artık.

Tim'in sorularını, yalan yoluna sapmadan elimden geldiği kadar cevaplandırdım. Bazı şeyleri babasıyle konuşması gerektiğini söyledim ve okumasına müsaade etmekle onu biraz sevindirdim.

Saat dokuz buçuğa yaklaşıyordu. Artık yavaş yavaş bahçe kapısına doğru gidebilirdik. Jason, Tim'in arabasını getirmekle bize hissesine düşen yardımı yapmış oldu. Kapıdan geri dönmek niyetinde olmadığımı bilemezdi tabiî. Tim'i kucaklayarak duvarın öte tarafına Eric'in kolları arasına geçirecek, sonra da kendim dışarı tırmanacaktım. Kapının civarında duvara bitişik ağaç sayısı az değildi.

Gerçek duyulup polisler Sisli Koru'ya geldikleri takdirde, kimse bu davranışımı çocuk kaçırma olarak nitelendirmezdi.

Kapı nihayet göründü. Saatime göre daha on dakika vaktimiz olduğu halde, adımlarımı sıklaştırdım. Olur ya, Eric belki daha erken gelirdi. Kalbimin atışı hızlanmıştı. Tim'in arabasını daha süratli sürmeye çabaladım.

Tam o sırada Rees, kapının hizasında ormanın içinden çıkıverdi. Gülümsüyordu.

Tim bile şaşırmıştı:

— Baba! diye bağırdı. Bize oyun mu oynuyorsun?

Rees'in bize oyun oynadığı gerçekti. Kafamın içi bomboştu. Yüzümde de herhalde renk namına bir şey kalmamıştı.

Rees yumuşak bir sesle :

— Sizinle eve dönmeye geldim, Tim, dedi. İyi ki gelmişim, zira Chris hasta gibi.

Tim başını çevirerek bana ilgiyle baktıktan sonra:

— Şu halde Jason'dan aspirin istemeli, dedi.

— Gereken ilâçları almasına dikkat edeceğiz tabiî oğlum.

Rees bir eliyle arabayı gerisin geriye köşk istikametinde sürerken, öbür eliyle bileğime yapışmıştı. Onun yüzüne bakamıyordum. Sıktığı elim uyuşmuştu. Yakınlığı ise nefesimi ve kuvvetimi kesiyordu. Tim:

— İyi ama otomobillere bakacaktık, diye direnecek oldu. Ama Rees yumuşamaya niyetli görünmüyordu.

— Başka zaman bakarsın, dedi.

Tavrındaki sükûnet dehşet vericiydi. Çocuk bile bir şeyler hissederek sustu.

Dönüşümüz on beş dakikadan fazla sürmedi. Bunlar belki de hayatımın son dakikalarıydı. Ölümüme doğru gitmekte olduğumu sezinlemekteydim.

Köşkün önünde Jason'la karşılaştık. Otları kırpmakla meşguldü. Bize hayretle baktı. Yüz ifadesinden, Rees'e hiç bir şey söylemediğini anladım. Benim yüzümün ona neler anlattığını artık bilmiyorum, ama başımı hızla öte yana çevirdim.

Rees gayet nazik şekilde:

— Jason, Tim'i kumsala indirip orada bir müddet oyalar mısın? dedi.

İçimden :

— Jason, ne olur, gitme! diye feryat ediyordum. Ama adamcağız aklımdan geçenleri bilemezdi ki.

İfadesiz bir yüzle efendisine:

— Başüstüne, Bay Morgan, diye cevap verdi.

Morgan : «Bayan Brewster kendini pek iyi hissetmiyor. Odasına çıkıp biraz istirahat edecek» diye izah ederek kolumu salıvermişti. Bana da:

— Haydi yukarı çık ve dediğimi yap, Chris, diye emretti.

Köşkün önündeki basamakları hızla çıkarak ön kapıdan köşke daldım.

Tam o sırada bahçe kapısının zili acı acı öttü. Eric gelmiş olacaktı. Ne çare ki Rees, fişi çekerek zili susturdu.

Rees yetişemeden odama girip kapıyı kilitlemek amacıyla yukarı koşmaya başladım. Fakat boşuna, beni yakalayarak kolunu belime doladı ve sert bir hareketle önü sıra sürdü.

Merdivenin en üst basamağına vardığımızda başını ona doğru çevirerek:

— Bu acayip davranışına bir anlam veremedim, dedim. Kapıdan sadece otomobilleri seyredecektik.

Rees gülümsedi. Çenesiyle telefonu işaret ederek mırıldandı:

— Sarhoş olmadığına göre, beni başkasıyle karıştırdığına inanacağım geliyor.

Eric'in sözleriydi bunlar. Ama Rees bunu nereden biliyordu? Hayretimi gözlerimden okumuş olmalı ki:

— Sırf tesadüf, sevgilim, diye beni alaya aldı. Evden çıkmadan avukatımla konuşmak üzere tam ahizeyi kulağıma götürmüştüm ki, son derece ilginç bir konuşmaya kulak misafiri oldum.

Beni odama ittikten sonra kapıyı kapadı ve tahta bölmeye arkasını dayadı:

— Şimdi de o delikanlıya ne anlatmak istediğini bana söyleyeceksin.

— Ne konuştuğumu duymuşsun ya.

— Onun verdiği cevapları duydum. Neden bahsettiğini bir türlü anlayamadı zavallı. Chris'ciğim, bu hafta sonu sen vicdan azabı çekmiyordun, doğrudan doğruya korkudan kıvranıyordun. Artık gizlenmen faydasız: Stephen'i ne zaman keşfettin?

Tereddütsüzce:

— Cuma günü, diye cevap vererek bitkin halde ilk karşıma çıkan koltuğa çöktüm.

— Dinle, Chris, dedi. Gerçeği öğrendikten sonra doğru hareket ettiğime sen de kanaat getireceksin. O taş ev-

deki mahlûk, insan değil, canavardır. Demin söylediklerine rağmen beni sevdiğin için, haliyle bana hak vereceksin zaten. Karımı katlettiğini ve oğlumu da öldürmeye teşebbüs ettiğini kanun karşısında ispat etmenin hiç bir imkânı yoktu. Ama ben, bunun böyle olduğunu biliyorum. Onu ömür boyu hapse mahkûm ettim, Chris. Bir mahkeme tarafından hapis cezasına çarptırılmış olsaydı, suçunu hafifletici sebepler ortaya çıkarabilir, tutukluluk süresini de kabil olduğu kadar rahat geçirmeyi başarırdı. Belki onu müddeti daha dolmadan serbest bile bırakırlardı. Ama benim ceza usulüme göre, günahını bol bol hatırlamak ve pişmanlık duymak için hudutsuz vakti olacak.

— Hâlâ hayattaysa, bırak onu gitsin, diye yalvardım. Hürriyetine kavuştuğuna o kadar sevinecektir ki, senin aleyhinde hiç bir teşebbüste bulunmayacağına eminim.

Ne düşündüğü yüzünden hiç belli olmuyordu. Son çare olarak:

— Eğer beni seviyorsan, Stephen'i müşterek hayatımıza sokamazsın, dedim.

— Stephen'le senin aranda en küçük bir bağlantı yok..

— Sen öyle zannet. Oradan döndüğün zaman beni kollarının arasına almana tahammül edemem. Hem bu sadizminle Valerie'nin hatırasına da leke sürüyorsun.

— Sadizmden sen ne anlarsın, cahil çocuk! diye mukabele etti. Beni bunca zamandır hayatta tutan, hayatıma bir anlam katan ne oldu dersin?

Öfkeyle atıldım:

— Tim'in, hayatına bir anlam katmaya yeteceğini sanırdım. Ama sen, onu da küçük bir hücreye tıkmış sayılırsın. Onu burada tıpkı Stephen Faraday gibi hapis tutuyorsun, ama ona işkence ediş tarzın başka. Yavrucak burada geri zekâlı, cahil ve yalnız bir çocuk olarak büyümeye mahkûm. Hiç ihtiyaç duymadığı o rayları takmaya onu mecbur ettiğin için, koşabilmekten bile mahrum. Onu en son ne zaman doktora götürdün acaba? Aradan pek çok zaman geçti, değil mi?

Rees beni zorla susturuncaya kadar konuşmaya devam etmek niyetindeydim.

— Cumartesi günü doktorda randevunuz yoktu tabiî, diye suratına çarptım. Yalnız her seferinde çocuğun bacağına uyan rayları nasıl buldurmayı başarıyorsun? Her halde orada da baskı yaptığın biri vardır.

Rees'in rengi kül olmuştu. Hemen hemen dudaklarını kıpırdatmayarak konuştu:

— Tim benim oğlumdur. Valerie'den bana yalnız o kaldı. Daima bana ait olması için ne lâzımsa yapacağım. O, bana hiç bir zaman ihanet edemeyecek.

«O» kelimesinin üstüne basarak konuşması dikkatimden kaçmamıştı.

— Valerie yoksa sana ihanet mi etti? diye sordum. Öyle, değil mi Rees? Mesele şimdi anlaşıldı: Stephen'i, Valerie'nin ölümü sebebiyle değil, karın seni sevmediği için cezalandırıyorsun...

Attığı tokat beni sersemletmişti. O an yüzünün ifadesi vahşî bir hal almıştı. Gözlerimi yumdum. Rees, tek kelime etmeden odadan çıktı. Odamın kapısıyle, Tim'in odasının banyoya açılan kapısını dışarıdan kilitlediğini duydum.

*
**

İlk iş olarak kapıların tokmaklarına sarıldım. Ama kapıların hepsi kilitliydi. Yükseklikleri ve dışlarındaki parmaklık sebebiyle pencerelerden kaçmak düşünülemezdi. Daha sonra, yıllarca önce ağabeyimle birlikte bir gazeteden öğrendiğim bir usulle kapıyı açmayı denedim. Sabrımın mükâfatını görmekte gecikmedim; kapı çok geçmeden açıldı. Kendimi koridorda buldum. Yavaş adımlarla Rees'in camlı terasın üstündeki odasına doğru yürüdüm, içeri girince gayriihtiyarî ürperdim ve etrafıma bakınmayarak balkon kapısına koştum. Kapıyı açtım, terasın hafif meyilli damından aşağıdaki bir çiçek tarhına kendimi attım ve ormana kaçmak için derhal doğruldum.

Ne çare ki, yine yolumdan alakondum. Jason'la Tim, gül çitinin yapısında belirmişlerdi. Bununla beraber yine de kaçabilirdim. Ama çocuğu görmek ve sesini duymak beni âdeta felce uğratmıştı. Tim'in gözleri önünde onu terkederek kaçmayı vicdanım bırakmamıştı. Bu takdirde kendimi, yavrusunu terkeden bir anadan farksız hissedecektim.

Jason, hemen hemen duyulmayacak kadar hafif ve boğuk bir sesle :

— Gidin, dedi. Ben buradan gidemem, ama siz gidebilirsiniz. Elinizde fırsat varken buradan kaçın. Koşun gidin, hayatınızı kurtarın, dedi.

Tim birdenbire :

— Chris niçin gidiyor? diye bağırarak ağlamaya başladı.

Kollarını dizlerime dolaşmıştı:

— Gitme, Chris! Yalvarırım sana, gitme, diye hıçkırıyordu.

Rees bizi bu vaziyette buldu. Çimlerin üzerinden bize doğru geliyordu. Elleri ceketinin ceplerindeydi. Kumaşın altında bir tabancanın şeklini gayet net olarak seçebiliyordum. Kolunu oğlunun omuzuna dolayarak :

— Gel Timmy, dedi. Chris'i bırak da hep beraber eve dönelim. Biz onu usulüyle yolcu etmeden gidemez, öyle değil mi? Bak, Jason seni bekliyor. Chris'i bir kere daha öp ve onunla vedalaş. Hadi Jason, oğlanı yukarı çıkar ve sakın yanından ayrılma!

Tim kollarımın arasından âdeta koparıldı. Çocuk öfke ve isyanla çırpınıyordu. Yalvarmaları ve ağlayışı kulaklarımda çınlıyordu.

Onlar gittikten sonra Rees beni kolumdan tutarak mutfağa sürükledi. Böylece sorgu başladı. Rees : «Odadan nasıl çıkabildin?» diye sordu.

— Kilidi açtım, dedim. Başka nasıl çıkabilirdim?

Soğukkanlılığımdan dolayı gurur duyuyordum.

Rees özlem dolu bir sesle :

— Ne kadar yazık oldu, Chris, diye mırıldandı. Seninle ideal bir evlilik hayatımız olabilirdi.

Sustu. Gözleri dalmıştı. Sonra boğuk bir sesle devam etti:

— Hiç kimsenin senin feci bir kazaya kurban gittiğinden şüphesi olmayacak yavrucuğum. Seninle atıcılık talimleri yaptığımızı, senin ise küçük tabancama bayılıp, onu kurcalamaya kalkıştığını, sonra da...

Mahzen kapısı gürültüsüzce aralanmıştı. Trixie bu aralıktan mutfağa süzüldü. Rees'in, mahzen kapısına arkası dönüktü. Trixie'nin arkasından kapı biraz daha açıldı ve aralıkta sarı bir kafa gözüktü. Bana çapkınca göz kırpmıştı. Ben mutfağın öbür ucundaki bir iskemleye doğru koştum. Rees de, hemen boğazıma sarılıverecekmiş gibi kıvrılan parmaklarla bana doğru yürüdü.

O an mahzen kapısı ardına kadar açıldı ve Eric bir sıçrayışta mutfağa daldı. Kuvvetli bir kol Rees'in boynuna sarılarak, başını arkaya büktü. Eric'in öbür eli ise yıldırım sür'atiyle uzanarak, ceket cebindeki tabancayı aldı.

Her şey o kadar çabuk ve arızasız olup bitmişti ki. Bu sahneyi önceden prova etmiş olsak bu kadar olurdu. Eric bana, Rees'in cebinden aldığı silâhı uzattı. Sonra da :

— Lütfen eyalet polisine telefon eder misin Chris? dedi.

Tabancayı elimin altındaki bir yere bırakarak duvar telefonunun ahizesini kulağıma götürdüm ve istihbaratın numarasını çevirdim. Rees, bu süre içinde tek kelime konuşmadı. Eric :

— Uslu durmayı vaat ederseniz, kolunuzu salıveririm, Bay Morgan, dedi.

— Teşekkür ederim. Sözümde duracağıma emin olabilirsiniz.

İstihbarat beni polis müdüriyetine bağlayınca, Sisli Koru'ya memur göndermelerini ve geleceklerin, yanlarında bir de doktor getirmelerini rica ettim. Stephen'in ne durumda olduğunu bilmiyorduk.

Rees, belirli belirsiz gülümseyerek :

— Maceramızın böyle sonuçlanmasına çok üzüldüm, Chris, dedi. Seni çok sevmiştim. Hâlâ da seviyorum.

Sonra o kadar ani bir şekilde harekete geçti ki ne Eric, ne de ben yerimizden kımıldayabildik. Yıldırım hızıyle ileri atılarak tabancayı elimden kaptı. Sonra mutfaktan fırlayarak binanın holüne doğru koştu.

Dehşet içinde kalmıştım.

— Eric, Stephen'in yanına gidiyor. Onu öldürecek, diye bağırdım.

Eric, Rees'in arkasından koştu. Ben de onu takip ettim. Fakat Rees'in, sokak kapısı tarafına sapmamış olduğunu gördük. Hole vardığımızda Valerie'nin oturma odasının kapısı çarpıldı ve içeriden kilitlendi.

Kapanan kapıya bakakaldık. Ne olacağını ikimiz de anladığımız için Eric kolunu omuzlarıma doladı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Korkunç bir fırtına esnasında tek dayanağımmış gibi Eric'e sımsıkı sarılmıştım. Tabanca patlamasının yankıları kulaklarımın içinde ötüyor ve bir türlü susmak bilmiyordu.

Sonra, Eric'in kolları arasından sıyrıldım. Jason merdivenin dibinde duruyordu. Eric:

— Ne olduğunu herhalde anlamışsınızdır, Jason, dedi.

Jason donuk bir sesle: «Tahmin edebiliyorum, Bay Allenby,» diye mırıldandı.

— Sizden Tim'in yanından ayrılmamanızı ve evden çıkmamanızı rica edeceğim.

— Şüphesiz efendim. Zaten gidecek bir yerim de yok.

Ayakta duracak halim olmadığı için basamakların üstüne çöktüm. Eric de yanıma oturarak bir sigara yaktı. Uzun bir zaman ikimiz de sustuk. Neden sonra Eric tepeden inme:

— Stephen de kim oluyor? diye sordu.

— Stephen Faraday adında biri, dedim. Ormandaki

küçük bir taş evde hapsedilmişti. Keşfettiğim sır oydu, Eric!

Sonra ona kısaca genç adamın hayat hikâyesini özetledikten sonra:

Valerie öldüğü zaman buradaymış, dedim. Rees, karısının ölümünden onu suçlu tutuyordu. Onu o yüzden taş evde hapsetmişti.

Trixie ayaklarımıza sürünüyordu. Eric eğilerek kedinin yumuşak karnını okşadı:

— Bana mahzenin yolunu gösteren işte bu hanım oldu, Chris, dedi.

— Ne kadar zamandır oradaydın?

— Saat on sularında bahçe kapısına vardım. Seni orada bulamayınca, zili çaldım, çaldım...

— Rees, zilin kordonunu fişinden çıkarmıştı.

Eric devam etti:

— Ne pahasına olursa olsun içeri girmeye karar vermiştim. Burada olan bitenler hakkında gerçi hiç bir fikrim yoktu, ama nedense içime senin hesabına bir korkudur girmişti. Arabayı duvarın dibinde parkettim, içeri atladım, kumsala koştum ve eve aşağıdan yaklaştım.

— Iyi ama Tim'le Jason kumsalda değil miydiler?

— Oradaydılar. Burnun etrafını dönünce onları gördüm. Suyun kıyısında bana arkaları dönük duruyor ve martılara ekmek kırıntısı atıyorlardı. Fırsattan yararlanarak yardaki patikadan yukarı koştum. Jason kazaen beni görmüş olsaydı bile, onun hakkından gelirdim. Arka kapıya varınca kediyle karşılaştım. Evin içinde çıt yoktu. Derken yukarıda Rees Morgan'ın sesini duydum ve bir kapı çarpıldı. Kedi o sırada mahzen kapısına koşunca, ben de onu takip ettim.

— Beni Stephen'e götüren de Trixie olmuştu.

Bir ambulânsın canavar düdüğünü duyduk. Yerimden kalkarak bahçe kapısını açan düğmeye bastım...

*
**

Tim yatağında oturuyor ve deniz hayvanı kabuklarıyle oynuyordu. Ben içeri girince derhal gözleri parladı: «Gitmemişsin, Chris!» Sonra canavar düdüğünü duyup yatağının içinde hoplamaya başladı:

— Bu gelen itfaiye, değil mi? Bu tarafa yaklaşıyor galiba. Yoksa evin bir yeri mi yanıyor?

— Gelen itfaiye değil, polis, Tim. Sen Jason'u gördün mü?

— Hap almak için odasına çıktı. Başı çok ağrıyormuş.

Ben telâşla Eric'e dönüp:

— Jason'un odası mutfağın üstünde, dedim.

O sırada polisler içeri giriyorlardı. Eric onları karşılamaya koştu. Tim polis arabasını mutlaka görmek istiyordu. Onu da giydirip aşağı kata indirdim. Holde genç bir polise çocuğu aşağı indirmekte bir sakınca olup olmadığını sordum. Yolun açık olduğunu belirtti.

Valerie'nin kapısının arkasında sesler duydum, kütüphanede de birisi telefonla ambulans istiyordu. Evin her tarafında yabancı konuşmalar ve ayak sesleri vardı.

Eric bir ara kulağıma eğilip:

— Jason ebediyen işin içinden sıyrılmayı başardı, diye fısıldadı. Iki kişi onun üzerinde buldukları anahtar destesiyle küçük taş eve gittiler.

Ambulans az sonra evin önünde durmuştu. İki ölü götürmeği bekliyordu. Stephen'e gelince, onun ne durumda olduğunu henüz bilmiyorduk.

Uşak, Rees'in baş ağrısı haplarının bir düzinesini yutma sonucunda ölmüştü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Tim'le kendim için en gerekli eşyayı paketledim, Eric de bizi Somerset'e götürdü. Annesi bizi hemen misafir etmeye hazırdı, ama ben, Websterlerin davetini kabul etmeye karar vermiştim. Eric, Sisli Koru'dan Helen'e telefon edince, genç karı-koca mutlaka onlara gelmemizde ıs-

rar etmişlerdi. Küçük Webster'ler orada Tim'i oyalarlardı. Köşkleri de şehre oldukça uzak olduğundan, çocuk gazetecilerle meraklılardan korunmuş olurdu.

Bir polis, kumsaldan yukarı tırmanan heyecan düşkünlerinden köşkü korumak için Sisli Koru'da kaldı. Bir başka polis de kapının önünde nöbetteydi. Trixie'yi iyi ellerde bırakmıştık. Kedicik daha şimdiden nöbetçilerle dost olmuştu.

Bundan sonraki günlerde Eric'le ben Trixie'yle ilgilenmek ve eşya toplamak için sık sık Sisli Koru'ya gittik. O gün Stephen'i Ellsworth hastanesine kaldırmışlar. Bir süre ailesinden başka kimseyle görüştürmediler.

Taş evden çıkarılırken, ilk olarak beni sormuş, Tim'le benim emniyette olduğumuzu öğrenince de, o ana kadar sırf irade gücüyle ayakta kaldığını ispat etmek istermiş gibi yere yığılmış.

Günler süren derin uykusu, geçirdiği sinir krizinin sonucuydu.

Stephen Faraday ölüme benzer uykusundan uyanıp savcıya başından geçenleri anlattıktan sonra, olayın dosyası kapandı. Gazeteler de bu konuda yazılar yazmaktan vazgeçtiler ve olay unutulmaya yüz tuttu.

Aradan çok geçmeden Rees'in avukatları ve Valerie'nin mirasının yöneticileri tarafından bir görüşmeye davet edildim.

Hukukçular bana Tim'in vesayetini kabul edip etmediğimi sordular. Tim'in malî işleri yine onlar tarafından yöneticilecekti, ama çocuğun bir yuvasının olması şarttı. Gerek Rees'in, gerekse Valerie'nin yakın akrabaları yoktu. Tim'in parasıyle arzu ettiğim yerde, hattâ Sisli Koru'da yaşayabilecektik. Fakat ben Limerock'u tercih ettiğimi belirttim. Rees'in avukatları herhangi bir itirazda bulunmadılar.

İlk iş olarak, Tim'in mütehassıslar tarafından esaslı bir muayeneden geçirilmesini şart koştum. Bostonlu bir ortopedi uzmanı Tim'i eskiden tedavi etmiş olduğunu, ancak bu tedaviye bir buçuk yıl önce son verildiğini, çocuğun

o tarihte bile raya ihtiyacı kalmamış olduğunu belirtti. O zamandan beri Tim'in raylarını yapan bir başka ortopedist ise büyük bir ihtimalle yanlış verilere göre çalıştığını itiraf etti. Çocukcağız, sırf odasında gizlice raysız olarak yürüyüp koşması sayesinde kaslarının büsbütün körelmesini önleyebilmişti.

Zekâca ise tamamen normaldi. O kazada kafasından hiç yaralanmamıştı zaten. Babasının hastalık derecesindeki sevgisini düşündükçe dehşet duyuyordum. Rees eğer hayatta kalmış olsaydı, biricik oğlunu zamanla kim bilir ne feci hale getirecekti.

*
**

Tim'le bana gelince... Limerock'ta kendimize bir ev buluncaya kadar Mindy ile Elliot'un yanında kaldık. Uzun araştırmalardan sonra, güzel bir bahçenin ortasındaki bir köşkün, ayrı bir daire olarak düzenlenmiş bölümünde karar kıldık. Tim de artık ilkokula başlayabilmişti. Eric hemen her hafta sonu bizimle beraberdi. Tim'e babasıyle Jason'un bir kazada hayatlarını kaybettiklerini söylemek zorunda kaldık.

Aradan bir yıl geçmeden Eric'le hayatımızı birleştirdik. Tim'e bir de küçük kız kardeş hediye ettik. Ama o, bununla yetinmiyor, bir de erkek kardeş istiyor.

Stephen Faraday'a gelince, o da evlendi. Eski sözlüm Paul'un da evlendiğini duydum.

Sisli Koru satılmış bulunuyor. Artık orası bizim için sadece eski bir hatıra belki de bir rüya. Şimdi hayatımın tek gerçeğinin ve biricik aşkımın adı Eric.

Barbara Cartland

Genç kızlara ve genç kadınlara her romanında mutluluk yollarını gösteren ünlü yazar.

Barbara Cartland bu romanında da şevenlerin ve sevilenlerin duygularını ölümsüzleştiriyor.